

WILBUR SMITH

ELMAS AVCILARI

ROMAN

KELEBEK
YAYINLARI

WILBUR SMITH

ELMAS AVCILARI

KELEBEK YAYINLARI İSTANBUL

«The Diamond Hunters»

adlı orijinalinden dilimize çeviren

Nihal ÖNOL

Kitabı hazırlayan: yıldırım bozkurt

Kapak resmi: Şahin Karakoç

Kapak filmi: çalı grafik

Kapak baskı: seçil ofset

Birinci baskı: Ocak 1984

YAZARIN YAYINEVİMİZDEKİ DİĞER KİTAPLARI

GÜNEŞKUŞU

ALTIN MADENİ (Bitti)

ŞAHİN

SÜREK AVI (Şahin'in devamı)

Uçağı Nairobi'den üç saat gecikmeli kalkmış ve yol boyunca ardarda yuvarladığı dört bardak viskiye karşın, yine de doğru dürüst uyuyamamıştı. Bu yüzden kıtalararası uçuş yapan Boeing, Heathrow havaalanına indiğı zaman Johnny Lance'ın gözleri, sanki bir avuç kum atılmış gibi, yanıyordu. Gümrük ve Göçmenler bürosunda, her zamanki gibi sıkıcı ve onur kırıcı işlemler bitip de uluslararası terminalin arta salonuna geçtiğinde, suratı iyice asıktı.

Van Der Byl Elmas Şirketi'nin Londra temsilcisi onu karşılamaya gelmişti.

«Yolculuğun iyi geçti mi, Johnny?»

Johnny homurdandı: «Bırak yahu cehennem yolculuğundan beter.»

Temsilci, sıırıttı: «İyi ya, kendini alıştırmış olursun işte ikisi, birlikte epey çetin günler atlatmışlardı.

Johnny ona isteksiz, güldü:

«Bana oda, araba filan sağladın mı?»

«Evet, Dorchester oteli ve bir Jaguar.» Temsilci, böyle söyleyerek arabanın anahtarlarını uzattı. «Yarın saat dokuz uçuşunda. Cape Town'a dönüş için iki de yer ayırtım. Biletler otelin resepsiyonunda.»

«Yaşa sen!» Johnny, anahtarları kaşmir paltosunun cebine indirip çıkış kapısına doğru yürüdü: «Şimdi de, söyle bakalım, Tracey van der Byl nerelerdeymiş?»

Temsilci omuz silkti: «Sana yazdığımndan beri ortalıktan silindi, kayıplara karıştı. Onu aramaya nereden başlayabileceğini bile kestiremiyorum.»

Otomobil parkına çıktıklarında Johnny acı acı söylendi:

«İyi, mükemmel doğrusu. Ben de Benedict'ten başlarım.»

«İhtiyar, Tracey'nin başına gelenleri biliyor mu?»

Johnny, hayır dercesine başını salladı:

«Hasta bir adam o. Söylemedim.»

«İşte araban.» Temsilci, inci kurşunisi bir Jaguar'ın yanında durmuştu. «Birlikte bir kadeh içeriz diyordum.»

«Bu defa olmaz, bağışla.» Johnny, direksiyona geçti: «Bir daha ki sefere artık.»

Temsilci: «Bu sözünü sana hatırlatırım.» diyerek uzaklaştı.

Johnny havaalanından kente vardığında hava iyiden iyiye kararmıştı, üstelik Belgrave Alanının arkasındaki daracık çim park yerini buluncaya kadar iki kez de yolunu kaybetti, sonunda Jaguar'ı park edebildi.

Son gelişinden beri kadın dışı cafcıflı biçimde yeniden dekore edilmişti, Johnny'nin dudakları büzüldü. Bizim şu Benedict belki parayı kazanmak için pek ter dökmüyordu ama harcamakta, har vurup harman savurmakta Özerine yoktu işte.

İçeride ışık yanıyordu, Johnny, kapının tokmağını ardarda, hızlı hızlı vurdu. Tokmağın gümbürtüsü, dışarıda, alanda bile yankılandı ve ardından gelen sessizlikte Johnny, perdelerin arkasında bir fısıldaşma duydu, sonra bir gölge pencerenin önünden çarçabuk geçiverdi Johnny soğukta tam üç dakika bekledi, baktı gelen giden yok, geri geri gitti.

Var gücüyle bağırdı: «Benedict van der Byl, ona kadar sayacağım, kapıyı açmazsan tekmeleyip

kırıyorum, bilmiş ol.»

Derin bir soluk aldı, yeniden bağırdı:

«Ben Johnny Lance, söylediğimi yapacağımı da iyi bilirsin!»

Bu sözler üzerine kapı hemen açıldı. Johnny, kapıyı açan adama bir göz bile atmaksızın paldır küldür içeri dalıp salona yöneldi.

Benedict van der Byl peşinden seğirtti:

«Kahrolası Lance. Oraya giremezsin!»

Johnny arkasını dönüp ona bir göz attı: «Nedenmiş o? Bu kat şirkete ait. Ben de şirketin Genel Müdürüyüm.»

Benedict daha ağzını açmaya fırsat bulamadan Johnny içeri dalmıştı bile.

Kızlardan birisi, yerdeki elbiselerini kaptığı gibi, çıırçıplak, yatak odasına doğru koştu, ötekisi, yerlere kadar inen bir kaftanı telâşla başından geçirirken Johnny'ye ters ters baktı. Saçı başı darmadağınktı.

Johnny: «Güzel bir eğlenceye gelmişim,» dedi. Önce, yandaki masanın üzerinde duran film oynatma makinesine, sonra da karşıdaki sinema perdesine bir göz attı: «Filmler filan, her şey tamam.»

Kız, sordu: «Sen aynasız mısın yoksa?»

«Berbat bir herifsin sen, Lance.» Benedict van der Byl, yanı başında, ipek robdöşambrının kuşağını bağlıyordu.

Kız gene sordu: «Aynasız mı bu?»

«Hayır, tasalanma. Babamın yanında çalışıyor.» Bu sözlerle sanki kendine olan güveni yerine gelmişti, şöyle bir dikildi, tek eliyle, uzun, siyah saçlarını sıvazladı, düzeltti. Sesindeki telâş gitmiş, tembel tembel konuşuyordu: «Daha doğrusu, babamın getir götür işlerine bakar da!»

Johnny ona döndü, kızın yüzüne bakmaksızın:

«Hadi bakalım fırla, kızım, arkadaşının peşinden,» dedi.

Kız duraksadı.

Johnny bu kez: «Hadi, durma.» diye bağırınca, çekti gitti.

Şimdi iki erkek karşı karşıya dikilmiş birbirlerini süzüyorlardı.

Yaşıttılar, otuz dolaylarında, ikisi de uzun boylu. ikisi de esmerdi ama bunun ötesinde benzer hiçbir yanları yoktu.

Johnny geniş omuzlu, daracık kalçalı, göbeksizdi, teni, çöl güneşinden, cilâlı, koyu esmer bir renk almıştı. Geniş çene kemikleri irade gücünü kanıtlıyor, bakışları ise sanki uzak ufukları tarıyor gibiydi, konuşmasında öteki yurdun ağzı, şivesi, ağır basıyordu.

«Tracey nerede?» diye sordu Benedict, sözde şaşırmış gibi, küstah bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. Teni soluk zeytin rengindeydi, güneşten hiç etkilenmemişti çünkü Afrika'ya gitmeyeli aylar oluyordu. Dudakları boyalı gibi, kıpkırmızı, klasik yüz çizgileri ise, şişmanlıktan bozulmuş, sarkmıştı. Gözlerinin altında ufacık torbacıklar oluşmuştu ve robdöşambrın altında beliren göbeği de fazla yiyip içtiğini, buna karşılık az idman yaptığını kanıtlıyordu.

«Arkadaş, kız kardeşimin nerede olduğunu bilebileceğim nereden aklına geldi Tanrı aşkına? Onu görmeyeli haftalar oluyor yahu!»

Johnny döndü, ta karşı duvarda asılı tabloların birine doğru yürüdü. Oda'nın duvarları Güney Afrikalı ressamların çok zevkli, orijinal tablolarıyla süslüydü, Alexis Praller, Irma Stern ve Treçikof hemen göz alıyorlardı; gerçi bir arada bulunuşları alışılmışın dışında bir teknik ve tarz karışımı oluştuyordu ama bu çıkmış her nasılsa İhtiyar'ı, bu tabloları almanın sağlam, güvenilir bir yatırım olduğuna inandırmayı başarmıştı..

Johnny gene döndü, Benedict van der Byl ile yüz yüze geldi.

Tabloları incelediği gibi bu kez onu incelemeye koyuldu. birkaç yıl öncesinin o gepgenç, tertemiz atletikle karşılaştırdı. Gözlerinin önünden gitmeyen, açık seçik bir görünüm vardı; Benedict'in, bir leopar kadar zarif, yemyeşil oyun alanında koşması, tıklım tıklım tribünlerin onundan geçmesi, havada tatlı bir yay çizen topun peşinden seğırtmesi, başı yukarıda, onu yakalaması ve karşı saldırıya geçmek üzere dönmesi.

Yumuşak bir sesle: «Şişmanlıyorsun Arkadaş,» deyince Benedict'in öfkesi, yanaklarına vurdu, kıpkırmızı kesildi.

«Defol buradan.» diye homurdandı.

«Derhal, ama önce Tracey'nin nerede olduğunu söyleyeceksin.»

«Söyledim ya işte, bilmiyorum. Herhalde Chelsea'nın oralarda, kendini satıyor, önüne gelenle düşüp kalkıyordun»

Bu kaz öfkelenmek sırası Johnny'ye gelmişti ama kendini tutmayı başardı:

«Parayı nereden buluyor peki, Benedict?»

«Bilmiyorum, İhtiyar.»

Johnny onun sözünü kesti: «İhtiyar ona haftada sadece on İngiliz lirası harçlık veriyor. Duyduğuma göre o bundan çok daha fazlasını savuruyormuş.»

Benedict bu kez aşağıdan almayı uygun görmüştü:

«Aman Johnny nereden bileyim ben? Üzerime vazife mi ki? Belki de Kenny Hartford.»

Johnny gene sabırsızlıkla sözünü kesti: «Kenny Hartford ona metelik vermiyor. Ayrıldıklarında boşanma sözleşmesinde vardı bu.

Şimdi onun kendisini unutmaması için gereken parayı kimin verdiğini öğrenmek istiyorum ben. Ne dersin, atabeyi?»

«Kim, ben mi?» Benedict gıcınmış gibiydi: «Birbirimizi hiç sevmediğimizi bilirsin.»

«Açık açık söylemem mi gerekiyor ille de? Pekâla öyleyse.

İhtiyar ölmek üzere, ama zayıflığa, günah işlemeye karşı duyduğu o amansız nefretten hiçbir şey eksilmiş değil. Tracey uyuşturucu tutkunu bir sürtük olur çıkarsa, bizim Benedict'in de babasının gözüne girmesi büyük bir olasılık. Şimdilik birkaç bin lirayı gözden çıkartıp Tracey'yi cehenneme göndermek, ilerisi için büyük bir yatırım senin adına iyi bir kumar. Babasından tamamen uzaklaştı, tüm bağlarını kopart, sonra da o milyoncular, o güzelim milyonculara.»

Benedict, sözde patladı: «Uyuşturucu da neyin nesiymiş? Kim uyduruyor bunu?»

Ben söylüyorum işte.» Johnny ona birkaç adım yaklaştı:

«Seninle aramızda küçük bir iş var, yarım kalmış bir iş. Seni paramparça etmekten, nasıl işlediğine bakmaktan sonsuz bir zevk duyacağımı, inan.»

Gözlerini Benedict'in gözlerine dikip uzun uzun baktı, sonunda Benedict, gözlerini kaçırdı, başını önüne eğip robdöşambrının kordonuyla oynamaya koyuldu.

«Söyle kardeşin nerede, Benedict?»

«Allah kahretsin! Bilmiyorum dedim yal»

Johnny sinema makinesine yaklaştı, yanı başındaki masada duran filmi aldı. Birkaç metresini boşaltıp ışığa kaldırdı, baktı.

«Güzeli» derken dudakları tiksintiyle büküldü. Benedict atıldı:

«Koy onu yerine!»

«İhtiyar'ın bu tür şeyler konusunda neler düşündüğünü bilirsin, değil ml, Benedict?»> Benedict birden, sapsarı kesildi.«Sana inanmaz, ki!»

«Hayır, inanır.» Johnny filmi masaya fırlatıp Benedict'e döndü:

«İnanır çünkü şimdiye kadar ona hiç yalan söylemedim.»

Benedict duraksadı, elinin tersiyle, sinirli sinirli ağzını sildi:

«Tracey'i iki haftadır görmedim. Chelsea'de bir yer kiralamıştı. Stark Sokağı 23 numara. Beni görmeye geldi de »

«Neden o?»

«Benedict homurdandı: «Ona birkaç lira borç verdim.»

Johnny sordu: «Birkaç lira mı?»

«Pekâlâ, birkaç yüz lira işte. Ne de olsa kardeşim, değil mi?»

Johnny onunla alay etti: «Bravo sana, çok iyi yapmışsın doğrusu... Yaz şu adresi bakayım.»

Benedict deri kaplı yazı masasına gidip bir kartın üzerine bir şeyler karaladı. Sonra geldi, kartı Johnny'ye uzattı.

«Büyük ve tehlikeli olduğunu sanıyor, bundan hoşlanıyordu Lance.» Sesi alçaktı ama Öfkeden titriyordu.«İyi ama şunu bil ki ben de tehlikeliyim, başka bir açıdan İhtiyar sonsuza kadar yaşayamaz. Lance. O gittiğinde peşindeyim, bilesin.» «Vay, vay, ödümü kopardın yahu!» Johnny Sırıttı, sonra çekip gitti. Arabasına atladı.

Johnny Jaguar'ı yavaş yavaş Chelsea'ye doğru sürerken Sloane Alanında trafik iyice sıkışmıştı. Düşünecek bol zaman vardı; birbirlerine ne kadar yakın olduğunu anımsayacak üçünün. O. Tracey ve Benedict.

Namaqualand'in uçsuz bucaksız kumsalları, dağları, güneşte pırıl pırıl parlayan düzlükleri, onlara oyun alanıydı, vahşi hayvan yavruları gibi birlikte koşturur dururlardı. Bu İhtiyar Slang Irmağındaki o büyük vurgunu yapmadan önceydi, paraya, ayakkabılara kavuşmadan önce. Tracey'nin birbirine dikilmiş dört çuvaldan elbiseler giydiği, üçü birden her gün tek bir midillinin çıplak sırtına, bir tele dizili şaşkın, küçücük serçeler gibi dizilip okula öyle gittikleri günlerde.

İhtiyar'ın uzaklarda olduğu o uzun, güneşli haftaların, kahkahayla gizli oyunlarla nasıl geçirildiğini anımsadı. Akşamları balçıktan yapılmış kulübenin arkasındaki o tepeye nasıl tırmandıklarını, kuzeye, o uçsuz bucaksız toprakların ötesine nasıl baktıklarını, gün batımında ten rengi mor karışımı bir görünüm alan ufukta İhtiyar'ın eve döndüğünü belirtecek o toz bulutunu nasıl dört gözle beklediklerini anımsadı.

Sonra, o toz toprak içinde, çamurlukları tellerle ballanmış. her yanı dökülen eski Ford görülünce duyulan o anlatılmaz, yürek burkucu heyecan İhtiyar'ın otomobilden inişi, geriye ittiği, terden kirlenmiş şapkası, sakalına bulaşmış kalın toz katmanıyla çığlık çığlığa bağırarak Tracey'yi tutup havaya, başının üzerine kaldırışı. Sonra Benedict'e, en son da Johnny'ye dönüşü. Hep bu sırayla, Tracey, Benedict, Johnny.

Johnny anasına da önce neden kendisiyle ilgilenilmediğini hiç düşünmemiş, hiç merak etmemişti. Bu hep böyleydi işte. Tracey.

Benedict, Johnny. Adının neden van der Byl değil de Lence olduğu da hiç merakını uyandırmamıştı. Sonra ansızın her şey bitivermişti, çocukluğunun o pırıl pırıl rüyası birden uçmuş, dağılmış, yitmişti.

«Johnny, ben senin öz baban değilim. Annenle baban sen çok küçükken öldüler.» Johnny, İhtiyara, inanamayan gözlerle bakakalmıştı.

«Anlıyor musun, Johnny?»

«Evet. baba.»

Masanın altından Tracey'nin eli, küçücük, sıcacık bir hayvan gibi, Johnny'nin elini aramış, bulmuştu. Ama elini yanmışçasına, kızın elinden çekmişti çocuk.

«Sanırım bana artık baba demesen daha iyi olacak, Johnny.»

İhtiyar'ın ses tonunu bugün gibi anımsıyordu, alelade bir şey söylüyormuşçasına, tarafsız, duygusuz, çocukluğunun o çabuk kırılır kristalini param parça ettiğinin farkında değilmiş gibi. Sonra yalnızlık başlamıştı.

Johnny Jaguar'ı hızlandırdı, Kral Caddesine saptı. Bu anının canım böylesine yakması onu şaşırtmıştı. Oysaki zaman her şeyin üzerine sünger çekmiş, yumuşatmış, hafifletmiş olmalıydı.

O gönden başlayarak yaşantısı, durup dinlenmeksizin, İhtiyarın gözüne girmek, onayını kazanmak için bir çaba, bir Tracey fırlayıp doğrulmuş, yatağın üzerinde diz çöküp kollarını onun boynuna dolamıştı.

«Ah Johnny! Bir düş gördüm, korkunç bir düş. Ne olur, sarıl bana. Gitme, beni bırakma.» Sesi hâlâ hıçkırıklarla kısıp, boğuktu.

Kızın yatağına girmiş, uyuyuncaya kadar onu sımsıkı kollarında tutmuştu.

Bundan sonra her gece kızın odasına gitmişti. Masum, tamamen çocuktaki bir şeydi bu, on iki yaşındaki kızla yasalar önünde değilse bile gerçekte ağabeyi olan çocuk. Yatakta birbirlerine sarılıyor, uduya dalıncaya kadar fısıldaşıyor, gizli gizli gülüyorlardı.

Sonra birdenbire şato tavanda ansızın yanan lambanın elektrik parıltısıyla havaya uçurulmuştu. İhtiyar, odanın kapısında dikiliyordu, arkasında Benedict, pijamasıyla, heyecandan ter ter tepiniyor zafer kazanmışçasına bağırıyor.

«Sana söylemiştim baba! Dememiş miydin ben?»

İhtiyar, öfkesinden tir tir titriyordu, karmakarışık kır saçları yaralı bir aslan yeleği gibi kabarmış, diken diken olmuştu. Johnny'yi sürükleyerek yataktan çıkarmış, Tracey'in ona sımsıkı sarılan ellerine vurup ayırmıştı Dehşet içindeki çocuğu tek eliyle kolayca tutmuş öteki eliyle de kızına şamar indirmek üzere eğilmiş, gürlemişti: «seni küçük yosma seni.» Sonra kızı hıçkırarak, yüzükoyun yatağına kapanmış bir halde bırakıp Johnny'yi sürükleye sürükleye merdivenden aşağı kata indirmiş, çalışma odasına götürmüştü, öylesine bir şiddetle odanın ortasına fırlatmıştı ki çocuk, sendeleyerek masanın üzerine düşmüştü.

İhtiyar sonra gidip raftan hafif bir Malaka bastonu aldı. Johnny'nin yanına geldi, saçını avuçladığı gibi yüzükoyun masaya yatırdı. Daha önce de ona dayak atmıştı da böylesi hiç olmamıştı.

İhtiyar'ın öfkeden gözü dönmüştü, rastgele vuruyor, vuruyordu.

Ama bu dayanılmaz acı içerisinde bile çocuğun bağırması ölesiye önemliydi. Bunun için, dudaklarını ısırıyor, kanın tuzlu, bakır tadı ağzına doluyordu. Hayır, ağladığımı duymamalı! Ve pijama pantolonunun kandan sıırıslam olduğunu, ağırlaştığını hissettiği halde iniltilerini yutuyor, boğmaya çabalıyordu.

Ama Johnny genç de ayakta kalmayı başarıyor, yazı masasının ucuna sımsıkı yapışmış, duruyordu. Dudakları patlamış, şişmiş, suratı yara bere içinde, tanınmaz hale gelmişti, sonunda İhtiyar, iyice zıvanadan çıktı, yumruğunu sıktağı gibi Johnny'nin suratının ortasına indirirken çocuk, karanlık bir uçuşuma yuvarlanır gibi olduğunu hissetti, rahat bir soluk aldı, bayıldı.

Johnny önce sesler duydu. Yabancı bir ses: «Vahşi bir hayvanın saldırısına uğramış gibi. Polise bildirmek zorundayım!»

Sonra tanıdık bir ses. Kim olduğunu çıkarması biraz zaman aldı.

Gözlerini açmaya çabaladıysa da, sımsıkı kilitlenmiş gibiydiler, suratı büyümüş, koskocaman olmuştu sanki şiş, alev alev yanıyordu. Gözlerinin, şişmiş kapaklarını zorla aralayabildiğinde İhtiyar'ın sekreteri Michael Shapiro'yu tanıdı. Alçak sesle öteki adama bir şeyler söylüyordu.

Antiseptik kokusu vardı, doktorun çantası yatağın yanındaki masanın üzerinde, açık duruyordu.

«Bakın doktor, biliyorum, çok kötü görünüyor ama polisi işe karıştırmadan önce çocukla konulsanız daha iyi olmaz mı?» ikisi birden yatağa baktılar.

«Kendine gelmiş.» Doktor hemen yatağa yaklaştı: «Sana ne oldu bakayım, Johnny? Anlat bize ne oldu? Bunu sana her kim yaptıysa cezasını görecektir, söz veriyorum bak.»

Ama yanılıyordu. İhtiyar'ı kimse cezalandırmamalıydı asla.

Johnny konuşmaya çalıştıysa da dudaktan şişmiş, kaskatı kesilmişti. Bir daha denedi.

«Düştüm.» dedi, «Düştüm, Hiç kimse! Hiç kimse! Düştüm sadece.»

Doktor gittiğinde Mike Shapiro gelip üzerine eğildi. O Yahudi gözleri acıma duygusuyla kararmıştı, bu duyguya karışan bir şey daha vardı, belki öfke veya hayranlık. «Seni evime götürüyorum, Johnny. Merak etme, bir şeyin kalmayacak.»

İki hafta Michael Shepiro'nun karısı Helen bakmıştı ona.

Yaraları kabuk tuttu, kabuklar düştü. Çürüklerin rengi kirli sarıya dönüştü ama burnu kırılmıştı, üzerinde kocaman bir şiş vardı. Bu yeni burnunu aynada inceleyince beğendi. Boksöre benzemişti, ya da korsana, ama burnunun acısının geçmesi aylar sürdü, ancak nice nice zaman sonra burnuna rahatça dokunabilir oldu.

«Bak Johnny, dinle beni, yeni bir okula gidiyorsun.

Grahamstown'da çok iyi bir yatılı okul bu.» Michael Shapiro sözde sevinmiş görünmeye çabalıyordu. Grahamstown sekiz yüz kilometre uzaktaydı. «Tatillerde de gidip Namaqualand'da çalışacak, elmasları, elmas çıkarmayı öğreneceksin. Hoşuna gidecek, değil mi?»

Johnny bu söylenenleri bir dakika düşünmüş, Michael' in yüzüne dikkatle bakmış ve orada adamın utancını okumuştı.

«Bir daha evime dönmeyecek miyim?» Evim derken Wynberg Tepesi'ndeki evi kastediyordu.

Michael hayır anlamına başını salladı.

«Peki, ne zaman.» Johnny uygun sözcükleri arar gibi, duraksadı: «Onları bir daha ne zaman göreceğim»

Michael dürüst bir karşılık verdi: «Bilmiyorum, Johnny.»

Michael'ın söylediği gibi, iyi bir okuldu.

ilk Pazar günü, kilisedeki ayinden sonra, o zorunlu mektup yazma saati için öteki çocuklarla birlikte sınıfa girmişlerdi. Ötekiler hemen ailelerine telaşla bir şeyler karalamaya koyulmuşlardı.

Johnny ise acınacak bir halde, oturup kalmıştı, neden sonra görevli öğretmen gelip başına dikildi.

Tatlı bir sesle sordu: «Sen evine yazmıyor musun, Lance? Hiç kuşum yok, evdekiler nasıl olduğunu çok merak ediyorlardır.»

Johnny söz dinledi, kalemi eline alıp boş kâğıda bakarak bir süre düşündü.

Sonunda yazdı:

«Efendim,

Umarım artık okula başladığımı duyunca memnun olursunuz.

Yemekler iyi ama yataklar çok sert.

Her gün kiliseye gidiyor ve ragbi oynuyoruz.

Derin saygılarımla, Johnny.»

O gönden başlayarak okulu bitirip üç yıl sonra Üniversiteye gidinceye değin, her hafta İhtiyar'a yazdı. Her mektup aynı sözle başlıyor ve «Umarım memnun olacaksınız.» diye sürüyordu. Bu mektuplara tek bir karşılık gelmemişti.

Her sömestre bir kez Michael Shapiro'dan daktiloyla yazılmış bir mektup alıyordu. Mektupta tatil için neler kararlaştırıldığı kendisine bildiriliyordu. Bu, genellikle yüzlerce kilometre ötedeki Karroo'da, ıssız bir köye bir tren yolculuğunu, orada bekleyen Van Der Byl Elmaslarına alt bir küçük taşıt uçağına binerek çölün ta içerilerine, Şirketin maden işlettiği bölgelerden birine gidişi kapsıyordu. Gene Michael Shapiro'nun söylediği gibi elmasları ve elmas çıkartmayı öğrenmişti.

Üniversiteye girme zamanı gelince, Yerbilimleri dalına girmesi tamamiyle doğal karşılandı.

Tüm bu süre içinde Van der Byl ailesinden dışlanmıştı. Hiçbirini görmemişti, ne İhtiyar'ı, ne Tracey'i, hatta ne de Benedict'i.

Sonra olaylarla dolu upuzun bir günde, üçünü birden görüverdi.

Üniversitedeki son yılıydı. Mezun olacağı kesindi. Daha ilk başladığı yıldan beri her sınavda birinci oluyordu. Stellenbosch Üniversitesi birincisi seçilmişti, ama şimdi ulaşması gereken, elini tutsa yakalayabileceği bir onur unvanı daha vardı.

On güne kadar Ulusal Takım seçicileri, Yeni Zellanda Zencileri takımıyla karşılaşacak olan Ragbi takımını bildireceklerdi.

Johnny'nin ulusal takımın forvetinde yer alması da üniversitenin Jeoloji bölümünden diplomasını alması kadar kesindi.

Spor basını Johnny 'ye bir ad takmıştı, vahşi Afrika'nın o yırtıcı Kap av köpeğinden esinlenerek, 'Jag Hond' diyorlardı. Bu koşarken avını paramparça eden, inanılmaz güçlü ve akıllı bir hayvandı. Bu ad hemen benimsenmiş ve Johnny kısa zamanda herkesin sevgilisi olup çıkmıştı.

Ne var ki Cape Town Üniversitesi takımı forvetinde halkın sevgilisi olan bir oyuncu daha vardı onun da Yeni Zellanda Zencileriyle yapılacak karşılaşmada geri oyuncusu olarak yer alacağı hemen hemen kesindi Gerideki yerinden Benedict van der Byl oyun alanına, hemen hemen tanrısal denebilecek bir zarafet ve ustalıkla egemen oluyordu. Boyu uzamış, omuzlan genişlemiş, bacakları güçlenmiş. Üstelik asık suratlı olmasına karşın yakışıklı bir genç olup çıkmıştı.

Johnny kadife gibi, yemyeşil alana konuk takımı çıkardığında, omuzlarını gerdi, başını kaldırıp tıklım tıklım dolu tribünlere bir göz attı, ragbi sporunun önde gelen adlarının orada yer aldığını bilmenin güveni okunuyordu gözlerinde. Gerçekten. Doktor Danie Craven'i ilk bakışta gördü işte. Öteki seçicilerle birlikte. Basın locasının hemen altındaki ayrıcalıklı yerde oturuyorlardı. Doktor'un tam önünde Başbakan, geri dönmüş, onunla bir şeyler konuşmaktaydı.

İki Üniversite arasındaki bu karşılaşma, ragbi mevsiminin en önemli olaylarından biriydi ye amigolar maçı seyretmek için binlerce kilometre uzaktan akın akın gelirlerdi.

Başbakan gülümseyerek başını salladı sonra öne eğilip bir alt sırasında oturan iriyarı, ak saçlı birinin omzuna dokundu.

Ak saçlı baş, doğrulup da ona bakınca, gözgöze geldiklerinde Johnny, elektrik akımına kapılmışçasına tepeden tırnağa titredi. O korkunç geceden beri, yedi yıldır İhtiyar'ı ilk kez görüyordu.

Johnny selam vermek istercesine kolunu kaldırdı, İhtiyar ona saniyeler boyu baktı, sonra başını çevirip Başbakanla konuşmaya daldı.

Şimdi de amigo kızlar trampet çalarak, sıra sıra alana çıkıyorlardı. Beyaz çizmeler, Cape Town Üniversitesinin renklerini taşıyan kısa, bol etekler, yüksek şapkalar giymişlerdi, bacaklarını kaldıra kaldıra, uygun adım gösteri geçişi yapan bu güzel kızların yüzü, heyecan ve yorgunluktan kıpkırmızı kesilmişti.

Kalabalığın uğultusu, Johnny'nin yüreğinin gümbürtüsüne karıştı çünkü en ön sıranın başında Tracey van der Byl yürüyordu.

Aradan yıllar geçmiş ve küçük kız, genç kızlığa ilk adımlarını atmış olmasına karşın onu görür görmez tanıdı. Kolları bacakları güneşten bronz rengi almış, simsiyah saçları pırıl pırıl, omuzlarına dökülüyordu. Takımını desteklemek üzere bağırırken ayaklarını yere vura vura dönüşler yapıyor, o küçücük kaba etlerini masum bir tavırla kıvrıyor kalabalık ise çığlık çığlığa, şimdiden bağırıp çağırıyordu. Toplu bir çılgınlığa tutulmuş gibiydi. Johnny gözlerini Tracey'den ayıramıyordu. O gök gürültüsünün, o alkışların ortasında taş kesilmiş gibi, kıpırtısız dikiliyordu, ömründe böyle güzel bir kadın görmemişti.

Sonra gösteri bitti, trampet çalan amigo kızlar stadyum giriş kapısına yöneldiler, ev sahibi takım koşar adım alana çıktı.

İhtiyar ile Tracey'nin varlığı, Johnny'nin, Cape Town takımı geri alanını denetlemek üzere geride duran o uzun oylu, beyazlar giymiş oyuncuya duyduğu nefreti büsbütün alevlendirdi.

Benedict van der Byl, takımdaki yerini aldı, döndü. Dizine kadar çıkan çorabının içinden aldığı bir tarakla simsiyah saçlarını taradı. Bu tiyatroya davranış, kalabalığın çok hoşuna gitmişti, bağırıyor, ıslık çalıyorlardı. Benedict tarağı gene çorabının içine soktu, bir elini kalçasına dayadı, başını meydan okurcasına kaldırıp rakip takımı gözden geçirdi. Birden bakışları, Johnny'nin nefret saçan gözlerine takılınca duruşunu değiştirdi, gözlerini indirdi, olduğu yerde kıpırdadı.

Düdük öttü, oyun başladı. Tam kalabalığın beklediği gibi bir oyun oluyordu bu, uzun süre anılardan çıkmayacak, övgüyle anılacak bir maç. Forvet oyuncularının panzer gibi toplu halde saldırıları, geri

oyuncularının uzun mesafeli karıl saldırışları, ovaltopun elden ele dolaşması, kemikleri çatırdatan çarpışmalar, yerlere yığılmalar. Hızlı, çetin, tertemiz bir oyundu bu, bir o yan, bir bu yan üstünlük sağlıyor, kalabalık belki yüz kez heyecanla ayağa fırlıyordu, tek bir kişi gibi, çığlık çığlığa bağılıyor, o dayanılmaz gerilimden, gözlerini, ağızlarını sonuna kadar açıyordu. Sonra top, gol çizgisinin birkaç adım ötesinde, umutsuz bir savunma tarafından, son anda durdurulunca, homurdanarak yerine oturuyordu.

Gol olmamıştı, oyunun bitmesine uç dakika vardı, Cape Town akına kalkmış, savunmada bulduğu bir aralıktan sızmış, topu havalandırmıştı. Yan oyuncuları da havalanan topu kapmış, sürüyorlardı. Kalabalık gene soluğunu tuttu, ayağa fırladı.

Johnny omzuyla yan oyuncusuna alttan, tam dizin üzerine vurdu. ikisi birlikte oyun alanından dışarı yuvarlanırlarken kireçle çizilmiş çizgilerden bembeyaz bir toz bulutu havalandırdılar, kalabalık homurdanarak yerine oturdu.

Atışı beklerlerken Johnny boğuk sesle talimat veriyordu. Altın rengi kahverengi karışımı forması terden sırılsıklamdı, beyaz şortunun kalçası ise, bir sıyrıkla kızarmıştı.

«Çabuk geri aktar. Topla koşma. Dawie'ye ver. Yukarıdan fırlat, derine, Dawie.»

Dawie iki adım geri kalıp tekmeyi savurdu. Öylesine şiddetle savurdu ki ayağı başından yukarı çıktı, kendini tutamayıp sendeledi, düştü.

Top ağır ağır yükseldi, havada yuvarlanmadan, yalpalamadan ok gibi uçtu, uçtu, orta alanın ta yukarısında, doruk noktasına ulaştı, sonra gerisin geriye, yere inmeye başladı.

Yirmi bin baş, bu uçuşu izledi, alana bir sessizliktir çökmüştü, doğal olmayan bir susku! Benedict van der Byl kendi yarı alanında ta gerilere, gerilere kayıyor, topun düşüşünü telaşsız adımlarıyla kollarken gene de yetenekli bir atletin şaşmazlığıyla, zamanlamasını tam yapıyordu. Top geldi geldi, kollarının arasına indi ve Benedict, geri şut için açısını açmak üzere tembel tembel koşmaya başladı. Alan hâlâ öyle gergin, nabız gibi vuran bir sessizliğe gömülmüştü, tüm dikkatlerin odak noktası, Benedict van der Byl'daydı.

Kalabalıktan tek bir ses, uyarıda bulundu: «Jag Hond!» Ve yirmi bin baş, döndü, alanın öte yanına baktı.

«Jag Hond!» Şimdi bir uğultu kopmuştu. Johnny, arkadaşlarından ayrılmış, kollarını, bacaklarını savura savura dosdoğru Benedict'in üzerine geliyordu. Boşuna bir çabaydı bu, Benedict çapında bir oyuncunun şutunu böylesine uzaktan önlemeye kalkışmak olacak iş değildi, gene de Johnny, o saldırısında, bedensel gücünün son çabalarını da harcıyordu işte.

Yüzü, terden pırıl pırıl bir kararlılık maskesiydi ve koşarken yerdeki çimleri tutam tutam kopartıyor havalandırıyordu.

Sonra hiç hesapta olmayan, hemen hemen inanılmaz bir şey oldu. Benedict van der Byl döndü, bir gözattı ve Johnny'yi gördü.

Birden adımları yavaşladı, ayakları birbirine dolandı ve gerisin geriye, kendi yarı alanına dalmak istedi. Tüm kendine güveni, tüm becerisi ve zarafeti uçup gitmiş, silinivermişti. Ayağı takıldı, sendeledi, neredeyse düşüyordu, top elinden fırladı, zıpladı gitti.

Benedict doğrulup topun ardından seğırtti, bir yandan el yordamıyla yakalamaya savaşıırken bir yandan da dönüp dönüp arkasına bakıyordu. Şimdi yüzü çırılçıplak bir dehşet maskesine dönüşmüştü. Johnny çok yakınındaydı. Karnından vurulmuş bir aslan gibi, her adımda homurdanarak, geniş omuzları şimdiden vuruşa hazır, gerilmiş, dudakları korkunç, ölümcül bir sırıtışla açılmış.

Benedict van der Byl dizüstü çöküp başını iki koluyla örttü, yemyeşil çimlere sindi.

Johnny hiç yavaşlamadan, yanından sıyırttı geçti, koşarken eğilip zıplaya zıplaya giden topu yakaladı.

Benedict kollarını başından çekip hep öyle diz çökmüş durumda, başını kaldırıp baktığında, Johnny on metre kadar ilerisinde, kale direklerinin arasında dikilmiş, onu seyrediyordu. Sonra Johnny, topu ayaklarının arasına koydu, yere vurma formalitesini tamamlamış olmak için.

Şimdi de, sözleşmiş gibi, Johnny ve Benedict aynı anda şeref locasına baktılar. İhtiyar'ın oturduğu yerden kalktığını, heyecanlı kalabalığın arasından çıkış kapısına doğru ağır ağır kendisine yol açmaya çalıştığını gördüler.

Maçın ertesi günü Johnny, çöle döndü.

Kayaların içinde, kazılmış elli metre derinliğindeki bir yoklama tünelinin dibindeydi. Burası dayanılmaz sıcaktı Johnny soyunmuş, sadece haki renkte bir şortla kalmıştı, güneşten esmerleşmiş kasları terden, yağlanmış gibi, pırıl pırıldı, ama o yılmadan çalışıyor, örnek çıkartıyordu. Yüzyılların kumun altına gömdüğü eski bir deniz terasının çevresini ve profilini saptamakla uğraşıyordu. Elmas bulunan ince kum katmanının burada, kays yatağında olacağını umut ediyordu.

Cipin başının üzerinde gelip durduğunu işitti, ardından kumu çıtırdatan ayak sesleri. Johnny doğruldu, ağrıyan sırt kaslarını tuttu. İhtiyar, hendeğin tam kıyısında durmuş, aşağıya, ona bakıyordu. Elinde katlanmış bir gazete vardı Johnny yıllardır onu ilk kez böyle, yakından görüyordu, değişikliğe çok şaşırdı. O kabarık saçlar öylesine ağarmış, yüzü öylesine kırışmış, buldok köpeğinin suratına dönmüştü ki, burnu, düzlükte bir tepecik gibi göze çarpıyordu. Ama gövdesinde bir yıpranmışlık, bir çöküntü yoktu, gözleri de hâlâ öyle esrarlı, iliklere kadar dondurucu maviydi.

Gazeteyi aşağı, hendeğe attı, Johnny bakışlarını İhtiyardan ayırmaksızın gazeteyi yakaladı.

İhtiyar sadece: «Okul!» dedi. Spor sayfası katlanmış, başlık, kalın çizgileriyle göz alıyordu.

«JAG HOND TAKIMDA. VAN DER BYL DIŞARI.»

Bu şok, bir dağ pınarına dalmak gibi hoş, serinleticiydi, ferahlık vericiydi. Demek ulusal takıma alınmıştı, altın sarısı, yeşil formayı giyecek, ceketinin göğüs cebinde o sıçrayan ceylân amblemini taşıyabilecekti.

Gururlu, mutlu, başını kaldırıp baktı Güneşte, baş açık, dikilmiş, İhtiyar'ın konuşmasını bekliyordu.

İhtiyar, usulca: «Kararını ver,» dedi, «Top oynamak mı istiyorsun, yoksa Van Der Byl Elmasları'nda çalışmak mı? ikisini birden yapamazsın.» Ve yürüdü, cipe binip çekti gitti.

Johnny, ulusal takımdan çekildiğini telgrafla Doktor'un şahsına bildirdi. Ulusal basındaki itiraz ve karalama kasırgası, Johnny'ye gelen ve onu korkaklıkla, takıma ihanete hatta daha da kötüsüyle suçlayan yüzlerce mektup, ona, çöle sığınmış olduğu için Tanrısına şükür ettirdi.

Johnny de, Benedict de bir daha ragbi oynamamışlardı. Bunca uzun bir zaman sonra bile Johnny bunu düşününce yüreği acıyla burkuldu. O altın sarısı, yeşil onur rozetini öylesine yürekten istemişti ki birden Jaguar'ı kenara çekip Londra planını bir daha inceledi. Stark Sokağını buldu. Kral Caddesinin az berisindeydi.

İhtiyar o rozeti elinden aldıktan sonra geçirdiği günleri anımsayarak sürdürdü arabayı. Dayanılmaz bir acı içinde kıvranmıştı o günler.

Çöldeki arkadaşları kuzeyden gelen, Ovambo kabilesinin adamları bir de birkaç asık suratlı beyazdı; çölün ürettiği, bitki örtüsü ve sıradağları kadar çetin, ödün vermez beyazlar.

Namib ve Kalahari çölleri dünyanın en ıssız yerlerindendir, çöl geceleri de uzundur. Gündüzün durup dinlenmeden çalışıp didinmek bile Johnny'yi yeterince yoramıyor, rüyalarını kısacık, beyaz etekli, dizlerine kadar uzanan çizmeli o güzel kızdan kurtaramıyordu, bir de surati granit kayasına benzeyen o ak saçlı İhtiyardan.

Bu uzun günlerden ve daha da uzun gecelerden, meslek yaşantısında dönüm noktalarını belirleyen taşlar gibi dimdik, sapasağlam başarılar doğdu. Küçük ama zengin, yeni bir elmas madeni buldu çıkardı hem de hiç kimsenin elmas bulma şansı tanımadığı bir bölgede. Bir uranyum yükü çıkardı topraktan. Van der Byl Elmasları bu uranyumu iki buçuk milyona sattı ve çabaları, bu kadar gösterişli olmasa bile en azından bu kadar değerli başka ürünler de verdi.

Johnny Lance yirmi beş yaşına geldiğinde, adı, elmas endüstrisinin o kapalı, yabancılara kesinlikle yasak çevrelerinde geleceği parlak gençlerden biri olarak fısıldanmaya başladı.

Girişimlerde de bulunuldu, bir yerbilimci danışmanlar firmasından ufak bir ortaklık önerisi. Katiller Karroosun da yan madenleri işleyen, yükselmeye çırpınan küçük şirketlerden birinden müdürlük önerisi. Johnny bu önerileri geri çevirdi. Gerçi iyi önerilerdi ama o İhtiyar'ın yanında kaldı.

Sonra, büyük Şirket'in gözüne çarptı. Bir yüzyıl önce Güney Afrika'daki ilk gelir getiren 'mavi toprak' damarı De Beer adında bir Boer'in sahip olduğu bir çiftliğin sert topraklarında keşfedilmişti.

Yaşlı De Beer, çiftliğini 6.000 İngiliz lirasına satarken, o kupkuru, verimsiz toprağın altında 300 milyon lira değerinde bir servet yattığı aklının ucundan bile geçmiyordu. Madene De Beers Yeni Madeni ad» verilmiş ve sürü sürü madenciler, küçük iş adamları, aylaklar, fırsat peşinde koşan işsiz güçsüzler, hilebazlar, dolandırıcılar, küçücük parselleri satın alıp işlemek üzere buraya koşmuşlardı. Her bir parsel ancak genişçe bir oda büyüklüğündeydi.

Bu servet düşkünlerinden sadece iki kişi, ötekilerin üzerine çıkabildi ve sonunda bu ikisi De Beere Yeni Madenin parsellerinin çoğuna sahip olabildi. Cecil John Rhodes ve Bamey Barnato adındaki bu iki adam sonunda güç birliği yapınca korkunç bir mali girişim doğmuş oldu. Şirket, böylesine alçakgönüllü bir başlangıçtan dehşet verici bir saygınlığa erişmesini bildi. Zenginliği dillere destan oldu, etkisi ölçüsüz derecede yayılırken geliri de inanılmaz boyutlara ulaştı.

Dünyanın elmas pazarı bu şirketin elindedir. Orta ve Güney Afrika'da yüz binlerce kilometre kareyi bulan madem işletmelerini denetlemekten başka, topraktan çıkartılmamış değerli ve temel mineraller stokları da he saplanamayacak derecede yüksektir.

Küçük elmas şirketlerinin, bu devin yanında ancak belirli bir boyuta ulaşıncaya kadar varlığına göz yumulabilir, sonra ansızın bu şirketin parçası olup çıkar, daha doğrusu bir köpekbalığının aşırı cüret gösteren ya da aşırı büyüyen pilot balıklarını yutması gibi onun tarafından yutulurlar. Büyük Şirket'in en iyi parselleri donanımı ve adamları satın alabilecek parasal olanakları vardır. Sayısız kollarından biri de Johnny Lance'e uzanmıştı işte. Ona biçtikleri değer, halen aldığı ücretin iki katı ve gelecekte bekleyebileceği ücretin ise üç katıydı.

Johnny bu öneriyi de kesinlikle geri çevirdi. Belki İhtiyar farkına bile varmadı, belki bir hafta sonra Johnny'nin Kumsal Operasyonu Yöneticiliğine getirilmesi tamamen bir rastlantı sonucuydu. Bu işe takılan ad, 'Canute Kral' adıydı.

Van Der Byl Elmaslarının otuz yedi mil uzunluğunda kumsal işletme imtiyazı vardı. Su düzeyinin

otuz altı metre üzerinde ve yirmi dört metre aşağısında uzanan incecik bir kıyı şeridi, içerilerde imtiyaz büyük Şirketin elindeydi. Toprağı da, bir düzine kadar geniş çiftliği de salt maden işletme imtiyazlarını elde etmek için satın almış bululuyordu. Kıyıdan on iki mil açığa kadar uzanan deniz imtiyazı da büyük şirkettendi. Yirmi yıl Önce hükümet kararnamesiyle ona verilmişti. Ama Amirallik şeridi Van Der Byl Elmaslarınınındı ve onu işlemek de 'Kral Canute'nin işiydi.

Denizden sis. Benguela akıntısının soğuk sularından, inci tozu örneği, duman gibi tüte tüte geliyordu. Sis perdesinin ötesinde, yüksek, kaba, telaşsız dalgalar, Namaqualand'in parlak sarı kumlarına ve denizin yonttuğu yüksek kayalara doğru yürüyordu.

Dalgalar karayı hissedince sivriliyorlardı. Dorukları ürperiyor, parlak yeşile dönüşüyor, sonra tüy tüy, beyaz püsküller halinde çözülmeye başlıyor, bir yay çiziyor ve bembeyaz suların homurtusunda kendi üzerlerinden kayıp gidiyorlardı.

«Johnny, açık LandRover'in direksiyonunda ayaktaydı. Şafakta ortalığı basan sisin serinliğinden korunmak için koyun postundan bir ceket giymişti ama başı açıktı, kara saçları rüzgârda, sinirli sinirli uçuyor, alnına vuruyordu.

Başını dikmiş, ellerini yumruk yapıp ceketinin ceplerine sokmuştu. Kıyıya vuran dalgaların yüksekliğini, gücünü ölçerken, meydan okurcasına kaşlarını çatıyordu. O kırık burnuyla, gongu bekleyen bir boksörü andırıyordu.

Birden, beceriksiz, öfkeli bir hareketle sol elini cebinden çıkartıp saatinin fosforlu kadranına baktı. Suların çekilmesine iki saat üç dakika vardı. Yumruğunu yeniden cebine daldırıp, döndü, buldozerlerine bir gözettı.

On bir tane vardı, kocaman, parlak sarı D8 Caterpilar'lar, suların med çizgisi boyunca sıralanmışlardı. Sütçüleri, gözlerinde kocaman gözlükleri yüksek oturacak yerlerinde, gergin, bekliyorlardı. Hepsi de kaygıyla onu kollamaktaydılar.

Onların arkasında, çok daha gerilerde, toprak yükleyişler dikilmişti.

Bunlar, karınları gebe kadınlar gibi şişti. Ağır tekerlekleri adam boyunca yüksek, biçimsiz makinelerdi. Zamanı gelince saatte kırk beş kilometre hızla işe atılacak, karınlarının altına çelik bir bıçak indirip on beş ton ağırlığında kum ve taş yükünü kazıyıp kapayacak, sonra hızla karaya, içerilere dönüp yükü bırakacak, gerisin geriye, gene dev gibi kocaman bir toprak lokması yutmak için döneceklerdi.

Johnny toparlanıyor, hazırlanıyor, çeyrek milyon İngiliz lirası değerindeki makineleri salt bir avuç parlak taş bulabilmek umuduyla Atlantik Okyanusuna sürecektı anı kolluyordu.

O an geldi ve Johnny, harekete geçmeden önce tam yarım değerli dakikayı da hazırlıklarını gözden geçirmeye harcadı.

Sonra elindeki ses büyültücü boruya «HADİ» diye bağırırken, sağ kolunu da değirmen kanadı gibi döndürerek, ilerleme komutunu verdi.

Yeniden «Hadi!» diye bağırıdıysa da sesi duyulmadı. Vahşi dalgaların gümbürtüsü bile dizellerin homurtusu arasında karışıp kaynıyordu. Kocaman, çelik bıçaklarını indiren dizi dizi çelik canavarlar, harekete geçmiş, sürünürcesine ilerliyorlardı Şimdi altın rengi kum, bıçakların altında, tereyağı gibi kayıyor, kıvrılıyordu. Dev makinelerin önünde yığıldı, duvar boyu yükseldi.

Buldozerler dürterek, geri çekilerek, karıştırarak, kum duvarını ileri doğru itiyorlardı. Sürücüler kumanda çubuklarını indirip kaldıran kollarıyla fiçılardan binlerce litrelik bira çeken çılgın barmenleri andırıyor, dizeller gürlüyor, homurdanıyor, yeniden gürlüyordu.

Kum duvarı kumsal boyunca ilerleyen ilk dalgayla karşılaştı ve deniz suyunu durdurdu. Deniz, büyük bir şaşkınlık ve tereddütle, ilerleyen kum setlerinin önünde, girdaplar yaratarak, krema gibi köpürerek, geri çekildi.

Buldozerler şimdi karmaşık ama iyi çalışılmış bir bale yapıyorlardı. Örüyor, itiyor, bıçakları yükseliyor, iniyor, geri çekiliyor, ilerliyor ve tüm bu hareketleri, usta koreograf Johnny Lance'in gözetimi altında yapıyorlardı.

LandRover oluşmakta olan kocaman çukurun ağzı boyunca, ok gibi bir oraya, bir buraya koşturuyor, Johnny elindeki elektrikli ses yükselticiyle oraya buraya komutlar yağdırıyordu.

Orak biçiminde bir kum seti yavaş yavaş denize .itilirken genişinde buldozer bıçakları gevşek sarı kumlarda iki, üç, altı, metre kazıyorlardı.,

Sonra birdenbire midye çizgisine çarptılar, bu Güneybatı Afrika'nın elmas damarlarını sık sık örten, fosilleşmiş istiridye ve midye kabuklarından oluşan ince katmandı.

Johnny, hendeğin niteliğinin değiştiğini gördü, buldozerlerin bıçaklarında kıvrılan kabukları gördü.

Yarım düzine kadar komut vererek, el işaretlerinin de yardımıyla buldozerlerine, hendeğinin iki ucunda bir rampa düzelttirdi, toprak yükleyicilere yol açtırdı. Sonra onları, seti denize karşı tutmak içirt uzaklaştırdı.

Saatine bir gözattı. «Bir saat on üç dakika» diye mırıldandı. «Zamanımız daralıyor.»

Çarçabuk hendeği gözden geçirdi, iki yüz metre uzunlukta, dört buçuk metre derinlikteydi ki kum fazlası süpürülmüştü. İstiridye çizgisi güneşte bembeyaz, açık saçık görünüyordu, buldozerler ise dipten çekilmiş, denizi tutma çabasıındaydılar.

«Tamam,» diye homurdandı, «şimdi bakalım neyimiz varmış?..»

Suyun yükselme çizgisinin üzerinde bekleyen iki toprak yükleyicisine döndü.

Kolunu gene değirmen kanadı gibi çevirirken bağırdı:

«Hadi gidin getirin!»

Toprak yükleyiciler burunlarından kuyruklarına kadar homurdanarak ileri atıldılar, hendeğin başına geldiler, sonra rampa boyunca aşağı indiler, dibe vardılar. Hızlarını hiç kesmeksizin istiridye kabuğu ve çakıltaşından bir yük kaldırıp homurdanarak karşı rampadan yukarı çıktılar, gene yarışırcasına, yükü kayanın dibine ama su yükselme çizgisinin yukarısına bıraktılar.

Sonra gene döndüler, buldozerler şimdi giderek öfkesi artan denizi tutarken, yeniden saldırıya geçtiler. Deniz, askerlerini, sette bir gedik aramaya gönderiyor, saldıracak zayıf bir noktasını bulmaya çalışıyordu.

Johnny gene saatine göz attı.

Yüksek sesle konuştu: «Suların alçalmasına üç dakika var.»

Sonra sıırıttı: «Başaracağız bu işi, sanırım!»

Bir sigara yaktı, azıcık rahatlamış gibiydi. Direksiyona oturup LandRover'ı döndürdü, kumsaldan yukarı çıktı, toprak yükleyicilerinin yaratmakta olduğu çakıltaşı duvarının arkasına park etti. Arabadan inip bir avuç çakıltaşı aldı «Güzel.» diye fısıldadı.

«Tatlım, ah. tatlım!»

Herşey yolundaydı. Tüm belirtiler olumluydu işte. Tek bir avuçta küçük bir grena taşıyla biraz daha irice bir akik seçebilmişti.

Bir avuç daha aldı.

Sevinçten duramıyordu: «Yeşimtaşı, sonra, çizgili demirtaşı.»

Tüm bu taşlar, elmasın takım arkadaşları; yoldaşlarıydı, onları hep bir arada bulabilirdiniz.

Biçim de tamamdı işte, taşlar bilye gibi yusyuvarlak, cilalıydı, sadece bir yönde yıkandıklarını belirtecek biçimde, para gibi yassı değildiler. Yuvarlak taşlar dalgaların etkili olduğu bir bölgeye işaretli, bir elmas kapanına!

Bahse girerim ki mücevher kutusuna rastladık!»

Kırk beş kilometre uzunluğundaki kumsaldan Johnny, iki yüz metrelik bir uzantı seçmiş ve tam isabet kaydetmişti. Bu, tamamen rastlantı işi, talih eseri bir seçim değil. Kıyı çizgisinin dikkatli bir incelenmesi, denizin havadan çekilen fotoğraflarının, deniz dibi görüntülerinin, dalgaların çizdiği şemaların incelenmesi, kumun incelenmesi sonucu ve en sonra da iyi bir elmas arayıcısına özgü o, topraktan anlama duyusunun sonucu ulaşılmış bir başarıydı.

Johnny Lance LandRover'ine binerken kendisinden çok, çok hoşnuttu. Toprak yükleticiler kumu, kaya yatağına kadar kazımışlardı. İşleri bitmişti, hendeğin çıkışları, ekzoslarından soluk soluğa duman savurarak, oluşturdıkları koskocaman toprak yığınının yanbaşıyla dikildiler.

Johnny: «Dip işçileri!» diye gürleyince kumsalın yukarısında çömelmiş bekleyen o sabırlı Ovambo işçileri ordusu, karınca sürüsü gibi hendeğe üşüştü. Onların görevi, hendeğin dibini süpürüp temizlemektir çünkü yüksek oranda elmas, toprakların arasından süzülüp kaya yatağındaki çukurlara, girintilere dolmuş olabilir.

Denizin rengi değişti, kumsallarının böyle, acımasızca saldırıya uğramasına öfkelenmiş gibi, hışırdayarak, tıslayarak kum setini yıkmak üzere abandı. Sular yükselmeye başladığından, buldozerler denizi tutmak için çabalarını iki katına çıkarmak zorunda, kaldılar.

Çukurda Ovambolar arı gibi çalışıyor, ancak ara sıra, Atlantik Okyanusuna gemi vurmuş kum duvarına korkuyla bir göz atıyorlardı.

Şimdi Johnny'nin sinirleri yeniden gerilmeye başlamıştı. İşçileri zamanından önce çekecek olursa aşağıda elmas kalacaktı, fazla geciktirecek olursa makinelerin de, adamların da sulara kapılıp boğulmalarına yol açabilirdi.

Tam zamanında kesti, deniz setinin üzerinden aşmaya başlarken o da dipteki işçilerin çıkması için komut verdi, bu arada deniz, sette bulunduğu aralıklardan da içeri sızıyordu.

Sonra buldozerlerini geri çekmeye başladı, on tanesini, bir tanesi çok; çok yavaş geliyor, boş hendeğin geniş dibinde, yavaş yavaş, paytak paytak ilerliyordu.

Deniz birden patladı, seti iki yerinden birden yıkıp bele kadar yükselen bir dalgayla çukurun dibine doldu.

Buldozer sürücüsü bu dalgayı gördü, bir an duraksadı, sonra paniğe kapıldı, makinesinden atladı; onu denize terkederek dalganın önünde vargücüyle koştu, hendeğin en yakınındaki yamacına tırmanmaya savaştı.

Johnny sürücünün telâşla canını kurtarmasını seyrederken sövüyordu. «Alçak herif, makineyi kurtarabilirdi!» Ama öfkesi, adama olduğu kadar, kendisine de yönelmişti, geri çekme kararını geciktirmişti işte, böylelikle 20.000 İngiliz lirası değerindeki makineyi de denize kurban vermiş oluyordu, LandRover'i vitesine taktı, hendeğe indi. Hendeğin kıyısından, kayakla atlar gibi dört buçuk metre aşağı düştü, dibe vurdu. Ama kum yığını, düşüşünü hafifletmişti bu yüzden LandRover, saldıran

dalgayı yiğitçe karşılamak üzere ileri atıldı. Dalga. LandRover'in kaputunun üzerinde patladı, arabayı tehlikeli biçimde sarstı, ama Johnny yılmadı, onu başıboş kalmış buldozere doğru sürdü.

LandRover'in motoru bu gibi durumlara karşı, sımsıkı kapatılmış, su geçirmez hale dönüştürülmüştü şimdi iki yanına sular sıçratarak dalganın içinde gidebiliyordu. Ama yemyeşil sular üzerine yağarken gidişi yavaşladı.

Ansızın kum setinin tümü beyaz dalganın altında çöktü, Atlantik, denetimi ele aldı. Çukurun dibinde deli gibi koşan o yüksek yeşil su dalgası LandRover'e vurdu, kaldırdı, Johnny'yi sevinç içinde köpüren sulara fırlatırken LandRover de sırtüstü yuvarlandı, dört tekerleğini teslim olmuşçasına, gökyüzüne dikti.

Johnny sulara gömüldüyse de hemen su yüzeyine çıktı. Yarı yüzerek, yarı yürüyerek gürül gürül denizin dayağını yiye yiye, o sarı çelik adaya doğru ilerlemeye savaştı.

Deniz onu vurdu, yeniden sulara gömüldü, bir an ayakları yere bastı, sonra gene yerden kesildi, sürüklendi.

Ansızın baktı, buldozere ulaşmış, tekerliklerin üzerinden sürünerek sürücü yerine çıktı, oturdu. Kumanda kollarına uzanırken öksürüyor, deniz suyu kusuyordu.

Buldozer, kendi yirmi altı tonluk ağırlığıyla o sert kaya zemine oturmuş, kımıldamıyordu bile. Deniz saldırıyor, etrafında fır dönüyor ama yine onu yerinden oynatamıyordu.

Deniz suyundan yanan gözlerinin ve gözyaşlarının arasından Johnny, tabloya bir göz attı. Yağ basıncı yerindeydi. Motor çalışıyordu, başının ta yukarısında ekzos borusundan mavi duman çıkıyordu.

Johnny gene öksürdü, kusmuk ve denizsuyu boğazını yaktı, kavurdu ama o yılmadı kumanda kollarına yapıştı.

Koca makine, sarsılarak ileri doğru atıldı, denizi adeta küçümser bir davranışla omuzlayıp iterken tekerlekleri de kayalık zemine yapışmıştı.

Johnny çevresine çarçabuk bir göz attı. Çukurun iki ucundaki kum rampaları silinmiş gitmişti. Şimdi çukurun kenarları dimdik yükseliyor ve arkasından deniz, önüne hiçbir engel çıkmaksızın, çukura doluyordu.

Bir dalga başının üzerinde patladı, Johnny suya düşmüş bir köpek gibi başını salladı, suları silkip bir kaçış yolu arayarak, giderek artan bir umutsuzlukla çevresine bakındı.

Derken İhtiyar'ı görünce şaşkınlıktan şok geçirir gibi oldu. Onu altı yüz kilometre ötede, Cape Town'da sanmıştı, ama işte burada, çukurun kıyısındaydı. Bembeyaz saçları bir işaret feneri gibi parlıyordu.

Johnny içgüdüsel bir davranışla buldozeri ona doğru döndürdü, kaynayan sular arasından ona doğru ilerlemeye çabaladı.

İhtiyar öteki buldozerlerden ikisini yönetiyor, kum yığınının kıyısına, cüret edebildiğince, geri geri yaklaşıyor, bu arada kayaların altına park etmiş hizmet kamyonundan bir dizi Ovambo işçisi de omuzlarındaki ağır traktör çekme zincirini düşe kalka kumsal boyunca getiriyorlardı. Zincirin korkunç ağırlığı altında eziliyor, bacakları bükülüyor, her adımda bileklerine kadar kumlara gömülerek yürüyorlardı.

İhtiyar onlara bağılıyor, cesaret vermeye çalışıyor ama sözleri dizel motorlarının homurtusuna, rüzgârın, denizin uğultusuna karışıp gidiyordu. Şimdi de Johnny'ye döndü.

Ellerini ağzının yanlarına boru gibi birleştirerek bağırdı: «Onu iyice yaklaştır. Zincirin ucunu aşağı, sana indireceğim.» Johnny elini, anladığını belirtmek üzere salladı, sonra bir dahaki dalga dev traktörü bile yerinden oynatır, iterken, kumanda kollarına asıldı ve dizel motorun ilk kez teklediğini hissetti, anlaşılan su sonunda motorun içine girecek yolu bulmuştu.

Sonra kendisini altı metre tepesinde yükselen sarı kum yığınının altında buldu, makinenin kaputu üzerinden, İhtiyar'la buluşmak için ilerlemeye çabaladı.

İhtiyar, çukurun tam kenarında, zinciri omuzlarına almış, duruyordu. Zincirin ağırlığı altında iki büklüm olmuştu ve bir adım attığında ayağının dibindeki kumlar çöktü, dik yamaçtan, kayarak indi, beline kadar kumlara gömüldü, zincir ardından yılan gibi kıvrıla kıvrıla geliyordu.

Denizin hızla saldırdığını görünce Johnny, ona yardıma koştu.

İkisi birlikte, dalgaların kırbaçları altında, zinciri buldozere kadar sürüklediler.

İhtiyar: «Onu bıçağın koluna bağla.» diye homurdandı, kalın çelik kola zinciri iki kez doladılar.

Johnny: «Çöz!» diye seslendi ve İhtiyar, zinciri beline bağlayan ipi çözerken Johnny başım kaldırıp yukarı baktı.

Alçak sesle: «Aman Tanrım!» diyebildi. Deniz, kum yığına saldırmış, çökertiyor, yığın şimdi başlarının üzerinde yumuşuyor, titriyordu, her an çökmeye, onları yutmaya hazırdı.

İhtiyar, kocaman zinciri ona geçirdi, Johnny de uyuşmuş elleriyle ucunu bağlamaya, sıkıştırmaya çabaladı. Zincirin iki ucunu iki halka arasından geçirip sıkıştırması gerekiyordu Bu koşullar altında Herkül gibi güçlü birinin bile altından kalkamayacağı bir işti bu, dalgalar başının üzerinde patlıyor, deniz, zincire asılıp çekiyordu, kum yığını ise her an tepesine yıkılacak gibiydi. Altı metre yukarıdan Johnny'nin ustabaşı, iki buldozere zincire asılmaları için komut vermeye hazır, onları kaygıyla izliyordu.

Neyse, zincirin ucu halkalara geçti,birkaç kez dolamakla iş tamamlanacak, buldozer operatörlerine komut verilecekti.

İhtiyar'a soluk soluğa: «Okey, çek?» diyebildi.

İhtiyar başını kaldırıp yukarıya gürledi: «Çek?»

Ustabaşı elini sallayarak duyduğunu belirtti.

«Okey!» Sonra, gerisin geriye buldozernlere koşarken eli de, kendi de gözden yitti ve tam o anda dalga, zinciri sarstı. Birkaç santimlik bir hareketti bu ama gene de Johnny'nin işaret parmağının iki halka arasına sıkışmasına yetti.

İhtiyar, onun suratını gördü, kendisini kurtarmak için çırpındığını gördü.

«Ne var? Ne oldu?»

Sonra su, bir an için geri çekilince, olanı da gördü. Yardım etmek için atılırken yukarıdan dizellerin homurtusu işitildi ve zincir, yılan gibi kıvrılarak, kum yığınından yukarı, gerilmeye başladı.

İhtiyar Johnny'ye ulaştı, omuzlarından yakaladı. Genç adamın tutsak eline gözlerini dikmiş, ikisi birden gerilip kaldılar.

Zincir gerildi, gerildi, parmağı kesti attı. Kan kıpkırmızı fişkirirken Johnny de gerisin geriye, İhtiyarın kollarına yığıldı, Buldozerin, o koskocaman, sarı yığını başlarının üzerinden sürüklendi. Az kalsın ikisini birden ezip geçecekti ama bir dahaki dalgadan ve kumun itişinden yararlanarak İhtiyar,

Johnny'yi çekti, kurtardı, su onları kenara, buldozerden uzağa çekti.

Johnny, parmağı kesilmiş elini göğsüne bastırıyordu ama kan pırıl pırıl, oluk gibi fişkırıyor ve çevrelerindeki suyun rengini değiştiriyordu. Başı suya gömüldü, tuzlu su boğazından ciğerlerine doldu. Boğulmaya başladığını hissediyor, gücü giderek azalıyordu.

Yeniden su yüzüne çıktı ve bulanık bakışları, ıslak buldozerin yokuş yukarı yarı yolu almış olduğunu gördü. İhtiyarın kollarını göğsünde hissediyordu, yeniden sulara gömülürken, gözleri de beyni de karanlığa daldı gitti.

Gözlerinin önünde karanlık dağıldığında, kumsalın kuru kumları üzerinde yatıyordu, ilk gördüğü İhtiyarın kırış kırış, etleri sarkık suratı oldu, gümüş beyazı saçları alnına yapışmıştı.

Johnny, boğuk bir sesle sordu:«Kurtarabildik mi?»

İhtiyar, karşılık verdi:«Ya, kurtardık.» Sonra doğruldu, kalktı, cipe yürüdü, bindi gitti. Johnny'yi ustabaşına teslim etmişti.

Johnny olanları anımsayınca güldü, sol elini Jaguar'ın direksiyonundan kaldırıp dudaklarına götürdü. İşaret parmağının pırıl pırıl, kesik yerini yaladı.

Yüksek sesle konuştu: «Bir parmak yitirmeye değdi doğrusu.»

Arabayı yavaş sürüyor, bir yandan da sokak levhalarını kolluyordu.

Yeniden gülümsedi, başını salladı, İhtiyar onu öyle kumsalda yatar bırakarak yürüyüp gidince duyduğu düş kırıklığı ve üzüntü, aklına gelmişti. Gerçi İhtiyar'ın ona çektirdikleri yüzünden, hıçkırarak af dilemesini beklemiyordu, gene de bundan daha yakın bir ilgi göreceğini ummuştu.

Cip'le, çöl gecesinde üç yüz kilometrelik yol alarak en yakın hastaneye ulaşmışlar, orada yarası sarılmış, ertesi gün Johnny gene işbaşı yapmıştı. Kumsaldan getirilen ilk toprak yığınıncıyı inceliyordu.

O yokken kumla karışık toprak iyice elenmiş, iri taşları ayıklanmış, sonra bir tank içindeki silikon çamuruna aktarılmış, böylece özgül ağırlığı 2,5'un altında olan maddeler, çamurun üzerinde yüzmüş, en sonunda da kalanlar bir top değirmenine aktarılmıştı. Bu, içinde beyzbol topu iriliğinde çelik toplar bulunan, uzun, çelik bir silindirdi. Silindir durmadan dönüyor, toplar sertlik derecesi 4 Mohs ve daha az olan herşeyi ezip toz haline getiriyordu.

Geriye gene bir artık kalmıştı, denizden kazandıkları kumlu toprağın binde biri kadar bir şey. İşte elmas bu kalıntının içinde olacaktı, tabii eğer varsa.

Johnny, ayırma işleminin yapıldığı, kumsaldaki galvaniz ve tahta karışımı sundurmaya geldiğinde uykusuzluktan ve uyuşturucu ilaçlardan yarı sersem bir durumdaydı.

Eli fena zonkluyordu, gözleri kızarmış, sakalı iyice uzamıştı Sundurmanın yarısını kaplayan yağ masasının başında durdu.

Çevresinde yürütülen hazırlıklara göz atarken ayakta hafifçe sallanıyordu. Masanın ucundaki kocaman varil içinde elmas bulunduğu tahmin edilen toprakla doluydu, levhalar yağlanmış adamları hazır bekliyordu.

Johnny, ustabaşıya: «Hadi, başlayalım» deyince ustabaşı, bir kolu indirdi, masa, titrek bir İhtiyar gibi sallanmaya başladı.

Bu masa her biri hafifçe eğik ve üzeri kalın pis, sarı bir yağ katmanıyla örtülü bir dizi çelik levhadan ibaretti. Titreyen masanın ucundaki varilden su ve toprak karışımı, akmaya başladı, akış hızı ve miktarı, ustabaşı tarafından dikkatle ayarlanıyordu. Yağlı masanın üzerine, dökülmüş pekmez gibi yayıldı, bir levhadan ötekine aktı, sonun da masanın öteki ucundaki çöp variline boşaldı.

Ama elmas, yağa düşünce, yün bir battaniyeye yapışan ağızda erimiş şeker gibi, yapışır.

O anın heyecan ve kaygıları arasında Johnny, yorgunluğunu da parmağının dayanılmaz zonklamasını da unutmaz gibi oldu. Gözleri de, olanca dikkati de şimdi o pırıl pırıl, sapsarı yağ katmanına yönelmişti.

Ağırlığı bir kıratın altındaki küçük taşlar veya endüstride kullanılan kara elmas bu masanın üzerinde gözle görülemezdi.

Sarsılma çok hızlıydı, akan malzemeye karışır giderdi.

Seyrettiği şeye öylesine dalmış gitmişti ki, yanındakinin varlığını neden sonra farkettiler. Başını kaldırıp baktı.

İhtiyar, bacaklarını germiş, orada dikiliyordu.

Johnny İhtiyar'ın yanbaşındaki varlığının bilinci içindeydi, alarma kapılır gibi oldu. Ya bir şey çıkmazsa? Şu anda elmas bulması gerekiyordu, mutlaka gerekiyordu, buna hayatta hiçbir şeye duymadığı kadar gereksinme duyuyordu. Yağ tabakasını dikkatle inceliyor, İhtiyar'ın gözünde ona eski değerini kazandırabilecek fiyattaki elması arıyordu. Ne var ki toz gibi toprak, levhalardan akıp gidiyordu, Johnny, gerçekten paniğe kapılır gibi oldu.

Sonra masanın karşısında duran ustabaşı, bir çığlık attı:

«Şuraya bakın, şuraya, işte geliyor.»

Johnny hemen masanın ucuna baktı. Orada, varilin hemen dibinde .kendi ağırlığının etkisiyle kalın yağ katmanına yarı gömülmüş, adeta demir bir elmas duruyor, değersiz toprak, kum karışımı iki yanından akıp gidiyordu.

Beş kıratlık, iri bir şeydi bu, sarı sarı, kapana kısılmış bir vahşi hayvan gibi parlıyordu.

«Johnny usulca bir soluk aldı ve yan gözle İhtiyara baktı, İhtiyar, masayı seyrediyordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu, Johnny'nin kendisini süzdüğünü de mutlaka biliyor ama oralı olmuyordu. Johnny'nin bakışları ister istemez, masaya döndü, bundan sonraki elmas da tam yağa sıvanmış olan birincisinin üzerine düştü.

Elmas, elmasa vurunca asfalta çarpmış golf topu gibi zıplar gider.

Şeftali çekirdeği iriliğinde, bembeyaz, güzel bir taş olan ikinci elmas, birincisine çarpınca çat diye bir ses çıkartıp havaya, yükseğe zıpladı.

Johnny de, ustabaşı da sevinçle güldüler, o küçücük damla, güneşte ne de güzel parlamıştı!

Johnny sağlam elini uzatıp elması daha masaya düşmeden, havada kaptı. Parmaklarının arasında ovarak baktı, sabun gibi kaygandı, sonra dönüp İhtiyar'a uzattı.

İhtiyar da elmasa baktı, onaylar gibi başını salladıktan sonra ceketinin yenini hafifçe yukarı, çekip kol saatine bir göz attı.

«Geç olmuş, Cape Town'a dönmeliyim.»

«Kalıp gerisini izlemek istemez miydiniz efendim?» Johnny, sesinin heyecanla titrediğini neden sonra farketmişti. «Sonra birlikte bir şey içerdik?» İhtiyar'ın alkolden nefret ettiği aklına geliverdiğinde iş işten geçmişti.

İhtiyar, olmaz dercesine başını salladı: «Hayır. Bu akşam dönmek zorundayım.» Sonra gözlerini Johnny'nin gözlerine dikti:

«Biliyor musun, Tracey yarın öğleden sonra evleniyor da, düğünde hazır bulunmam gerekiyor.»

Sonra, Johnny'yi dikkatle süzerek, gülümsedi, ama İhtiyar'ın dudaklarındaki bir gülüşün ne anlama geldiğini hiç kimse asla tahmin edemez çünkü bu gülüş, gözlere yansımazdı.

Hâlâ gülümseyerek, sordu «Bilmiyordun, değil mi? Oysa sana davetiye gönderdiklerini sanmıştım.» Sonra sundurmadan çıktı, güneşte bekleyen cipin yanına gitti, kum yığınlarının arasındaki daracık alanda kendisini bekleyen uçağına doğru uzaklaştı.

Yaralı elinin sızısı ve İhtiyar'ın sözleri Johnny'yi o derece gereksinme duyduğu uykusundan yoksun bıraktı, saat iki olmadan üzerindeki battaniyeyi atıp başucundaki gaz lambasını yaktı.

«Çağırılı olduğumu söylememiş miydi? Öyleyse ben de giderim.»

Gece boyu araba sürdü, ertesi sabah da. İlk üç yüz kilometre, çöl yoluydu, kumlu, taşlı. Sonra şafak sökerken anayola çıkıp geniş düzlüklere saptı, sonra da dağları aştı. Masa Dağı'nın o tıknaz mavi silüetini ve eteklerine sığınmış kenti gördüğünde vakit öğle olmuştu.

Vineyard Oteline indi, hemen odasına koşup banyo yaptı, tıraş oldu, giyindi.

Eski evin bahçesi pahalı otomobillerle doluydu, hepsine yer kalmadığından, dışarıda, sokağın iki yanına da park ediliyordu ama o, tozlu LandRover'ine dış bahçede bir yer bulabildi. Beyaz kapılardan içeri girip yemyeşil çimenlerin üzerinde yürüdü.

Evde orkestra çalıyor, balo salonunun pencerelerinden mırıltılar, kahkahalar dışarı taşıyordu.

Yan kapıdan eve girdi. Her taraf tıklım tıklım konuklarla doluydu, kendisine zorlukla yol açarken yüksek sesle, elini kolunu sallayarak konuşan erkeklerin ve kıkır kıkır gülen kadınların arasında tanıdık bir yüz arıyordu. Sonunda buldu.

«Michael!» Michael Shapiro döndü, baktı, onu hemen tanıdı, yüzünden, duyduğu karışık duyguları, sevinci, şaşkınlığı, korkusunu, açık seçik okudu.

Johnny! Seni görmek ne güzel!»

«Tören bitti mi?»

«Evet, konuşmalar da. Tanrı'ya şükür.» Johnny'yi kolundan tutup bir kenara çekti. «Dur sana bir bardak şampanya getireyim.» Michael, bir garsona işaret etti, Johnny' nin eline kristal bardağı tutuşturdu.

«Geline içiyorum.» diye mırıldanan Johnny, kadehi dikti.

Michael, dayanamadı, dilinin ucunu yakan soruyu sordu: «İhtiyar burada olduğunu biliyor mu?» Johnny başını hayır der gibi sallayınca da yüzüne derin, düşünceli bir ifade çöktü."

«Nasıl bir şey o, Michael, Tracey'nin kocası yani?»

Kenny Hartford mu?» Michael bir süre durdu, soruya ne karşılık vereceğini düşündü. «Yakışıklı çocuk çok parası var.»

«Ekmeğini neyle kazanıyor peki?»

«Babası somunun hepsini ona bırakmış ama boş zamanlarını doldurmak için moda fotoğrafçılığı yapıyor.» Johnny'nin dudakları büküldü.

Michael kaşlarını çatı: «İyi bir çocuk, Johnny. İhtiyar onu özenle seçti.»

«İhtiyar seçti ha?»

«Elbette, onu tanırsın, böylesine önemli bir kararı başkasına bırakır mı hiç?» Johnny sessizce

şampanyasını içti bitirdi, Michael kaygıyla onu süzüyordu.

«Gelin nerede? Gittiler ml?»

«Hayır, daha gitmediler. Balo salonundalar.»

«Sağol Michael. Gidip gelini kutlayayım bari.»

«Johnny!» Michael onun dirseğine yapışmıştı: «Şey, saçma bir şey yapma sakın, olmaz mı?»

Johnny, balo salonuna inen mermer merdivenin başına dikilmişti şimdi dans eden çiftler pistte dönüyor, orkestra, neşeli bir hava çalıyordu. Gelinle yanındakiler, pistin karşısında, yüksekçe bir masada oturuyorlardı. .

Johnny'yi ilk Benedict Van der Byl gördü. Suratı kıpkırmızı kesildi, eğilip İhtiyar'a bir şeyler fısıldadı, sonra ağır eğir doğrulmak üzereyken İhtiyar onu omzundan tutup oturttu, Johnny'ye baktı, gülümsedi.

Johnny merdiveni indi, dans eden çiftlerin arasından kendisine yol açarak ilerledi. Tracey onu görmemişti. Yanında oturan, ipek suratlı gençle konuşuyordu. Adamın dalgalı, sarı saçları vardı.

«Merhaba, Tracey.» Genç kız başını kaldırıp baktı ve soluğu kesilir gibi oldu. Johnny'nin aklında kaldığından da daha güzeldi.

«Merhaba, Johnny.» Sesi, fısıldar gibi çıkmıştı.

«Seninle dans edebilir miyim?» Gelin şimdi sararmıştı, bakışları kocasına değil de İhtiyara kaydı. O pırıl pırıl ak saçlı kafa, yavaşça eğilip olur deyince Tracey ayağa kalktı.

Pistte bir dönüş yapmışlardı ki orkestra sustu. Johnny ona söylemek üzere belki yüz şey hazırlamıştı ama müzik sona erip de fırsat kaçıyor gibi oluncaya kadar dili tutuldu sanki.

Şimdi, geriye kalan birkaç saniye içinde telâşla konuşabildi:

«Mutlu olmanı dilerim, Tracey. Ama eğer yardıma gereksinme duyarsan, koşar gelirim, söz veriyorum sana »

«Teşekkür ederim.» Sesi kısıktı, bir an için, geceleri ağlayan o küçük kıza benzedi. Sonra Johnny onu kocasının yanına götürdü.

Bu söz verileli beş yıl oluyordu ve şimdi sözünü tutmak üzere Londra'ya gelmişti.

Start Sokağı 23 numara dar cepheli, çift katlı bir evceğizdi. Temiz görünüşlüydü. Arabayı önünde park etti. Hava kararmıştı, iki katta da ışık vardı. Arabanın içinde oturdu kaldı, birden, yüreğine bir isteksizlik çöküvermişti. Tracey'nin orada olduğunu biliyordu ama hiç de güzel bir manzarayla karşılaşmayacağını da kestiriyordu. Bir an onun beyaz saten gelinliği içindeki güzel görünümü, gözlerinin önünde canlandı. Jaguar'dan inip basamakları çıktı, ön kapıya vardı, tam etini uzatırken baktı, kapı aralık, şaşırdı, itip açınca kadınca bir zevkle döşenmiş küçük bir oturma odasında buldu kendini.

Oda telaşla yağma edilmiş, perdelerden biri yere yayılmış, üzerine biblolar, kitaplar yığılmıştı. Duvarlardaki tablolar da indirilmiş, taşınmaya hazırlanmıştı.

Johnny kitaplardan birini aldı, kapağını açtı. İlk sayfasında el yazısıyla: 'Tracey van der Byl' yazılıydı. Kitabı yerdekilerin üzerine bıraktı, üst kattan ayak sesleri duymuştu.

Merdivenden bir adam iniyordu. Pis yeşil kadife bir pantolon, süet çizmeler ve asker kesimli, sırmaları dökülmüş eski püskü bir ceket giymişti. Kucak dolusu kadın giysisi taşımaktaydı.

Johnny'yi gördü, sinirli sinirli durdu, pembe dudakları şaşkın, aralandıysa de boncuk gibi gözleri,

pis, dümdüz, yapış yapış saçlarının altından pırıl pırıl parlıyordu.

Johnny sevimli bir gülüşle: «Merhaba. Taşınıyor muydunuz?» diyerek merdivendeki odama usulca yaklaştı, başını kaldırıp gözlerini gözlerine dikti..

Ansızın üst kattan bir inilti, aşağılara taştı. Bu, duygusuz bir sesti, ne acı, ne tutku belirtiyordu, sadece bir buhar fiskiyesi gibi, tekdüze çıkıyor, insan sesi olduğu bile güçlkle anlaşıyordu.

Johnny sesi duyar duymaz kaskatı kesildi, merdivendeki adam da telaşla başını çevirip arkasına baktı.

Johnny, tehdit etmeksizin, yumuşak bir tavrıyla, sordu:

«Ona ne yaptın?» «Hayır! Hiçbir şey! Kendisinde değil o yolculuğa çıktı. Kötü bir yolculuğa.» Adam deli gibi, korkuyla kendini temize çıkarma çabasındaydı. «İlk kez asit alıyor da.»

Johnny gene alttan alarak sordu:

«Sen de buraları temizliyorsun, öyle mi?»

«Bana çok borcu var ödeyemiyor. Söz verdi ama ödeyemiyor.»

«Yaa, öyle mi, o zaman durum değişir. Ben de burasını soyuyorsun sanmıştım.» Elini ceketinin iç cebine götürüp cüzdanını çıkardı, desteyle banknot ayırdı. «Onun arkadaşımı ben. Sana borcu ne kadardı bakayım?»

«Elli papel.» Cüzdanı görünce adamın gözleri parlamıştı: «Ona avans vermişim.»

Johnny beş tane onluk ayırıp uzattı. Adam elindeki giysi yığının korkuluktan aşağı bırakıp telaşla birkaç basamak indi.

Johnny:

«O şeyi, asidi ona sen mi sattın?» diye sorunca adam bir adım önünde, zıncı diye durdu kaldı, yüzünde kuşku okunuyordu.

Johnny sırtıttı:

«Bırak yahu, çocuk muyuz biz? Ben fiyatı bilirim » Paraları uzattı: «Sen mi buldun ona?»

Adam da isteksiz isteksiz sırtıttı, başını evet der gibi sallayıp paraya uzandı. Johnny'nin boş eli, adamın sıksa bileğini kısıvrak yakaladı, ayaklarını yerden kesti, bileğini ters büktü, arkasına, kürek kemiklerinin arasına kıvırdı.

Sonra parayı kendi cebine sokarak adamı zorla merdivenden yukarı»yürüttü.

«Hadi gidip bir göz atalım ha, ne dersin?»

Kurşuni asker battaniyesiyle örtülü demir karyolanın üzerinde bir şilte vardı. Tracey battaniyenin üzerine bağdaş kurmuş oturuyordu. Sadece ayağında incecik pamuklu bir külot vardı, saçları dümdüz, donuk, beline kadar iniyordu. Göğsünde kavuşturduğu kolları tebeşir gibi bembeyaz, inceikti. Suratı da solgundu, elektrik ışığında teni saydam gibi görünüyordu. Usul usul öne arkaya sallanıyor, alçak sesle sızlanırken soluğu buz gibi soğuk odada buhar çıkartıyordu.

Johnny'yi en çok şaşırtan, adeta şok geçirten, gözleri oldu.

İrileşmiş, koskocaman olmuş gibiydi, altları da mosmor kesilmişti.

Gözbebekleri büyümüş, yontulmamış elmaslar gibi parlıyordu.

O iri, yeşil, pırıl pırıl gözler, Johnny'ye dikildi, sonra kapıdaki adama kaydı, sızlanma birden yükseldi, çığlığa dönüştü. Sonra çığlık söndü, genç kadın öne eğilip yüzünü, gözlerini ellerine

gömdü.

Johnny usulca:

«Tracey! Aman Tanrım,.Tracey!» diyebildi.

Adam, kısıkvrak yakalanmış, sızlanıyordu: «Bir şeyciği kalmaz, ilk kez oluyor da! Bir şeyciği kalmaz, göreceksin.»

«Gel.» Johnny, adamı odadan dışarı sürükledi, kapıyı ayağıyla itip kapadı. Sonra onun sırtını duvara dayadı, gözlerinde acımadan eser yoktu, suratı sapsarı kesilmişti, iyice kararlıydı. Bir çocuğa bir şey açıklamaya, anlatmaya çalışıyormuş gibi sabırla, tane tane konuştu:

«Bak şimdi canım yakacağım. Hem de çok kötü yakacağım.

«Öldürmeden ne kadar kötü yakabilirsem o kadar yakacağım canını.»

Bundan hoşlandığım için değil, o kız benim için çok, çok önemli biri olduğu için. Gelecekte başka bir kıza zehir vermeyi düşündüğün zaman bu gece sana yaptığımı hatırlamanı istiyorum.»

Johnny sol eliyle onun sırtını duvara dayamışken sağ elini kullandı, kaburgalarının altına öyle bir açıdan yumruk attı ki, mide kaslarını yırttığını biliyordu. Üç dört yumruk da daha yukarı attı ve kaburgaların yumruğunun altında çatırdadığını, kırıldığını hissetti.

Geri çekildiğinde adam ağır ağır, yüzükoyun yere yığıldı, Johnny bu kez tam ağzının ortasına bir yumruk indirdi, dişleri söküldü, dudakları gül yaprakları gibi açılıp yarıldı. Adam çok patırdı çıkarmıştı. Johnny Tracey'nin odasına bir göz attı, kız bu patırtıdan rahatsız olmuş mu diye, ama o hep öyle iki büklüm, öne arkaya sallanıp duruyordu.

Banyoyu buldu, mendilini ıslatıp ellerindeki, pardösüsünün önündeki kanı sildi. Tekrar dışarı, koridora çıkıp yerde baygın yatan adama eğildi, nabzına baktı, Güçlü ve düzenli atıyordu, rahat bir soluk aldı sonra adamı, kendi kusmuğu ve kanı içinde boğulmaması için sürükledi, sırtüstü çevirdi.

Sonra Tracey'nin yanına girdi, kızın çırpınmasına, debelenmesine aldırış etmeksizin onu pis asker battaniyesine sardı, aşağıya, arabaya indirdi.

Kız yatışmıştı, uyuyan bir çocuk gibi arabanın arka kanepesinde sessiz, yatıyordu, battaniyeyi sıkıca örttü. Sonra gene eve girerek 999 numaraya telefon edip adresi verdi ve telefonu hemen kapadı.

Tracey'yi Dorchester otelinin önünde, arabada bırakıp içeri girdi, resepsiyondaki görevliyle konuştu. Birkaç dakika içinde Tracey tekerlekli iskemleye oturtulup ikinci kattaki iki yatak odalı daireye taşınmıştı. On beş dakika sonra da doktor gelmişti.

Doktor gittikten sonra Johnny banyo yaptı, bir elinde bir bardak Chivas Regal viskisi, Tracey'nin odasına geçip yatağının başucunda dikildi. Doktor ona her ne vermişse, kız kendinden geçmiş, derin bir uykuya dalmış gibiydi. Sapsarı, zayıf ama gene de garip bir güzellikte, kıpırtısız, yatıyordu. Gözlerinin altındaki çürük gibi morluklar bu güzelliği daha da belirgin kılmaktaydı.

Johnny eğildi, kızın yanağına yapışmış saçları usulca çekerken eline hafif, ılık soluğu çarptı. Ona karşı, o güne kadar hiç kimseye duymadığı öylesine sonsuz bir şefkat duydu ki, kendi de şaşırdı.

Yeniden eğildi hafifçe dudaklarına dokundurdu.

Genç kadının dudakları kupkuru, beyaz kabuk tutmuşu, dokununca zımparataşı gibi sert geldi.

Genç adam doğruldu, köşede duran koltuğa gitti. Yorgun, çökercesine oturdu, viskisini yudumladı, içkinin sıcaklığının karnından vücudunun her yanına yayıldığını, kaslarını çözdüğünü hissetti.

Yastığın üzerindeki o solgun, harap olmuş yüzü seyre koyuldu.

Yüksek sesle:

«Seninle ikimizin başı belada.» diye söylendi ve içinden dayanılmaz bir öfkenin kabardığını hissetti. Uzun süre bu öfke amaçsızdı, sonra giderek kendine bir amaç buldu, belli bir noktada yoğunlaştı.

Ömründe ilk kez ihtiyar'a kızılıyordu.

Yataktaki kıza:

«Seni bu hale o getirdi. Seni de beni de.» dedi.

Ama bu düşüncesine çarçabuk tepki gösterdi. İhtiyar'a olan bağlılığı, yaşantısının bir parçasıydı, onunla birlikte büyümüş, gelişmiş, kök salmıştı. Kendini, bildi bileli, İhtiyar'ın çevirdiği numaraların, dolapların haklı ve akıllıca olduğuna inandırmıştı, zaman zaman bu haklılık ve bu akıl, bilinmezliğini, anlaşılmaıızlığını korusa bile ölümlü kişi, Tanrılarının sonsuz gücünden kuşkulandır mı hiç?

İhtiyar hakkında böyle düşündüğü için, ona ihanet etmiş gibi hissetti kendini, üzüldü, aklın parlak ışığında, onun hangi nedenlerle davranmış olabileceğini, incelemeye çalıştı.

İhtiyar neden Michael Shapiro'yu gönderip onu çölden aldirtmişti?

«Seni Cape Town'a istiyor, Johnny. Benedict işin altından kalkamadı. İhtiyar onu Londra Bürosuna verdi, bir tür sürgün bu.

Şirket'i devir almak için de seni seçti.» diye açıklamada bulunmuştu Michael. «Tracey de safdışı. O da kocasıyla birlikte Londra'da zaten. Sanırım İhtiyar şimdilik senin Cape Town'a dönmende bir sakınca görmüyor.»

Michael, Johnny'nin gizlemeye gerek görmediği sevincini izlemiş ve ağır ağır sözlerini sürdürmüştü.

«Belki yersiz konuşuyorum. Bay van der Byl garip bir adamdır.

Başkalarına hiç benzemez. Onun için neler hissettiğini bilirim, Johnny, hepsini gördüm, izledim biliyorsun, ama dinle beni, artık canının istediği yere gidebilirsin. Seni isteyen daha başka bir sürü şirket var.» Ama Johnny'nin yüzündeki ifadeyi görünce vazgeçmişti, «.pekâlâ, Johnny, söylediklerimi unut. Sadece seni sevdiğim için böyle konuştum.»

Şimdi düşünüyordu da, Michael'ın uyarısı hiç de boşuna değilmiş meğer. Gerçi evet. Van der Byl Elmasları'nın Genel Müdürüydü, ama böylelikle İhtiyar'a daha yakınlaşmış değildi ki! Dağın eteğinde yaşıyordu ama dağ uzaktaydı ve henüz en alt yamaçlarını bile tırmanmayı başaramamıştı.

Kenti de çöl kadar ıssız bulmuştu, yalnızlık çekmiş ve kendisine tuzak kuran ilk çekici kadının ağına düşmüştü işte.

Ruby Grange, incecik uzun boylu, saçları, elmasta «İkinci Kap türü» denilen renkte, yani bir kristal şampanya bardağından yansıyan güneş ışığı rengindeydi.

Şimdi kendi saflığına kendi de şâşryordu. Nasıl böylesine kolay aldatılabilmiş, böyle balıklama genç kadının' kurduğu ağa dalmıştı, şaşılacak şeydi! Düğünden hemen sonra kadın, içyüzünü açığa vurmuş, nasıl içten pazarlıklı, açgözlü bir kadın olduğunu, hayatta tek amacının başkalarının gözüne girmek, övülmek ve maddi olanaklara sahip olmak olduğunu, sadece ve sadece kendisiyle ilgilendiğini, başka kimseyi umursamadığını ortaya dökmüş Johnny de bir türlü inanmamış, daha doğrusu inanmak istememişti. Aylar ayı, bu görüşünün yanlış olduğuna inanmaya, kendini inandırmaya çabalamış, ama sonunda durum, yadsınamayacak bir gerçek olarak ortaya çıkmıştı, o

zaman da genç adam, evlendiği bu boş, bendi yaratığa buz gibi bir dehşetle, can sıkıntısıyla bakar olmuştu, o kadar.

Kadından uzaklaşmış, olanca enerjisini Şirket'e yöneltmişti.

İşte yaşantısı buydu artık, onun ne kadar boş bir şey olduğunu görüyordu, daha doğrusu, İhtiyar'ın eliyle boşaltılmıştı.

İlk kez yeni yetme bir çocuğun masum davranışını cezalandırmak amacıyla girişilmiş, hesaplı, sadist bir öç alma davranışı olabileceği aklının ucundan geçmiyordu.

Taşınamayacak kadar korkunç düşüncelerden kaçmak ister gibi, koltukta uyuyakaldı, elindeki bardak yere düştü.

Jacobus Isaac van der Byl X ışınları ekranının önünde, bir maroken koltukta oturuyordu. Korku, yüzünün granit çizgilerini darmadağın etmiş, sarkıtmıştı, gerçi pırıl pırıl beyaz yelesi gene olduğu gibi duruyordu ama suratı inanılmaz derecede değişmişti.

Korku gözlerine de gelip yerleşmiş, yüzeyin hemen altında, açık mavi su birikintilerinde yüzen kaygan su yaratıkları gibi, kıpırdıyordu. Korku, kollarını, bacaklarını dondurur, uyuştururken, perdedeki bulutsu, karmakarışık görüntüleri izliyordu.^ Uzman, alçak sesle, sınıfta ders verirmiş gibi kişiliksiz bir sesle konuşmaktaydı.

«İşte burada, timüsü sarmış, aşağıya, soluk borusuna doğru yayılmakta.»

Altın kaleminin ucu perdedeki o hayalet gibi görüntüyü izliyordu, İhtiyar güçlükle yutkundu. Dinlerken boğazında bir şeyler şişiyordu sanki ve sesi kendi kulaklarına da boğuk, anlaşılmaz geliyordu.

Sordu:

«Ameliyat edecek misiniz?»

Uzman, birden durdu, masanın başında oturan operatöre bir göz attı. İki suçortağı gibi gizlice bakiştılar.

Bu kez İhtiyar koltuğunu döndürerek operatör ile yüz yüze geldi.

Haşin bir sesle, sordu:

«Eee, ne diyorsunuz?»

Operatör, özür dilercesine, başını salladı.

«Hayır. Çok geç kalınmış, eğer daha önce.»

İhtiyar, onun açıklamasını beklemedi, sözünü kesti:

«Ne kadar zaman var?»

«Altı aydan fazla değil.»

«Kesin mi?»

«Evet.»

İhtiyar'ın çenesi göğsüne gömüldü, gözlerini kapadı. Odada tam bir sessizlik vardı, iki hekim, hastayı, ölümünü kabullenirken, mesleki bir acıma ve ilgiyle gözlüyorlardı.

Neden sonra İhtiyar gözlerini açtı ağır ağır ayağa kalktı.

Gülümsemeye çabaladıysa da dudakları titriyordu, yapamadı.

O yeni, boğuk sesiyle:

«Teşekkür ederim baylar.» diyebildi. «Şimdi izninizi rica edeceğim. Görülmesi gereken birtakım işlerim olacak artık.»

Aşağıya, kapının önünde bekleyen Rolls Royce'una bindi. Yavaş yavaş, ayaklarını sürüyerek yürüyordu, şoför hemen yardım etmek için koştıysa da, İhtiyar onun uzanan elini itti, otomobilin arkasına bindi.

Michael Shapiro, büyük evin çalışma odasında onu bekliyordu.

Yüzündeki değişikliği hemen gördü, ayağa fırladı. İhtiyar, kapıda duruyordu, gövdesi ufalmış gibiydi.

«Altı ay.» dedi. «Altı ay verdiler bana.» Gitti masasının başındaki koltuğa çöktü.

«Benden onca para sızdırdıktan sonra!» Sanki ölüme rüşvet vererek uzaklaştırmak istemiş de onu oyuna getirmişler gibi konuşuyordu. Gözlerini gene kapadı, açtığına, kurnaz bir pırıltı vardı, suratına bile bir tilki ifadesi gelmişti.

«Nerede o? Dönmedi mi daha?»

«Döndü. Boeing bu sabah dokuzda indi. Şimdi büroda.» Michael şok geçiriyordu. İhtiyarı ilk kez böyle, maskesiz görmekteydi.

«Ya kız?» Boşandığından beri ona bir kez bile 'kızım' dememişti.

«Johnny onu özel bir bakımevine yatırmış.»

İhtiyar, usulca: «Beş para etmez sürtük!» diye söylenince Michael karşı çıkacak oldu kendini zor tuttu. İhtiyar boğuk bir sesle, güldü: «Not defterini çıkar, bir şey not ettireceğim.» Sonra adeta tehdit savururcasına «Göreceğiz bakalım! Göreceğiz!» dedi.

Johnny'nin doktoru Cape Town havaalanında bekliyordu.

«Al şu kızı, Robin iyice kurut, bir de şişmanlat. Ta gırtlığına kadar uyuşturucuyla dolmuş, herhalde bir aydır da ağzına lokma koymamış, öyle görünüyor.»

Tracey ilk kez kendine gelir gibi oluyordu:

«Sen şimdi nereye.»

Johnny onun ne soracağını anlamış, karşılığı yapıştırmıştı:

«Bir bakımevine, dosdoğru. Ne kadar gerekirse o kadar kalmak üzere..»

«Ama ben..»

«Evet efendim, sen pekâlâ.» Kızı kolundan tuttu. Robin de öbür koluna yapıştı. Hâlâ direnmeye çalışıyordu ama oralı olmadılar, otomobil park yerine götürdüler.

«Sağolasın, Robin. Askerim benim, ne gerekirse esirgeme ondan.»

Robin söz verdi:

«Onu sana yepyeni iade edeceğim, göreceksin.» Ve arabayı sürdü, uzaklaştı. Johnny bir süre durup dağın o dörtköşe tıknaz silüetine baktı, buraya her dönüşünde bunu mutlaka yapardı, bir tür özel törendi bu karşılama töreni. Sonra havaalanının garajından Mercedes'i çıkardı, eve mi büroya mı gideceğine bir an karar veremedi, ama o sırada Ruby tarafından sorguya çekilmeye hiç hazırlıklı

olmadığını anlayınca büroya gitmeyi yeğledi. Oradaki özel banyosunda temiz bir gömlekle tıraş takımı her zaman bulundururdu.

Cam kapılardan Van Der Byl Elmasları merkez bürosunun lüks döşenmiş, yerleri halılarla kaplı kabul salonuna girer girmez, yamyam Amazon kabilesi gibi, hep birden tepesine üşüştiler.. .

İki sevimli karşılama görevlisi kız, bir ağızdan, sevinçle söze girdiler:

«Ah Bay Lance, sizin için bir sürü mesaj bıraktılar.»

«Ah Bay Lance eşiniz..»

Koşmamaya çalışarak, on adımda kendi odasının kapısına vardığı sırada İhtiyar'ın sekreteri, pusu kurduğu, buzlu camlı bölmesinin ardından fırlayıverdi, yolunu kesti.

«Bay Lance, nerelerdesiniz kuzum? Bay van der Byl durmadan soruyordu.»

Bu, kendi özel sekreteri Lettie Pienaar'ı da uyarmış oldu:

«Ah, Bay Lance. Tanrıya şükürler olsun, döndünüz. Johnny durdu, teslim oluyormuş gibi, iki elini birden havaya kaldırdı:

«Rica ederim bayanlar, teker teker. Herkese yetecek kadar var, paniğe kapılmayınız.»

Bunun üzerine kabul salonundaki kızlar kıkır kıkır gülüşürlerken, İhtiyar'ın, buzlu camın arkasında pusu kurmuş bekçi köpeği küçümser bir tavırla burnunu çekmekle yetindi.

Johnny odasına girip masanın üzerindeki mektupları şöyle bir karıştırırken, sordu: «En önemlisi hangisi, Lettie?»

Bir yandan da ceketini çıkartıyor, boyunbağını, gömleğinin düğmelerini çözerek banyosuna doğru yürüyordu.

Johnny çarçabuk tıraş olur duşunu alırken banyonun açık bıraktığı kapısından, bağışarak konuştular Lettie, şirket ve evde işlerin nasıl yürüdüğünü ayrıntılarıyla ona anlattı.

«Bayan Lance durmadan telefon ediyordu, Cartridge Körfezi'ne gittiğinizi söylediğimde bana yalancı, dedi.»

Lettie bir an sustu, sonra Johnny banyodan çıkarken sordu:

«Gerçekten de, neredeydiniz kuzum?»

«Aman, sende başlama şimdi.» Johnny masasının üzerine eğilip biriken kâğıtları karıştırmaya koyuldu.

«Lütfen karımı telefonda bulur musun? Yok, yok. bir dakika, ona saat yedide evde olacağımı söyle, yeter.»

Lettie baktı patron artık kendisiyle ilgilenmiyor, ayağa kalkıp odadan çıktı. Johnny de masasının başına kuruldu.

Van Der Byl Elmasları, hasta bir şirketti. Johnny'nin tüm karşı koymalarına aldırış etmeyen İhtiyar, şirketin varını yoğunu durmadan çekip öteki girişimlerini -gayrimenkul alım satım şirketi, giyim fabrikası, Van Der Byl balık konserveleri, Oranj Irmağı üzerindeki büyük sulama projesi- besliyor ama edindiği kârı da çarçabuk Johnny'nin denetimi dışına aktarmasını biliyordu.

Johnny'nin kümesinde gerçekten semiz tek bir kaz kalmıştı, o da henüz yumurtlamıyordu.

On sekiz ay önce Johnny denizden iki elmas madenini, onları işleteceğiz diye ölüp giden bir Şirketten satın almıştı. Bu şirket, kendi yetersizliğiyle boğulmuş gitmiş oluyordu.

Denizden elmas çıkartmak, kuru topraktan elmas çıkartmaktan aşağı yukarı sekiz kat pahalıya gelir. Kişi, İskelet Kıyısı'nın o vahşi, ne yapacağı önceden kestirilemez dibindeki kumları, çıkartmak, mavnalara yüklemek, sonra bu mavnaları çekip güvenilir bir üsse getirmek; sonrada yükünü boşaltmak, sonra da elmas arama işlemine başlamak zorundadır, daha doğrusu iflas edan şirket bunu böyle yapmaya kalkışmıştı.

Johnny ise, tamamen kendi kendine yetecek bir gemi tasarlamış ve siparişini vermişti. Bu gemi denizdeyken dip kumunu emecek, ayıklayacak, işe yaramayan kumu gerisin geriye, emdiği hızla denize dökecekti. Tamamen bilgisayara bağlanmış, okyanusa açılabilir güçteki, karmaşık bir elmas arama sistemiyle donatılmıştı. Az sayıda adama gereksinme gösteriyor ve tam anlamıyla şiddetli bir kasırga dışında her türlü hava koşulu altında çalışabiliyordu.

Kingfisher adındaki bu gemi, Portsmouth Tersanesinde, tamamlanmak üzereydi. Ağustos başında deneme seferine çıkması öngörülüyordu.

Bu geminin yapımında gerekli yatırımları bulmak Johnny için bir karabasan olmuştu İhtiyar hiç vardım etmemiş hatta sırasında çelme takmıştı. Bu girişimden ne zaman söz etse, dudakları garip bir gülüşle bükülüyordu. Van Der Byl Elmasları'nın bu projeye para katkısını o derece kısıtlamıştı ki Johnny, şirket dışından iki milyon kredi almak zorunda kalmıştı.

Parayı bulmuş, İhtiyar gene gülümsemişti.

Kingfisher'in üç ay önce, işe başlamış olması, elmasları emmeye koyulmuş olması gerekiyordu. Tasarının tüm parasal çatısı, zamanında bitirilmesine dayandırılmıştı; ne var ki Kingsfisher öngörülen zamandan tam altı ay geri kalmış bulunuyor ve çatının dayandığı temeller sarsılıyordu.

Johnny masasının başında, bu temeli nasıl sağlamlaştıracağını, Kingfisher çalışmaya başlamadan yıkılıp gitmesini nasıl önleyeceğini düşünmekte, bir çıkar yol aramaktaydı. Kredi verenler, alacaklılar homurdanmaya başlamışlardı, Johnny ancak kendi tükenmez hevesi ve o ana kadar kazandığı ünle onları yatıştırabiliyor, harekete geçmelerini önleyebiliyordu. Şimdi de faiz alacaklarını üç ay daha ertelemelerini rica etmek zorundaydı işte, telefonu açtı:

«Bana Kredi Finans'ta Bay Larsen'i bulun.» derken kendini toparlamaya, iradesini güçlendirmeye çalışıyor, elini yumruk yapıp cebine sokuyordu.

Saat beşte masasından kalkıp içki dolabına gitti. Bardağına üç parmak viski koydu, sonra döner iskemlesine yorgun, çöktü. Yeni bir süre alabilmişti ama sevinemiyordu, öylesine yorgundu ki.

Masasının üzerindeki özel telefon çaldı, açtı.

«Lance.» dedi.

«Londra nasıldı bakalım?» Sesi hemen tamdı ve İhtiyar'ın, Londra'ya gittiğini duymuş olması onu hiç şaşırtmadı, İhtiyar her şeyi bilirdi. Daha karşılık vermeye fırsat bulamadan o boğuk ses, gene duyuldu:

«Eve gel, hemen, şimdi.» Ve telefon kapandı.

Johnny elindeki viski bardağına, özlemle baktı, bir yudum bile alamamıştı, masaya bıraktı içecek olursa İhtiyar hemen kokusunu alır, gülümserdi.

Dağın üzerinden bulut geçiyor, batan güneş onu mandalina rengine, şeftali rengine boyuyordu. İhtiyar, pencerenin önünde dikilmiş, bulutun aşağı, vadiye inişini, inerken dağılışını seyrediyordu.

Johnny çalışma odasına girince, pencereden uzaklaştı, döndü ve genç adam o anda, yokluğunda

çok, çok önemli bir şeyin olduğunu anladı.

Bir ipucu bulabilmek için Michael Shapiro'ya göz attıysa da, Michael'ın yer yer kır düşmüş saçlı başı, kucağındaki kâğıtlara eğilmişti.

Johnny İhtiyar'a:

«İyi akşamlar.» dedi.

«Otur şuraya.»

İhtiyar, yazı masasının karşısındaki maroken koltuğu işaret ediyordu.

Sonra Michael'a «Oku.» buyurdu ve Michael hafifçe öksürdü, kucağındaki kâğıtları düzenledi, okumaya hazırlandı.

İhtiyar, gözlerini Johnny'nin yüzüne dikti. Bu içten, derinlemesine bir incelemeydi, ama Johnny hiç de rahatsız olmadı.

İhtiyar sanki gözleriyle onu okşuyordu, ona öyle geliyordu.

Mike Shapiro çok anlamlı okuyor, karmaşık hukuksal cümlelerin ne demek istediğini, ses tonuyla açıklamaya çalışıyordu. Belge, İhtiyar'ın Son Arzusu ve Vasiyetnamesiydi. Mike onu tam yirmi dakikada okuyup bitirdi. Tamamladığında odaya bir sessizlik çöktü, neden sonra İhtiyar bu sessizliği bozdu.

«Anlıyor musun?» diye sordu. Sesinde, o zamana kadar hiç olmayan bir sevecenlik vardı. Büzülmüş gibiydi, eti kemiğine yapışmış, kemikleri derisinin altından kupkuru, pırıl pırıl görünüyordu sanki, uzun zaman önce ölmüş bir deniz kuşunun güneşte kurumuş kemikleri gibi.

Johnny başını salladı: «Evet, anlıyorum.»

İhtiyar, gene de diretti:

«Bize kısaca anlat ama avukat ağzıyla değil, iyice anlayalım.»

Ve Mike konuşmaya başladı:

«Bay van der Byl'in özel malvarlığı, Van der Byl Elmas Şirketi'ndeki hisseleri dışında, vergi ve giderler çıkartıldıktan sonra, iki çocuğuna vakıf olarak bırakılıyor. Tracey.»

İhtiyar, sinek kovar gibi elini sallayarak sabırsızlıkla onun sözünü kesti:

«Hayır. Onu değil. Şirket. Şirketteki payları söyle ona.»

«Bay van der Byl'in Şirketteki payları seninle iki çocuğu arasında eşit olarak bölüşürülecek. Tracey.»

İhtiyar gene sözünü kesti:

«Adlarını biliyor yahu.»

Ve ilk kez, sövdü. Onun sövdüğünü Michael de. Johnny de o güne kadar hiç duymamışlardı. Mike Johnny ye bakıp acı acı sıırıttı, ondan bir yakınlık bekliyor gibiydi ama Johnny tüm dikkatini İhtiyar'da toplamış, onun yüzünü inceliyor, göğsünde kabaran o derin sevinci hissediyordu.

Van Der Byl Elmaslarının üçte bir payı hiç de büyük bir servet değildi ve bunu Johnny kadar kimse bilemezdi.

Ama Johnny'nin adını Tracey ile Benedict'in adlarının yanında, listeye almakla İhtiyar onu benimsemişti. Bunca yıl işte bunun için çabalamıştı Johnny. Bu vasiyetnameyle Johnny'yi benimsediğini dünyaya ilân etmiş oluyordu.

Johnny Lance sonunda bir babaya kavuşuyordu işte. İçinden, uzanıp İhtiyara dokunmak geldi. Göğsü sıkışmış, heyecandan zorlukla soluk alıyordu. Gözkapakları usul usul yanmaya başlamıştı.

Johnny gözlerini kırptırdı.

«Şey, bu.» diye söze başladıysa da sesi çatlak çıkınca, öksürdü: «Size nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.»

İhtiyar, elini kaldırarak sabırsız, susturdu onu. Mike'a döndü:

«Şimdi de ona Vasiyetname'nin ekini oku. Hayır, okuma. Açıkla sadece.»

Michael'ın yüzü birden değişti; Johnny'le göz göze gelmekten kaçınıyormuş gibi, kâğıtlarına bakarak konuştu. İkide birde öksürüyor, koltuğunda kıpırdanıyordu:

«Vasiyetnameye aynı tarihte yazılmış ve bay van der Byl tarafından usulünce imzalanmış ek ile, Van Der Byl Elmas Şirketinden JOHN RIGBY LANCE'ın şirket borçlarını, şimdiki borç hesabı ve bağlı şirketlerin imtiyaz hakları ve borçları dahil olmak üzere, şahsen garanti etmesi, güvence altına alması koşuluna.»

Johnny bir an, iskemlesinde kaskatı kesildi, döndü, inanamayan bakışlarla İhtiyar'a baktı. Göğsündeki o sıkışıklık gitmişti:

«Aman Tanrım, bana ne yapmak istiyorsunuz siz?» İhtiyar, Mike Shapiro'yu yüzüne bile bakmadan, bir el hareketiyle dışarı çıkartırken: Seni istediğimde çağırtırım.» demekle yetindi. Adam gidince de Johnny'nin sorusunu yineledi:

«Sana ne yapmak mı istiyorum? Seni iki buçuk milyon Rand'ın üzerindeki bir borçtan sorumlu tutmak istiyorum.»

«Hiç kimse bana yarım milyon bile kredi açmaz, özel hesabımdan on bin bulabilirsem gene de iyidir.» Johnny başını salladı, çılgınlıktı bu başka bir şey değil.

«Hayır, yanılmıyorsun, biri var ki alacağı için sana gelir, seni mahkemeye verir, parasını almak için değil, salt kendini tatmin etmek için. Seni ezer geçer ve bundan da büyük zevk alır.»

Johnny'nin gözleri kısıldı, inanamıyordu:

«Benedict mi?»

İhtiyar, başıyla onayladı:

«Koz, ilk kez Benedict'in eline geçmiş oluyor. Seni şirket yönetiminden uzaklaştıramaz, Tracey her zaman yaptığı gibi senden yana çıkacak, seni destekleyecektir çünkü ama Benedict de, Yönetim Kurulundaki koltuğundan, her davranışını izleyecek, kollayacaktır. Senin peşine düşecek, seni de şirketi de yere yıkabilecektir, hem kendi hiçbir parasal kayba uğramaksızın yapabilecektir bu işi. Düştüğünde de ondan acıma beklemeyeceğini bilirsin Kendi yarattığın canavar tarafından yutulacaksın.»

Johnny dehşet içinde kalmıştı:

«Yarattığım mı? Ne demek istiyorsunuz?»

«Onu bugünkü durumuna sen düşürdün. Onun kalbini kırdın, onu zayıf, yararsız biri yaptın, sen yaptın.»

Johnny ayağa kalktı:

«Çıldırmissınız siz! Ben Benedict'e hiçbir zaman hiçbir şey yapmadım Asıl o.»

Ama İhtiyar'ın boğuk sesi Johnny'nin karşı koymalarını susturdu:

«Seninle yarışa kalkmak istedi, başaramadı. Pes etti, küçük, hain biri olup çıktı. Evet, onun nasıl biri olduğunu biliyorum ben.

senin onu ne yaptığını da.»

«Lütfen dinleyin beni. Ben.»

Ama İhtiyar, hiç oralı değildi, acımadan sürdürdü sözlerini:

«Tracey'nin de onun da yaşamını mahvettin, yıktın. Onu günahına tutsak ettin.»

Johnny bağırdı: «O gece! Hiçbir zaman açıklamama izin vermediniz ki! Biz asla.»

Şimdi İhtiyar'ın sesi kırbaç gibi şaklıyordu:

«Sus!» Ve Johnny ona meydan okuyamadı, bu alışkanlığı çoktan yitirmiş, İhtiyar'dan korkmak, ta iliklerine kadar işlemişti. Şimdi İhtiyar, gözleri coşkuyla pırıl pırıl, titriyordu:

«İki çocuğumu da! Benim de, ailemin de başına belâ oldun.

Oğlum, iradesi zayıf, serserinin biri, oradan oraya sürükleniyor, duyduğu acıyı, zevk peşinde koşarak gizlemeye çabalıyor. Seni yoketmek için gereken silâhları verdim ona, belki seni yokedince kendini bulur, erkek olur.»

İhtiyar'ın sesi gerginleşmişti şimdi, paslı, acılıydı. Zorlukla yutkundu, boğazı sıkıştıyordu, ama gözlerindeki parıltı yumuşamamıştı.

«Kızım da öyle, duygularının kiskacında işkence çekiyor. Senin uyandırdığın duygular bunlar, o suçlu tutkusundan bir kaçış yolu arıyor bir yandan da. Senin yıkılman onun kurtuluşu olacaktır.»

Johnny yarı direnir, yarı yalvarır, bağırdı:

«Yanılıyorsunuz. Bırakın da açıklayayım.»

«İşte böyle olacak. Seni son derece kolay sarsılır bir duruma düşürdüm, seni sakat, çökmek üzere olan bir girişime sımsıkı bağladım. Bu kez senden kurtulacağız, hiç ötesi yok.» Hızlı koşmuş bir köpek gibi, soluk soluğa, durdu. Soluğu boğulur gibi, hışırtıyla çıkıyordu.

«Benedict seni kesip yıkacak, Tracey de çaresizlik içinde, çöküşünü seyredecek. Sana yardım edemez, onun mirası özenle bağlandı, kısıtlandı, malvarlığını kullanmak elinde değil. Tek umudun Kingfisher kalıyor. Kingfisher de bir sülük olup çıkacak senin kanını canını emecek! Van Der Byl Elmaslarının gelirini neden sistemli bir biçimde öteki şirketlerime aktardığımı soruyordun değil mi? Şimdi bu sorunun cevabını aldın işte.»

Johnny'nin dudakları kıpırdadı. Sapsarı kesilmişti. Sesi, bir fısıltı gibi, zayıf çıktı.

«Ama garanti belgesini imzalamak benim elimde.»

İhtiyar, boş boş gülümsedi bu gülümseme değil, daha doğrusu, dudakların gerilmesi idi.

Hışırdar gibi bir sesle:

«Hayır, imzalayacaksın. Gururun ve kendini beğenmişliğin başka türlü davranmana izin vermez. Bak görüyorsun ya seni nasıl da tanıyorum? Bunca yıl seni inceledim. Ama garanti belgesini imzalamaya yanaşmadan bile seni gene ezmiş olacağım. Senin payın Benedict'e gidecek. Şirket'ten kovulacaksın, kovulacaksın evet! Çekip gideceksin! Sonunda seninle işimiz kalmamış olacak.»

Sesini alçalttı: «Ama imzalayacaksın. Biliyorum.»

Johnny, istemi dışında bir davranışla, yakarır gibi, elini İhtiyar'a uzattı: «Bunca zaman? Sizin

yanınızda otururken de, ben.» Sesi kısıldı, kurudu: «Bana karşı hiçbir şey duymadınız mı? En ufak bir yakınlık?»

İhtiyar, koltuğunda doğruldu. Eski gücüne kavuşmuş gibiydi.

Gülümsemeye başladı. Şimdi alçak sesle konuşuyordu, bağırması gerekmiyordu.

«Yuvamdan defol, Gugukkuşu. Defol, uç git!» dedi.

Johnny'nin ifadesi ağır ağır değişti, dudakları kısıldı, çenesi saldırgan bir ifadeyle, uzadı, öne doğru çıktı. Omuzları gerildi.

Ellerini yumruk yapıp ceplerine daldırdı.

Anladığını belirtircesine, sadece bir kez başını salladı.

«Anlıyorum.» dedi, gene başını salladı, sonra sırtıtmaya başladı.

Pek inandırıcı bir sırtıış değildi bu ağzını çarpıtıyor, bakışlarını karartıyordu sadece, o kadar.

«Pekâlâ, seni hain alçak İhtiyar, sana gösteririm ben!»

Döndü, arkasına bile bakmadan odadan çıktı İhtiyar'ın yüzü derin bir memnunlukla aydınlandı. Gülmek istedi, soluğu kesildi.

Öksürmeye başladı, boğazı acıdan öylesine şiddetle yırtılır gibi oldu ki, masasının kenarına dayanmak zorunda kaldı.

Ölüm yengecinin içinde kıpırdadığını, kıskaçlarını boğazına, ciğerlerine iyice derine daldırdığını hissediyor ve korkuyordu.

Acı ve korkuyla bağırdıysa da, eski evde onu duyacak kimse yoktu ki!

Kingfisher Ağustos'ta denize indirilmiş, Kuzey Denizi'nde deneme seferine çıkmıştı. İhtiyar'ın özel talimatıyla Benedict, gemideydi.

Böylesine karmaşık ve böylesine alışılmadık yapıdaki bir tekne, kusursuz işleseydi, mucize sayılırdı. Ne var ki o yılın Ağustos, mucizeler ayı değildi. Deneme seferinin sonunda Johnny gerekli görülen yirmi üç değişikliğin bir listesini çıkardı.

Tersane sorumlusuna sordu «Ne kadar sürer?»

Adam, biraz duraksadı: «Bir ay.»

Benedict söze karıştı:

«Yani iki ay demek istiyorsunuz.» Ve bir kakhaha attı. Johnny ona düşünceli, baktı. İhtiyar oğluyla konuşmuştu, besbelli.

Benedict hâlâ gülüyordu:

«Sana bir şey söyleyeyim mi Johnny, şu ineğin benim rüyalarımın kraliçesi olmadığına öyle seviniyorum ki.»

Johnny dondu kaldı: Bu sözler tıpkısı tıpkısına İhtiyar'ın sözleriydi, oğlu papağan gibi yineliyordu işte. Demek yanılmamıştı.

Benedict babasından talimat alıyordu.

Johnny Cape Town'a döndüğünde alacaklılarını isyan eşiğinde buldu. Herşeyi satmak ve kayıplarını karşılamak istiyorlardı.

Johnny çok değerli iki günü. Larsen'in Stellenboschdaki bağında, korkularını yatıştırmakla geçirdi. Kocasından yirmi yaş genç olan Fifi Larsen yemek masasının altında, Johnny'nin bacağını sıktağı zaman işlerin yoluna girdiğini anladı, iki ay süre kazanmış oluyordu sadece.

Bunu izleyen hafta boyunca, çılgın gibi oradan oraya koşturdu, onunla, bununla tartıştı pazarlık etti, tükendi bitti, bu arada Tracey'yi görecek zamanı da buldu.

Bakımevinden çıkalı bir ay oluyordu. Batı Somerset yakınlarında küçük bir çiftlikte dostlarının yanında kalıyordu kız.

Johnny Mercedes'ten inerken, kendisini karşılamaya gelen Tracey'yi görünce, uzun süredir ilk kez sevindi.

«Aman Tanrım, ne iyi görünüyorsun! Çok güzelsin!»

Hafif bir yazlık elbise giymiş, ayağına da açık sandallar geçirmişti. Ev sahipleri, o gün evde yoklardı, ikisi birlikte meyve bahçelerinde gezindiler. Genç adam, Tracey'yi açık açık süzdü, kızın yanakları, kolları dolmuş, rengi yerine gelmişti. Saçları pırıl pırıl, güneş ışınlarını yansıtıyordu ama gözlerinin altında hâlâ mor halkalar vardı ve yalnız bir kez gülümsedi. Johnny ona bir dal şeftali çiçeğı kopartıp verdiği zaman.

Sonunda genç adam onunla yüzyüze geldi, ellerini omuzlarına koydu: «Pekâlâ, söyle bakalım. Yüreğini kemiren şey, nedir?»

Kız, makine gibi konuştu:

«Gelip beni bulduğun için sana teşekkür etmek istiyorum. Neden o hale düştüğümü sana açıklamak istiyorum. Benim hakkımda., şey, kötü şeyler düşünmeni istemiyorum.»

«Tracey, bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin.»

Ama istiyorum, açıklamalıyım.» Ve yüzüne bakmaksızın, kıvranarak, elindeki şeftali çiçeğini yolarak, anlattı:

«Biliyor musun bir şey anlamamıştım ben, bütün erkekleri öyle sanmıştım istemez, yani yapmaz sanmıştım.» Sustu, sonra sözlerini sürdürdü:

«Çok nazikti, biliyor musun? Her zaman da çevremizde arkadaşlar oluyor, eğlenceler veriliyordu her gece Sonra Londra'ya gitmek istedi, mesleğı içinmiş, öyle dedi. Burada onun için yeterli bir gelecek yokmuş O zaman bile anlamadım bilemedim. Evet, pek çok erkek arkadaşı olduğunu, bazılarının da değişik olduğunu görüyordum ama. Sonra bir gün çalıştığı yere gittim ve onları buldum, güldüler, Kenny ile yılan gibi birbirlerine dolandıkları o çocuk, bana: 'Ama anlamış olmalıydın, bilmen gerekirdi.' demez mi? Kafamda sanki bir şey çatladı, kırıldı, kendimi kirletilmiş, çamura bulanmış, iğrenç buldum, ölmek istedim. Sığınabileceğim kimsem yoktu, kimseyi de istemiyordum, sadece ölmek istiyordum.» Durdu, erkeğin konuşmasını bekledi.

Johnny usulca, sordu: «Hâlâ ölmek istiyor musun?» Genç kadın, şaşkın, gözlerini kaldırdı, pırıl pırıl saçlarını savurarak basını salladı:

«Senin de ölmeni istemiyorum.» Ve birden, ikisi birlikte gülmeye başladılar. Sonra aralarındaki o duvar kalktı, hava kararıncaya kadar tüm o yabancılığı üzerlerinden atmış, konuştular Sonunda Johnny:

«Gitmem gerekiyor.» dedi.

Tracey'nin yüzü birden karardı: «Karın mı?»

«Evet Karım.»

Johnny, BishopsCourt'daki yeni, tek katlı çiftlik evi tipindeki eve girerken hava kararmıştı Burada oturuyordu ama burası evi, yuvası değildi. Telefon çalıyordu, açtı. «Johnny?»

«Merhaba. Michael.» Sesi tanıdı. Michael Shapiro'nun sesi, gergindi:

«Johnny, buraya eski eve çık, hemen.» Johnny kaygıyla sordu:

«İhtiyar mı?» «Konuşma, gel hemen.»

Perdeler kapatılmıştı, taş ocakta bir kütük, alev alev yanıyordu. Ama İhtiyar buz kesmişti Soğuk ta içine kadar işlemişti, alevler ısıtamazdı. Açık mektup kutusundan kâğıtları teker teker alıp göz atar, sonra ocağa fırlatırken eller titriyordu. Kâğıtlar önce turuncu renkli bir alevle parlıyor, sonra kıvrılıp kararıyor, kül oluyorlardı. Sonunda kutu boşaldı, sadece kordelâyla birbirine bağlanmış renk renk bir tomar zarf kaldı. Kordelâyı çözdü, birinci zarfı çekti, içindeki tek yaprağı çıkardı: «Efendim, Umarım artık okula başladığımı duyunca memnun olursunuz. Yemekler iyi ama yataklar çok sert.»

Kâğıdı da, zarfı da ateşe atıp bir başkasını seçti. Teker teker hepsini okuyup yaktı:

«İlk on beşte oynamak üzere seçildiğimi.» Arasına gülümsüyordu. Bir kez, kıkır kıkır güldü «.Bütün derslerde birinciyim, sadece tarih ve din dersi dışında. Bir dahaki karneye onları da düzelteceğimi umuyorum.»

Geriye bir zarf kalınca, damarları mavi mavi çıkmış, kemikli elinde uzun süre tuttu. Sonra sabırsız bir hareketle onu da ateşe fırlattı, şöminenin üzerindeki mermere tutunarak ayağa kalktı Yıldızlı çerçeveli aynada kendisiyle yüzyüze geliverdi.

Uzun uzun seyretti, şu son birkaç hafta çok değişmişti ya, bu onu pek şaşırtmadı. Gözleri o hayat pırıltısını yitirmiş, solmuş, kahveregimtırak, pis bir maviye dönüşmüştü çürüme, kokuşma rengine. Yuvalarından dışarı uğramış, kanser hastalığının son dönemine özgü o garip, camısı, şaşkın bakışla bakıyordu.

Biliyordu, kollarının, bacaklarının böyle, su gibi boşanması, ağrı dindirici ilâçların etkisi değildi. Kalın Buhara halısının üzerinden masasına yürürken ayaklarını güçlkle sürmesi de öyle.

Masanın üzerinde duran, pirinç köşebentli, oval, deri kutuya bir baktı, öksürdü, etlerini yırtarcasına, havlar gibi, tek bir öksürük.

Masaya tutunup doğruldu, ağrının geçmesini bekledi, sonra kutunun kapağını açtı.

Kutudan Purdey Royal marka on ikilik tüfeğin namlu ve kabzasını çıkartıp birleştirirken elleri titremiyordu.

Yaşadığı gibi öldü, yapılmız.

«Aman Tanrım, şu siyahtan nasıl da nefret ederim!»

Ruby Lance yatak odasının ortasında durmuş, iki kişilik karyolanın üzerine serili giysilere kötü kötü bakıyordu. Beni öylesine silik gösterir ki!»

Başını bir yandan öte yana salladı, şampanya rengine saçlarını savurdu. Sonra dönüp boy aynalarına doğru tembel tembel yürüdü.

Aynadaki görüntüsüne gülümserken gözleri kısıldı, sonra arkasını dönmeden konuştu:

«Benedict van der Byl İngiltere'den geldi dedin, değil mi?»

«Evet.» Johnny başını salladı. Giyinme odasının kapısının yanındaki koltuğa çökercesine yığılmış, parmaklarını gözlerine bastırıyordu.

Ruby, parmak uçlarında yükseldi, midesini içeri çekti, küçük, sert göğüslerini çıkardı.

Göğüslerini avuçlayıp göğüs uçlarını baş ve işaret parmakları arasında sıkarak, inceleyerek, sordu:

«Başka kimler olacak?»

Johnny, ellerini gözlerinden çekti.

«Duydun mu beni?» Ruby'nin sesi sertleşmişti, azarlar gibiydi.

«Kendi kendimle mi konuşuyorum burada?»

Aynadan dönüp kocasıyla yüzyüze geldi. Bir leopar gibi uzun, incecik, altınsı duruyordu, gözlerinde bile leoparın sarı, yoğun bakışı vardı. Her an dudakları gerilecek, hırpalayacakmış izlenimi bırakıyordu insanda.

Genç adam, soğukkanlılığı elden bırakmadı:

«Cenazeye gidiyoruz, kokteyle değil.» dedi.

«Ne yapalım yani? Kederimden ölmemi bekleyemezsin ya. Ona dayanamıyordum zaten.»

Yatağa yaklaşıp şeftali rengi külotu aldı, pırıl pırıl kumaşı yanaklarına sürdü. Sonra uzun bacaklarına geçirdi.

«Neyse ki şu berbat kılığın altına güzel bir şey giyebiliyorum bari.»

Diyerek külotun lâstiğini güneşten yaldızlanmış karnına çekti, hemen hemen renksiz denecek kadar açık sarı tüyleri, incecik ipeğin altında yassıldı kaldı.

Johnny ağır ağır ayağa kalkıp kendi giyinme odasına geçti.

Karısı arkasından, sinirli, seslendi:

«Aman, Tanrı aşkına, Johnny Lance, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi surat asmaktan vazgeç böyle. O İhtiyar şeytana hiç kimse bir şey borçlu değil, borçlarını vadesinden çok önce ödettirdi o.»

Birkaç dakika erken gelmişlerdi, küçük kilisenin dışında, çamların altında durdular.

İnci kurşunisi Rolls Royce kilisenin kapısında durup iki kardeş indiğinde, Ruby merakını gizleyemedi, sordu:

«Benedict van der Byl bu mu?»

Johnny sadece başıyla onayladı.

«Çok yakışıklıymış.»

Ama Johnny Tracey'ye bakıyordu. Onu son gördüğünden beri öylesine değişmişti ki, şaşılacak şeydi. Gene bir çöl kızı gibi, dimdik, gururlu yürüyordu. Dosdoğru Johnny' ye doğru gelip önünde durdu.

Kara gözlüğünü çıkartınca Johnny ağlamaktan gözlerinin şişmiş olduğunu gördü. Yüzünde boya filan yoktu, başına bağladığı siyah başörtüyle bir rahibeye benziyordu. Kederin bıraktığı izler yüzüne bir olgunluk vermişti.

«Bugünün geleceğine hiç inanmazdım.» dedi alçak sesle.

Johnny onayladı: «Ben de öyle. Sonsuza kadar yaşayacak sanırdım.»

Tracey ona bir adım daha yaklaştı, Johnny'nin kolunu tutacakmış gibi uzandı, ama parmakları, kolunun birkaç santim ötesinde durdu. Johnny ne demek istediğini anlamıştı, kederin paylaşılmasıydı bu, karşılıklı kayıpların anlaşılmasıydı ve bir avutma girişimiydi.

Ruby o zehir gibi sesine, şeker tatlılığı katarak:

«Tanışmadık galiba? Bayan van der Byl değil mi?» dedi.

Tracey başını çevirdi. Yüzü donuk, ifadesizdi. Kara gözlüğünü taktı, gözlerini gizledi:

«Hayır, Bayan Hartford.» dedi. «Nasılsınız?»

Mike Shapiro kilisede. Johnny'nin yanında dikiliyordu.

Dudaklarını kıpırdatmadan, ancak Johnny'nin duyacağı bir sesle konuştu:

«Benedict Vasiyetnamenin koşullarını biliyor. Hemen harekete geçecektir. Ayağını denk al.»

«Sağol, Mike.»

Johnny gözlerini masif siyah tabuttan ayırmıyordu. Nasıl olsa zamanı gelecekti. Şimdilik bir çağın kapanışının etkisindeydi, yaşamının bir başka dönüm noktasına vardığının bilincindeydi.

Biliyordu, yaşamı değişecekti, şimdiden değişmişti.

Birden başını kaldırdı, biri sanki onu çekiyordu.

Benedict van der Byl'in gözleri üzerindeydi, tam o anda rahip, tabutu taşıyacak olanları çağırdı.

Gidip tabutun yanında durdular. Benedict ile Johnny, zambakların ortasında duran cilâlı siyah kutunun birer yanına karşılıklı geçtiler. Birbirlerini kolluyorlardı. Johnny'ye tüm bu sahne, çok anlamlı göründü ikisi karşılıklı, İhtiyar'ın cesedi üzerine eğilmişken Tracey de kaygıyla onları seyrediyordu.

Johnny arkasına, kiliseye doğru bir gözattı, Tracey'yi arıyordu.

Onun yerine Ruby'yi buldu. Karısı ikisini birden gözlüyordu ve Johnny birden, herşeyin sandığından da çok değiştiğini anladı.

Oyuna yeni bir parça eklenmişti.

Mike Shapiro onu dürtünce bir adım atıp gümüş sapa yapıştı. El birliğiyle İhtiyar'ı dışarı, güneşe taşıdılar.

Tabutun ağırlığından sapı, elini kesmişti. Tabut toprağa verildikten sonra bile, durmadan elini ovuşturuyordu. Taze toprak yığını parlak yeşil yapay çimle örtülmüştü bile. Cenazeye gelenler birer ikişer uzaklaşırken Johnny hâlâ başı açık, mezarın başında dikiliyordu. Ruby gelip koluna dokununcaya kadar öyle kaldı.

Karısı alçak ama ısıırır gibi bir sesle:

«Hadi gel, gülünç oluyorsun.» dedi.

Benedict ile Tracey mezarlığın kapısında, çamların altında durmuş, cenazeye gelenleri uğurluyor, ellerini sıkıyor, alçak sesle konuşuyorlardı.

«Siz Ruby'siniz tabii.» Benedict hafifçe gülümseyerek, kibar, sevimli, kadının elini tuttu: «Hakkınızda duyduklarım gördüklerimin yanında pek sönük kalır.» Ruby de kanatlarını güneşe geren bir kelebek gibi ışıklar saçarak gülümsedi.

«Johnny.» Benedict ona döndü ve Johnny bu dostça el sıkıştan, o gülüşteki dostça sıcaklıktan, birden şaşırdı, neredeyse dengesini yitirecekti: «Michael Shapiro bana, babamın mirasını ve ona bağlı koşulları kabul ettiğini söyledi garanti belgesini de imzalamışsın.

Çok güzel bir haber bu. Van Der Byl Elmaslarında sen olmasaydın ne yapandık bilmiyorum. Bu güç dönemden şirketi kurtarıp güvenliğe senden başkası ulaştıramaz. Şunu bilmeni isterim ki hep arkadayım, Johnny, artık şirketle çok daha yakından ilgilenmeye, sana elimden geldiğince yardım etmeye karar verdim.»

Johnny bu meydan okuyuşu aynı yumuşak, umursamaz tavırla karşıladı:

«Sana güvenebileceğimi biliyordum zaten, Benedict. Herşey yoluna girecek sanırım.»

«Pazartesi bir toplantımız var sonra Perşembeye Londra'ya dönmek zorundayım ama umarım daha önce benimle yemek yiyebilirsin, sen ve güzel eşin, tabii.»

«Teşekkür ederiz.» Ruby Johnny'nin bu çağırışı geri çevirmek üzere olduğunu anlamış, hemen atılmıştı.

«Çok seviniriz.»

«Geri çevirecektin, öyle değil mi?» Mercedes'te bacaklarını altına toplamış, Van kedisi gibi çekik gözleriyle yan yan onu süzüyordu.

Johnny asık suratla başını salladı:

«İyi bildin.»

«Neden ama?»

«Benedict van der Byl zehirdir.»

«Bunu sen söylüyorsun.»

«Evet, ben söylüyorum.»

«Belki de onu kıskanıyorsundur?» Ruby ucu yaldızlı sigaralarından birini yakıp dumanı dudaklarının arasından halka halka savurdu.

«Bırak yahu!» Johnny güler gibi bir ses çıkardı. Sonra ikisi de bir süre sustular, yolu seyrettiler.

«Bence çok hoş bir adam.»

«Aman, senin olsun.» Johnny'nin tavrı, umursamazdı ama kadın tiz bir sesle çıkıştı:

«Tabii, istesem olur. Zaten seninle o Tracey denilen yaratığın öyle baygın baygın bakışmalarınız.»

«Kes, Ruby!»

«Aman, aman. Yanlış bir şey söyledim galiba? O değerli Bayan Hartford.»

«Kes dedim.» Johnny'nin sesi çok sert çıkmıştı.

«Dantelâlı külotlu küçük bayan, aman Tanrım, neredeyse o başbelâsı mezarlıkta külotunu indiriyordu karşında.»

«Kapa çeneni, kahrolası.»

«Ne hakla bana lânet okuyorsun sen?» Ve eğildi, kocasının ağzına bir şamar indirdi. Johnny'nin alt dudağı dişlerine çarpıp kanadı ağzına kan tadı doldu. Göğüs cebin den mendilini çıkartıp ağzına tutarken Mercedes'i de tek eliyle kullanıyordu.

Ruby sigarasından sinirli sinirli dumanlar üfleyerek köşesine yumulmuş, oturuyordu. Çift garajın önüne gelinceye kadar ikisi de bir daha konuşmadılar. Sonra Ruby Mercedes'ten kayarcasına inip ön kapıya koştu. Kapıyı arkasından öyle şiddetle çarptı ki, yere kadar inen camları sarsıldı.

Johnny Mercedes'i park etti, garajın kapısını kapatıp karısının peşinden, ağır ağır eve girdi. Ruby sofadaki boydan boya halıya ayakkabılarını fırlatıp, yüzme havuzunun yanındaki iç bahçeye koşmuştu. Şimdi kollarıyla omuzlarını sarmış, yalınayak, havuzun duru suyunu seyretmekteydi.

«Ruby!» Sesinin öfkeli çıkmaması için çaba harcayarak karısına arkadan yaklaştı: Bak, dinle beni.» Uzlaşmak istiyordu.

Kadın şiddetle döndü, gözleri, köşeye sıkıştırılmış bir leoparın gözleri gibi alev saçıyordu:

«Benimle böyle aşağıdan alır gibi konuşmaya kalkışma alçak. Beni ne sanıyorsun sen? Kahrolası kölen miyim? İstediğimi son ne zaman yaptırabildim?»

Çoktandır, Ruby ile barış sağlamanın tek yolunun aşağıdan almak olduğunu anlamıştı, bu yüzden, birden umuda kapıldı.

«Sana ne zaman engel oldum ki?»

«Güzel, çok iyi. O halde çekip gitmeme ses çıkarmayacaksın, değil mi?

«Ne demek istiyorsun yani?» Şaşkınlıkla gizli bir umut arasında kalmıştı: «Yani boşanmak mı istiyorsun?»

«Boşanmak ha? Kuzum sen aklını mı kaçırdın? İhtiyarın sana vasiyetnamesinde neler neler bıraktığını bilmiyor muyum? Yok efendim, Ruby, şu andan tezi yok, minicik ellerini o hazineye daldırıyor, işte bu kadar.»

«Açık söyle, ne istiyorsun?» Sesi soğuk, donuktu.

«Gardırobumu yenilemek. Ve her zaman gittiğin o güzelim yerleri şöyle bir dolanmak, Londra'ya, Paris'e filan gitmek.

«Başlangıç için bu kadarı yeter.»

Johnny bir an döşündü, ne kadar harcama yapabileceğini tasarladı evlendiğinden beri banka hesabı bir türlü kendine gelememişti zaten. Ama değer kararını verdi. Şu birkaç ay başka şey düşünmese iyi olurdu. Ruby Lance sırtında oturuyorken yapamadıklarını daha kolay yapabilir, daha çabuk düşünür, daha çabuk davranırdı. Gitmesi çok daha iyiydi.

Başını salladı:

«Peki, istediğin buysa eğer.»

Gözleri hafifçe kısıldı, dudağını büzüp kocasına dikkatle baktı:

«Fazla kolay geldi bu? Beni başından mı atmak istiyorsun yoksa? Sakın aklına bir şeyler getirmeyesin, Johnny çocuk, tek bir parmağın veya başka şeyin çizgi dışına çıkmayagörsün, hemen keser atarım.»

«Bayan Hartford diye biri gelmiş, sizi görmek istiyor efendim.» Lettie Pienaar'ın sesi, diyafonda fısıldadı, sonra daha da alçaldı: «Çok şanslısınız!»

Johnny sıırıttı:

«Küstahlığın yüzünden kovuldun. Ama gitmeden önce onu içeri gönder.»

Tracey odaya girerken ayağa kalkıp onu karşılamak için masasını dolandı. Kadın şık, kurşuni bir tayyör giymiş, saçlarını sımsıkı arkaya atmıştı. Öğretmen gibi durması gerekiyordu ama öyle durmuyordu işte.

«Zamanı şaşırmış olacaksın, Tracey. Yönetim Kurulu toplantısı öğleden sonra ikide.»

«Ne tatlı bir karşılama bu?» Yumurta biçiminde, döner bir koltuğa oturdu, üstüste attığı uzun bacaklarından Johnny gözlerini zorlukla alabildi.

«İş aramaya geldim.»

Anlamamıştı, donuk donuk baktı:

«İş mi?»

«Evet, iş. Hani çalışmak, uğraş, anlarsın ya?»

«Peki ama neden?»

«Eh, bir mağara adamı inceliğiyle beni o pırıl pırıl ışıklı alemden çekip çıkardığına göre, oturup can sıkıntısından patlamamı, gebermemi istemezsin herhalde? Üstelik senin o evcil doktor, şöyle iyi, sağlıklı bir işin şey, yani, tedavimin tamamlanması için son derece gerekli olduğunu söylüyor.»

«Anlıyorum.» Koltuğuna çöker gibi oturdu: «İyi ama elinden ne gelir ki?»

«Bay Lance?» Tracey gözlerini anlamlı anlamlı açtı: «Yani ne demek istiyorsunuz?»

Johnny dayanamadı, güldü:

«Pekâlâ, ne bilirsin, ne yapabilirsin?»

«Belki biliyorsun, belki bilmiyorsun ama Cape Town Üniversitesi hukuk fakültesinden diplomalıyım.»

«Bilmiyordum.»

«Sonra, aklıma geldi de şu önümüzdeki birkaç ay, yanında güvenebileceğin birine gereksinme duyacaksın.» Ciddileşmişti.

Johnny'nin yüzündeki gülümseme de silindi. Genç kadın, alçak sesle ekledi:

«Eskiden olduğu gibi.»

Birkaç saniye, ikisi de sustular.

Johnny mırıldandı:

«Şu rastlantıya bak sen, biz de hukuk bölümüne bir yardımcı arıyorduk.» Sonra, yumuşak bir sesle ekledi:

«Sağol, Tracey.»

Van Der Byl Elmasları Yönetim Kurulu salonu yumuşak orman renkleriyle, kahverengilerle, yeşillerle döşenmişti. Şirket'in tıkabasa paralı olduğu günlerin zenginliğini yansıtan uzun lüks bir odaydı burası. Ama şimdi hava statik elektrik gibi çatırdayan bir gerginlikle yüklüydü.

Tartışma konusu elmas arama gemisi Kingfisher'di. Şirket'in son umudu, tek ele gelir varlığı ve Johnny'nin kişisel derdi.

«Bu gemi dokuz ay önce işe başlamış olmalıydı. Tüm tahminler buna dayandırılmıştı, ama o hâlâ Portsmouth tersanesinde tamamlanmayı bekliyor.»

«Ama tersane, geminin yapımı sırasında tam dört ay grevdeydi, üstelik bir de çalışanlar.» Johnny çenesini gene öne çıkarmış, kavgaya hazırlanıyordu.

«Oh, İngiliz işçisinin güvenilmezliği bizi pek ilgilendirmiyor sanırım, üstelik sözleşmeyi de Japon Şirketi'yle yapmamıştık. Onlar daha düşük ücret istemişlerdi.»

Johnny çıkıştı:

«Yapacaktık ama baban karşı çıktı.»

Benedict yapmacık bir sesle.

«Rica ederim suçu ölmüş birine yüklemeye kalkışmayalım şimdi. Biz asıl bu üzücü duruma bir çare bulmaya, bu durumu düzeltmenin yollarını araştırmaya çalışalım. Kingfisher ne zaman hazır olacak?»

«Eylülün on dokuzunda.»

«İyi de olur. Yoksa durum kötü.» Benedict önündeki notlara baktı. «Şimdi, geminin kaptanı olarak tuttuğun şu adam, Sergio Caporetti, lütfen onu bize biraz anlatır mısınız?»

«Kızıldeniz'de on beş yıl denizden petrol çıkartmış. Üç yıl Atlantis Elmaslarının Batı Kıyısında çalışan elmas çıkartma gemisine kaptanlık etmiş. En iyilerinden biri olduğuna hiç kuşum yok.»

«Peki.» Benedict bu açıklamayı, adeta isteksizce kabullendi.

Sonra gene notlarına baktı: «Şimdi, denizden elmas çıkartma imtiyazı bizde olan iki bölge var. Birincisi, Cartridge Körfezi açıklarında; ikincisi de bunun yirmi mil kadar kuzeyinde, ön araştırmalardan edindiğiniz sonuçlara bakılırsa işe bir numaralı bölgeden başlayacağınız anlaşıyor.»

Johnny başını salladı. Bundan sonraki saldırıya hazırlandı.

Benedict koltuğunda arkasına yaslandı.

«Atlantis Elmas Şirketi, bizim 1 numaralı bölgede çalışırken iflâs etmişti, onların başarısızlığa uğradığı yerde sizin başarılı olacağınızı nereden çıkartıyorsunuz?»

Johnny terslendi:

«Bu konuyu daha önce de görüşmüş, tamamlamıştık.»

«Ama ben yoktum, unuttunuz mu? Lütfen beni de aydınlatın.»

«Yeniden açıklayın.»

Johnny kısaca anlattı ki Atlantis Elmas Şirketinin harcamaları çalışma yöntemi yüzünden iyice kabarmıştı. Arama gemileri kendi kendine gitmiyor, römorkörler tarafından çekiliyordu. Çıkardıkları kum ise, gemide biriktiriliyor, sonra Cartridge Körfezi'ne taşınıyor, kıyıya boşaltılıyor, karadaki bir fabrikada işlem görüyordu.

Kingfisher ise kendi uskuruyla giden, kendi kendine yeterli bir tekneydi. Denizin dibindeki kumu emecek, en karmaşık bir X ışını ve siklon sisteminden geçirip işleme tabi tutacak, artıkları da denize döküverecekti.

«Bizim harcamalarımız Atlantis Şirketi harcamalarının dörtte birini geçmeyecek.» diye sözlerini tamamladı.

Benedict mırıldandı:

«Aldığımız borcun tutarı da sadece iki milyoncuk.» Sonra masanın öte ucunda oturan Mike

Shapiro'ya baktı: «Bay Sekreter, lütfen şu önerimi yazınız: 'Bu şirket halen Portsmouth'da yapılmakta olan Kingfisher gemisini satışa çıkarmalıdır. Sonra da elindeki tüm elmas imtiyazlarını pazarlıkla en yüksek fiyatı verene devredip kendi kendini feshetmelidir. Yazdınız mı?»

Bu, doğrudan doğruya saldırıydı. Besbelli, bu öneri benimsenirse Şirket de beş parasız kalacaktı. Kingfisher zorunlu satışa çıkartılacak olursa değerini bulamazdı. Açığı da Johnny kapatmak zorunda kalırdı çünkü garanti belgesini imzalamıştı. Benedict açık açık deniyordu onu. Savaş stratejisini hazırlıyordu. Tracey Johnny ile ağabeyi arasında dengeyi buluyordu. Benedict onu, taraf tutmaya zorla maktaydı.

Öneri oya konurken Benedict kardeşine bakıyordu. Koltuğunda öne eğildi, kalın, kırmızı dudaklarına alaycı bir gülümseme gelip yerleşti. Çok bakımlı, pek şıktı, servet ve mevkiin bir erkeğe verdiği o yadsınamaz zarafete sahipti. Ama vücudunun atletsi çizgileri aşırı rahat bir yaşamdan biraz bozulmuştu ve çenesinin altı hafif sarktığından, ona şımarık bir çocuk görüntüsü veriyordu.

Tracey Johnny Lance'dan yana oy kullandı ve elini kaldırırken bir an bile duraksamadı. Benedict'in gözlerine gözlerini dikti, gülümsedi ve ağabeyinin yüz ifadesi birden değişir, kararırken hiç istifini bozmadı, Benedict yenik düşmeyi hiç sevmezdi.

«Pekâlâ sevgili kardeşçğim. Hiç olmazsa şimdi her birimiz nerede olduğumuzu biliyoruz.» Sonra Johnny'ye döndü: «Herhalde Londra'daki görevimi sürdürmeme karşı çıkmazsınız, değil mi?»

Benedict yıllardır Şirket'in çıkardığı taşların Londra'da satışını yönetiyordu. Bu pek zor bir iş değildi, İhtiyar oğlunun yeteneğinin ancak bu iş için yeterli olduğu kanısındaydı.

Johnny başını salladı:

«Teşekkür ederim. Benedict. Şimdi de benim kumla bir önerim olacak. Bu şirketin yönetim kurulu üyeleri, bir dayanışma örneği vererek. Şirket'in mali durumu daha sağlam bir toprağa basıncaya kadar yönetim kurulu üyesi olarak alacakları ücretlerden vazgeçmelidirler.»

Bu pek önemsiz bir karşı saldırıydı ama şimdilik ancak bu kadarını yapabiliyordu.

Şafak sökerken Youngsfield'den kalktılar. Johnny, çift motorlu Beechcraft uçağını kuzeye yöneltti. Masa Dağı'nın mavi yığını sol yanında kaldı.

Tracey pembe gömleğinin üzerine bir anorak geçirmiş kadife pantolonunun paçalarını yumuşak deri çizmelerin konçlarına sokmuş, siyah saçlarını, bir deri tokayla ensesinde toplamıştı.

Kıpırdamadan oturuyor, önüne, uçağın ön camından karşıda görülen arazinin şafakla boyanmış çizgilerine bakıyordu. Leylâk rengi, mor dağları, uçsuz bucaksız, aslan rengindeki düzlüklerin soğuk Atlantik Okyanusu üzerinde uçuşan sisle kucaklaşmak için uzanmasını seyrediyordu.

Johnny onun kıpırtısızlığından, heyecanını sezdi ve bu heyecan kendisine de bulaştı.

Güneş, ufukta patlayıverdi, ovaları altın rengine boyadı parıldattı, dağların arkasından alev alev yükseldi.

Johnny parmağıyla ilerisini gösterdi:

«Namaqualand.»

Genç kadın Noel günü armağan alan bir çocuk gibi heyecanla güldü, döndü, ona baktı.

«Hatırlıyor musun.» diye söze başlarken şaşırdı, sustu.

Johnny sadece:

«Evet.» dedi. «Hatırlıyorum.»

Öğleden önce vahşi düzlüklerde açılmış üstünkörü bir iniş şeridine kondular. Bir LandRover onları kumsala götürmek üzere bekliyordu, çalışmaları gözden geçireceklerdi.

Otuz yedi millik Amirallik şeridinden, işletilmeye değer pek az yer kalmıştı. Temizlenip kapatılacak madenlerdi buraları.

Hüküm süren 'Kral Canute' o aylık ürün olan bir paket elması teslim ederken adeta özür diliyordu.

«Tüm erikleri toplamışsın sen Johnny. Artık eski günlerdeki gibi değil.»

Johnny o acınası, küçük, değeri düşük taşları işaret parmağıyla karıştırdı.

«Haklısın ya, değil. Ama gene de en ufak bir kırıntının bile yardımı olacak.»

Gene Beechcraft'a binip kuzeye uçtular.

Şimdi çölün geniş bölgelerde taranıp altüst edildiği yerleri geçiyorlardı Traktörler toprakta kırkayak izleri gibi izler bırakmışlardı.

Tracey sordu: «Bizim mi?»

«Keşke bizim olsaydı. O zaman sıkıntımız kalmazdı. Hayır, tüm bunlar büyük Şirketin.»

Johnny saatine bir gözattı, uçuş süresini tahminle riyle karşılaştırdıktan sonra radyonun mikrofonunu eline aldı.

«Alexandra Körfezi Kontrol. Burası Zulu Şeker Peter Tango Baker.»

Radarda görüldüğünü, izlendiğini biliyordu, güvenliği konusunda kaygı duyulduğundan değil ama şimdi Güney Batı Afrika Elmas imtiyazı bölgesinin üzerinde uçuyordu da ondan. Bu bölge büyük bir kıskançlıkla korunmaktaydı.

Radyo hemen çatırdadı, karşılık geldi, ehliyet numarası uçuş planı, nereye gittiği, neden gittiği soruluyordu.

Kontrol kulesini suçsuzluğuna inandırdıktan ve uçuşa devam iznini kopardıktan sonra radyoyu kapattı, Tracey "ye bir göz attı, yüzünü buruşturdu.

Olimpus Dağı'yla bu küçük sürtüşme, canını sıkıyordu. Bunun geniş ölçüde mesleki bir kıskançlık olduğunu da bilmiyor değildi.

Büyük Şirket'in ilgilenmeye bile değmez derecede değersiz bulacağı bir yerde elmas aradığının bilincindeydi ve utanıyordu.

Johnny kimi zaman bir imtiyaz belgesinde bir kusur bulacağını, yetmiş yıl önce şu kupkuru, çırılçıplak toprağın değeri anlaşılmadan rastgele yapılmış bir gözlem hatası bulacağını umud ederdi. Büyük Şirket'in en zengin madeninin tam ortasında birkaç mil kilometrelik bir alanın maden çıkartma imtiyazına hak iddia edebileceğini hayal eder, bu düşünceyle kendinden geçirdi. Şimdi de öyle olmuş ürpermişti işte. Tracey ona merakla baktı.

Johnny başını salladı, sonra düşünceleri onu daha da ileriye götürdü:

«Tracey sana bir şey göstereceğim.»

Uçağı inişe geçirdi, kıyı şeridinin üzerinde uçuyorlar aşağıda dalgalar, köpük köpük, kumsalın dondurucu beyazlığıyla kucaklaşıyordu.

Genç kadın, onun sesindeki değişiklikten bir şeyler olacağını sezmiş gibi, merakla sordu:

«Ne göstereceksin?»

Johnny: «Yıldırım ve İntihar.» deyince Tracey anlamadığını belirtircesine yüzünü buruşturdu.

«İşte orada.» Parmağıyla ilerisini gösteriyordu ve Tracey denizi örten hafif dumanın içinde bir çift akçıl balina gibi bembeyaz parlayan adaları açık seçik gördü.

«Ada mı bunlar? Peki özellikleri ne?»

«Biçimleri. Bale nasıl huni ağzı gibi uzanıyorlar, aralarında sadece küçücük bir açıklık var.»

Tracey başını salladı. İki ada birbirinin tıpatıp eşi gibiydi, pürüzsüz granitten iki daracık kama. her biri üç mil kadar uzunlukta, birbirine açı yaparak ama gene de uçları dokunmayarak, öyle yatıyorlar. Atlantiğin kocaman dalgaları onlara güneyden saldırıyor, huninin ağzına doluyordu. Sonra granit boğaza sıkışıp kalınca çılgın gibi şaha kalkıyor, kayalara saldırıyor, köpükler saçarak iki adanın arasındaki o daracık geçitten akıyorlardı.

Tracey gökgürültüsü gibi gürleyen dalgalara dehşetle bakarak söylendi:

«Yıldırım'ın adını nereden aldığını anlıyorum. Ama ya İntihar?»

«Eskiden guano toplayıcıları adaya bu adı vermiş olmalılar.»

Herhalde ona çıkmayı denedikten sonra.»

«Guano ha? Adalar demek onun için bu renkte?»

Johnny uçağı alçaltmaya koyuldu, yeşil sulara sürtünürcesine geçtiler. Önlerinde deniz kuşları telâşla havalandı upuzun, kara bir leke gibi göğe yükseldiler, işte bu karabatakların, bu deniz kuşlarının gübreleri çağlarboyu, bu kayaları gözalıcı beyaza boyamıştı.

Kayaların hizasının altından, adaların arasındaki açıklığın önünden geçerlerken Tracey bağırdı:

«Orada kule gibi bir şey var bak! Adanın arkasında.»

«Evet, eski bir tahta iskele o, vaktiyle guanoyu yani kuş gübresini mavnalara yüklemek için kullanırlarmış.»

Uçağın burnunu gene yukarı dikti, hızla yükselip iki adaya kuşbakışı baktılar.

«Dalgaların o aralıktan geçtiği yeri görüyor musun? Şimdi suyun dibini görmeye çalış. Kayalıkları da görebiliyor musun? Tam yüzeyin altında yemyeşil suyun altında, uzun, kara gölgeler gibi re yaz köpüklerle dik açı yaparak, yatıyorlardı.

«İşte dünyanın en güzel doğal elmas kapanını görmektesin.»

Tracey: «Açıkla.» dedi.

«Şurada, güneyde, büyük ırmaklar var. Bazıları milyonlarca yıl önce kurumuş ama taşıdıkları elması denize tükürdükten sonra kurumuşlar. Çağlar boyunca gelgit akımları ve rüzgâr onları kuzeye doğru sürmüş. Bazılarını gerisin geriye kumsala savurmuş ama bazılarını da bu yöne taşımış.

Uçağı doğrulttu, kuzeye doğru yollarını sürdürdüler.

«Sonra ansızın önlerine Yıldırım ve İntihar çıkmış. Yollarını kesmiş. Elmas da bu aralıkta sıkışıp kalmış, yoğunlaşmış. Sonra önlerini bir dizi keskin kaya kesmiş. Kayaları aşamamışlar, oraya suyun dibine çökmüş, birinin gelip onları emerek dışarı çekmesini bekliyorlar.»

Sevgilisi tarafından geri çevrilmiş biri gibi derin derin içini çekti.

«Tanrım, Tracey. Bu elmasların kokusu burnumu gıdıklıyor.»

Suyun elli metre dibinden onların parıltısını görür gibi oluyorum.»

Rüyadan uyanırmışçasına silkindi:

«Tüm yaşamım bu kumarla geçti, Tracey. Tıpkı çölde elinde çatal, su aramaya çıkan biri gibi, içime doğuyor. Sana kesinlikle söylüyorum, hiç kuşkusuz yok ki Yıldırım ile İntihar'ın arasında, orada, milyonlarca Kıratlık elmas yatmakta.»

Tracey sordu:

«Peki, neden çıkartamayacakmışsın?»

«İmtiyaz yirmi yıl önce büyük Şirkete verilmiş.»

Kim vermiş?»

«Güneybatı Afrika Hükümeti.»

«Peki, neden işletmiyorlar?»

«İşletecekler, önümüzdeki yirmi yıl içinde. Aceleleri yok ki!»

Sustular, bir süre karşıyı seyrettiler. Johnny bir kez dilini şaklattı, canı sıkılmışçasına başını salladı. Hâlâ Yıldırım ile İntihar'ı düşünüyordu.

Tracey onu oyalamak için sordu:

«Bu elmas nereden geliyor? Yani ta başından?»

Johnny karşılık verdi:

«Yanardağ damarlarından. Güney Afrika'da bilinen yanardağ damarlarının sayısı yüzden fazla. Hepsinden taş çıkmaz, ancak bazılarında çıkar. Yeni Maden. Finsch, Dutoitspan, Bulfontein.

Premier, Mwadui. O efsanevi «Mavi Toprak»la dolu kocaman, oval biçimli define sandıkları, elmasın anası olan o mavi toprakla dolu.»

«Ama burada da yanardağ yok ya?» Tracey dönmüş, soruyordu.

Haklısın, yok elbette. Biz alüvyonların getirdiği taşların peşindeyiz. Bu eski tünellerin bazıları bir hidrojen bombası şiddetiyle patlamış, yüzlerce kilometre karelik alana elmas saçmış.

Bazıları da hazinesini durup dinlenmek bilmeyen denize boşaltan denizaltı damarlarıymış. Daha edilgen yanardağ damarlarından bazıları ise sadece rüzgâr ve suyun etkisiyle aşınmış, elmaslar gün ışığına çıkmış, o kadar.»

«O zaman onlar da denize süpürülmüşler değil mi?»

Johnny başını salladı:

Evet. Milyonlarca yıl boyunca toprak kaymaları, sel baskınları, ırmaklar ve yağmur sularının etkisiyle yavaş, çok yavaş, hareket etmişler. Öteki taşların, hepsinin aşınıp silindiği, yok olduğu yerde, dünyadaki doğal maddelerin hepsinden dört yüz kez daha sert olan elmas olduğu gibi, etkilenmeksizin kalmış. Böylece sonunda denize ulaşıp denizaltı damarlarından gelen ötekilerle karışmış, dalgaların etkisiyle kumsala çökmüş ya da Yıldırım ve İntihar gibi bir yere gelip sıkışmışlar.»

Tracey bir soru daha sormak için ağzını açtıysa da Johnny, önledi:

İşte geldik. Cartridge Körfezi şurası » Ve uçağın burnunu hafifçe aşağı dikti. Burası körfezden çok bir denizkulağına benziyordu.

Denizden daracık bir kum şeridiyle ayrılmış ağaçsız düzlükte uzanıp giden, uçsuz bucaksız sakin sığ bir su parçasıydı, kum şeridine çarpıp öfkeyle patlayan azgın dalgalarla tam bir çelişki yaratıyordu. Kum şeridinden içeri, derin bir giriş vardı, bir de havadan, daha koyu yeşiliyle açık

seçik görülen bir kanal. Bu kanal, denizkulağı boyunca kıvrıla büküle ilerliyor, çölün ucundaki ıssız, birbirine sokulmuş birkaç beyaz badanalı binada son buluyordu.

Johnny bu binalara doğru dimdik pike inişi yaptı, aşağıda sürü sürü siyah ve beyaz pelikan kuşları ve pembe flamingolar, sığıklarda paniğe kapılıp havalandılar.

Johnny yere kondu, uçağı, yanında fosforlu, beyaz harflerle Van Der Byl Elmasları yazılı bir LandRover'e kadar götürdü içinde yemeklerinin bulunduğu buz kutusunu kaptığı gibi Johnny Tracey'nin uçaktan inip arabaya binmesine yardım etti ve onu ustabaşına tanıttı. Sonra LandRover'le hoplaya zıplaya denizkulağının kıyısındaki binalara yöneldiler. Johnny ustabaşından çalışmaların gidişi konusunda bir rapor aldı. Bu binalar iflâs eden Atlantis Elmas Şirketi tararından terkedilmişti. Johnny hu binaları, Kingfisher için üs olarak kullanmak üzere yeniliyordu: mürettebat için bir dinlenme ve eğlence merkezi, bir radyo merkezi, yakıt ikmal deposu ve gerekli bakım ve onarım işlerinin yürütülmesi için bir atölye. Ayrıca Kingfisher'in hizmet gemisi olarak kullanılacak, hem taşıma, hem yardımcı gemi ödevini görecek yirmi metre boyundaki sardalya trol gemisinin yanaşması için bir de iskele yaptırıyordu.

Üssü inceden inceye gezdiler, baktılar. Tracey'nin gösterdiği ilgi Johnny'yi sevindiriyor ve sorduğu sorulara seve seve karşılık veriyordu çünkü keyfi yerindeydi, umutluydu, işleri bittiğinde saat ikiye geliyordu.

Johnny sordu:

«Gözetleme kuleleri ne durumda?»

«Hepsi dikildi, hazır, bekliyorlar.»

Johnny'nin aklına ansızın iki şey birden geliverdi.

«Gidip bir gözatsak iyi olacak.» Önemsemiyormuş gibi söylemişti.

«Okey gidip cipi getireyim.»

Johnny ustabaşayı önledi:

«Ben yolu biliyorum. Sen git yemeğini ye.»

Ustabaşı karşı çıkacak oldu.

«Yemeğin acelesi yok.» diye söze başlarken baktı, Johnny kaşlarını çatıyor, sustu Tracey'ye bir göz attı: «Haa, evet, peki işte anahtarlar» LandRover'in anahtarlarını Johnny'ye uzatıp binaya girdi, yokoldu.

Johnny buz kutusuna bir daha baktı, açık cipe bindiler.

Tracey sordu:

«Nereye gidiyoruz?»

«Kumsal boyunca bir dizi on beş metre yükseklikte kule diktik, ahşap kule. Kingfisher açıkta çalışırken bu kulelerden onu sürekli izleyebileceğiz. Radyoyla ona her an konumunu birkaç metre farkla, tıpatıp bildirebilecek, böylelikle bilgisayarı da denetlemiş olacağız.»

Tracey hayran hayran baktı:

«Aman. sen ne kadar da akıllıymışsın meğer!»

Johnny:

«Budala kız sen de.» diyerek arabayı vitesine taktı. Radyo kulübesinin oradan kıvrıldılar,

denizkulağının ucundaki sert. ıslak kumun üzerinde ilerlediler; gaza bastı, vitesi ikiye, üçe taktı, denizkulağının kıvrımı boyunca, uzanan o kocaman, girintili çıkıntılı kumsala doğru gittiler.

Tracey, ön cama tutunup ayağa kalkmış saçları rüzgârda uçuşuyordu. Ensesindeki tokayı çekip alınca o pırıl pırıl kara bayrak, arkasında dalgalanmaya başladı.

Ürkmüş flamingolar sürü sürü havalanıyor, pırıl pırıl, gümüş suların üzerinden beyaz!, pembeli, siyahlı bir dalga gibi yükseliyordu. Genç kadın heyecanla bağırdı:

«Bak, bak! Şuraya bak!»

Johnny de onunla güldü ve cipi kumsala doğru sürdü.

«Sıkı tutun!» diye bağırdı, Tracey ön cama sımsıkı yapıştı, bir sevinç çığlığı attı, kumun dik yamacına tırmanmaya başlamışlardı, arka tekerleklerden bir kum bulutu yükseliyordu.

Sonra doruğu aşip dimdik aşağıya indiler. Deniz kıyısına vardılar, bir süre dalgalarla yarış edencesine yol aldılar.

Johnny kumsalın beş mil yukarısında, arabayı, denizin az berisinde parketti, kumda yanyana oturup sırtlarını LandRover'in yastıklarına dayayarak söğüş tavuk yiyip soğuk beyaz şarap içtiler.

Sonra yağlı ellerini gidip denizde yıkadılar.

Tracey yarım avuç deniz suyu alırken bağırdı:

«Üfff! Çok soğukmuş!» Sonra Johnny'ye baktı, şeytanca güldü.

Johnny geri çekildi ama yeterince atik davranamamıştı. Buz gibi suyu göğsüne yiyince soluğu kesilir gibi oldu.

«Savaş!» Çocukken de böyle bağırırlardı Tracey döndü, upuzun bacaklarıyla kumsalda koşu tutturdu, Johnny de ardından. Tracey onun yaklaştığını hissediyordu, bağırdı.

«Yanlışlıkla oldu! İstemeden oldu! Bağışla!»

Son anda, tam Johnny uzanıp omzundan yakalayacakken genç kadın dizine kadar denize girdi. Sonra döndü, kahkahalar atarak, meydan okuyarak ona gene avuç avuç su attı.

«Pekâlâ, hadi gel bakalım, öyleyse!»

Genç adam uzandı, onu yakaladı, çırpınmasına, tekmeler atmasına aldırış etmeksizin ta beline kadar suya sürükledi.

«Hayır, hayır, ne olursun Johnny. Teslim oluyorum, ne istersen yaparım.»

O anda kurnaz bir dalga, ötekilerden daha iri, daha güçlü bir dalga, gelip Johnny'nin bacaklarına vurdu, ona dengesini kaybettirdi. İkisi birden sulara gömüldüler, sonra yuvarlanarak kıyıya sürüklendiler, binbir güçlkle kalkıp sendeleyerek karaya çıktılar, tepeden tırnağa sıırılsıklam, birbirlerine yapışmış, gülmekten kırılıyor, ayakta duramıyorlardı.

LandRover'in yanında durup üstlerindeki başlarındaki suyu sıkmaya, giysilerini kurutmaya savaştılar.

Tracey bir yandan gülerken bir yandan hıçkırıyordu.

«Ah, seni vahşi yaratık!» Saçları sıırılsıklam bir yığına dönüşmüş, deniz suyu şebnem gibi kirpiklerine yapışmıştı.

Johnny ona sarılıp öpünce, kahkahaları birden kesildi.

Genç kadın kendini onun göğsüne bırakmıştı, gözleri sımsıkı kapalı, denizsuyundan tuzlanmış dudakları ise onun dudaklarının altında, açılmıştı.

Yanlarındaki LandRover'in telsizi, kırmızı uyarı ışığını yakıp söndürmeye, yakıp söndürmeye koyuldu.

Ağır ağır, istemeye istemeye birbirlerinden uzaklaştılar, şaşkın, bulanık gözlerle birbirlerine baktılar.

Johnny uzandı, mikrofonu alıp dudaklarına götürdü. Çatlak bir sesle: «Evet?» dedi. Sonra hafifçe öksürdü, yineledi: «Evet?»

Ustabaşının sesi, zorlukla anlaşılıyordu: «Bay Lance, üzgünüm ama fırtına geliyormuş, haber aldık, size de duyurmak istedim, özür dilerim eğer. Kuzeyden bora hızla yaklaşıyormuş. Eğer Cape Town'a dönmek istiyorsanız, fırtına buraya ulaşmadan bir an önce ha havalanmalısınız. Yoksa günlerce buraya kısıılır kalırsınız.»

«Sağol. Hemen dönüyoruz.» Mikrofonu yerine astı. Tracey, titrek, zorlukla gülümsedi. Onun da sesi boğuk garip çıkıyordu.

«Çok da iyi olur.»

Tracey'nin saçları hâlâ ıslaktı, ödünç aldığı dik yakalı süveter üzerinden düşüyordu. Kurşuni pantolon da Ödünç alınmış, paçaları sıvanmıştı, çıplak ayakları ortadaydı.

Beechcraft'da pilot yerinin yanında, hiç sesini çıkarmadan, derin düşüncelere dalmış, oturuyordu. Çok. çok aşağıda, küçük bir balıkçı teknesi, üzerinde deniz kuşlarından beyaz bir bulutla gidiyordu, olanca dikkatini onda toplamış gibiydi. Şimdi aralarına garip bir gerginlik yerleşmişti, artık gözgöze gelemiyorlardı.

Johnny onun baktığı yeri gördü:

«Sardalya trol gemisi.» dedi.

Tracey de:

«Evet.» dedi ve gene sustular.

Johnny homurdandı:

«Hiçbir şey olmadı.»

«Hayır, hiçbir şey olmadı.» Sonra çekinerek uzandı, genç adamın elini tuttu, hafifçe, kesik parmağının güdüğünü okşadı.

«Gene dost muyuz?» diye sordu.

«Gene dostuz.» içi rahatlamış, genç kadına baktı, sırtıttı, Cape Town'a doğru uçmayı sürdürdüler.

Hugo Kramer, kaptan köprüsünün yalpalarına kolaylıkla uyup bir o yana bir bu yana sallanırken dürbünle uçağı seyrediyordu.

Yanıbaşında dümende duran adam sordu:

«Polis devriyesi mi?»

Hugo, dürbünü indirmeden karşılık verdi:

«Hayır, kırmızı beyaz, çift motorlu Beechcraft. Plakası Z7PTB.

«Özel uçak, herhalde elmas şirketlerinden birinindir.»

Dürbünü indirip öte yana geçti.

«Nasıl olsa kara sularından çok açıktayız.»

Uçağın homurtusu uzaklaştı, duyulmaz oldu Hugo da dikkatini, aşağıda, güvertedeki hummalı çalışmaya yöneltti.

Yabankazı trol gemisi, ağız ağıza balık yüklü ağdan yana yatmıştı; en azından yüz tonluk pırıl pırıl, gümüşsü sardalya, geminin yanında, çapı on beş metreyi bulan bir torba gibi, ağı şişiriyordu. Üzerlerinde de deniz kuşları çılgık çılgığa uçuşuyor, dönüyor, dalış yapıyorlardı.

Gemicilerden üçü dikmenin ucundaki dip tarama ağına binmiş, ağdan aldıkları balıkları gemiye, ambara bir gümüş bulut gibi, aktırıyorlardı. Vincin motoru, onların hareketleriyle birlikte şaklıyordu.

Hugo, mutlu, seyretti. Gemicilerinin hepsi de çok iyiydi ve balık tutma işi, Yabankazı'nın asıl görevini gizleyen bir maskeden ibaret olmasına karşın, Hugo gene de Toton ırkına özgü o dürüstlük duygusuyla, gurur duyuyordu, öyle ya böylelikle gizli görev de olabildiğince perdelenmiş, örtülmüş olmuyor muydu? Zaten, balıkçılıktan edinilen tüm kazanç da doğrudan doğruya ve yalnız onun cebine giriyordu. Çember ile anlaşmaları böyleydi.

Dürbünü dikkatle kılıfına koyup harita odasının kapısının arkasına astı. Sonra çelik merdivenden aşağı güverteye indi, ayağındaki ağır lastik kasık çizmelerine karşın gene de kedi gibi çevik ve zarıftı davranışları.

Vincin başındaki adama: «Azıcık ben alayım.» dedi. Afrikaan dilinde konuşuyordu ama dili, Güneybatı Almancasına çalıyordu.

Mavi balıkçı kazağının altında geniş omuzlarıyla, kısa, yumuşak hareketlerle çalışıyordu. Vinç kollarının üzerindeki elleri sertti, rüzgârdan, güneşten kızarmıştı çünkü teni açık renkti. Yüzü de kıpkırmızıydı, yarı haşlanmış gibi derisi soyulduğundan, yanaklarında yer yer pembe, çiğ etler görünüyordu, dudakları ise simsiyah kabuk tutmuştu.

Kasketinin altından fişkırان saçları ağartılmış sisal keneviri gibi, bembeyazdı, sık, renksiz kirpikleri, gözlerine miyop bir bakış veriyordu. Gözleri ise çok, çok açık peygamber çiçeği mavişiydi, ama akşınların çoğunun gözleri gibi zayıf, sulu değildi şimdi, geminin yalpasını tartarken, kısıyor, vinç kollarını ona göre çekip bırakıyordu.

Yukarıdan, güverteden biri bağırdı:

«Reis!» «Ya. Ne var?» Hugo karşılık verirken gene işiyle uğraşıyordu. Başını bile çevirmemişti.

«Fırtına uyarısı. Kuzeyden bora geliyormuş.»

Hugo sırtıttı, fren kolunu çekip motoru susturdu.

«Pekâlâ, temizleyin. İpi kesin, balıkları koyverin.»

Döndü, merdivenden köprüye çıkıp harita masasının başına geçti.

Haritanın üzerine eğilmiş, yüksek sesle mırıldandı. «Oraya varmamız üç saat sürer.» Sonra dışarı, köprüye çıkıp adamlarına seslendi çabuk olmalarını söyledi.

Ağı tutan ipi kesmişlerdi, ağ bir kadının etekliği gibi açılıvermiş, balık dışarı akıyordu, kapkara bir fiskiye örneği. İki gemici, ellerinde basınçlı su veren hortum, güverteye düşmüş balıkları denize püskürtüyor, öteki gemiciler de ambar kapaklarını indiriyorlardı.

Kırk dakika içerisinde Yabankazı makinelerine tam yol vermiş, bekleme noktasına varmak üzere

güneye doğru gidiyordu.

Güneybatı Afrika'nın elmas kıyısı, alize rüzgârlarının kuşağındadır. En çok esen güneybatı rüzgârı ise de zaman zaman rüzgâr sistemi allak bullak olur, kuzeyden, karadan bir fırtına geliverir.

Bu, Libya çölünün 'Hamsin'i veya Trablus'un 'Sam' rüzgârı gibi, sıcak bir rüzgârdır.

Çölden, yakarak, kavurarak gelir, toz ve kum bulutları kaldırır, herşeyi cehennem sisi gibi bir duman altında bırakır, boğar, tıpkı büyük bir savaş alanından yükselen barut dumanına benzer.

Kum bulutları bu fırtınanın bir özelliği olduğu için, Çember sistemi planladığı zaman onları da gözönüne almış hesaba katmıştı çünkü kuzey fırtınası göğe o kadar bol miktarda mika tozu kaldırıyordu ki elmas güvenlik polisinin radarları karışıyor, tıkanıyor, olmadık şeyleri varmış gibi gösteriyor, havada uçan küçük bir nesneyi algılamayı olanaksız kılıyordu.

Geri Dönüş Noktası, karadan beş kilometre kadar içeride ve Oranj Irmağı'nın doksan kilometre kuzeyindeydi. Bu adı oraya gezginler takmıştı ve kuzeye doğru yola devam etme konusundaki görüşlerini dile getiriyordu Bu eski gezginler, yükselmiş bir deniz terasının tam ortasında, şimdi deniz düzeyinden iyice yukarı çıkmış eski bir kumsalda ve elmas açısından son derece zengin bir bölgede olduklarını bilmiyorlardı. Gerçekten de burası o kadar zengindi ki çepeçevre çitle çember içine alınmış. Cipler, köpekliker, uçaklar durmadan devriye gezerlerdi silâhla, topla, radarla korunurdu; öylesine sımsıkı güvenlik önlemleri vardı ki, bu çemberden ayrılan biri mutlaka X ışınlarından geçirilir ve üzerindeki giysilerden başka hiçbir şeyi dışarı çıkarmasına izin verilmezdi.

Büyük Şirket'in kilometrelerce çevredeki uzanan madenlerinden gelen toprakların işletildiği dört büyük ayırım merkezinden bir tanesi Geri Dönüş Noktasında bulunuyordu. Burası nispeten geniş bir işletmeydi, atölyeleri, dükkânları vardı ve beş yüz işçiyi aileleriyle birlikte barındırıyordu. Gene de Şirket burasını çekici kılmak için ne denli çaba harcarsa harcasın, yaşanabilir hale dönüştürmeye ne kadar uğraşırsa uğraşsın. Geri Dönüş Noktasının vahşi, düşman bir çölde bir cehennem deliği olduğu gerçeğini değiştirememişti.

Şimdi esen bu kuzey rüzgârıyla, zaten hoş olmayan yer hemen hemen dayanılmaz hale gelmişti. Yapılar sımsıkı kapalı, mühürlü gibiydi, pencerelerin kapıların çevreler bile çepeçevre kumaşla veya kâğıtla tıkanmıştı gene de kırmızı kum içeri sızıyor, eşyayı, masaların üzerini, yatak çarşaflarını, hatta buzdolapların içlerini bile bir toz katmanıyla örtüyordu. Saçlara yerleşiyor, dişlerin arasında şeker gibi çıtırdıyor, burun deliklerini tıkıyor ve beraberinde, insanın gözlerini bile kurutan o kavurucu sığağı getiriyordu.

Dışarıda toz, kızıl, pırıl pırıl bir sisti, görüş uzaklığı nı on iki metreye indiren bir sis. Bu boğucu kuru çorbaya çıkmak zorunda olanlar gözlerini korumak için kocaman pilot gözlükleri takıyor, gene de mika tozu, üstlerini başlarını bu donuk ışıktaki bile pırıl pırıl parlayan bir katmanla örtüyordu.

Şimdi bir adam elinde silindire benzeyen küçük bir şev binaların arkasından çıkmış, yürüyordu. Rüzgârda iki büklüm, ağır ağır çöle doğru gitmekteydi. Sağ bir çukura vardı, dibe indi. Elindekini kuma bırakıp bir an soluk aldı, sonra silindirin üzerine diz çöktü. Deri ceketi ve kasketiyle, suratu kocaman gözlüğünün ve atkısının altında gizlenmiş bir canavarı andırıyordu.

Fiberglas silindir sarı fosforlu boyayla boyanmıştı. Bir ucundaki saydam plastik kabarcığın içinde bir elektrik ampulü vardı, öteki ucundaysa silindire paslanmaz çelik bir çengelle takılmış plastikten, katlı bir zarf ve çengele takılı küçük bir çelik şişe içinde hidrojen gazı. Bunların tümünün uzunluğu elli santim, çapı sekiz santim kadar, ağırlığı ise yedi kiloyu biraz aşkındı.

Silindirin içinde birbirinden ayrı iki bölme bulunuyordu.

Bunlardan büyüğünde çok karmaşık transistörli bir elektronik donanım bir sinyal veriyor, uzaktan kumandalı radyo, ampulü yakıp söndürüyordu. Ayrıca gene uzaktan kumanda, naylon balonu hidrojen gazıyla dolduruyordu.

Küçük bölmede ise sadece mühürlü bir plastik kap vardı, içine yirmi yedi elmas konmuştu. Bu taşların en küçüğü on dört kırat en irisi ise elli altı kırat gibi akıl almaz bir ağırlıktaydı. Her biri uzmanlar tarafından renk, parlaklık ve kusursuzluk gözönüne alınarak özenle seçilip ayrılmış taşlardı. Hepsi de birinci su elması ve bir kez yontulduktan sonra açık pazarda, yontanın ustalığına göre, yedi yüz bin ile bir milyon İngiliz lirası arasında alıcı bulabileceklerdi.

Geri Dönüş Noktasında Çember'in dört üyesi bulunuyordu. İki işlem merkezinin korunmalı duvarlarının arkasında çalışan, uzun süredir hizmet vermiş güvenilir elmas seçicileriydi. Birbirlerini denetim altında tutmak için birlikte çalışırlardı çünkü Şirket, işçilerini birbirlerine denetleten bir sistem yürütüyordu ki bu da, suç ortaklığı gibi durumlarda tamamen yararsızdı. Bu adamlar en iyi taşları seçip işletmeden dışarı çıkartıyorlardı.

Çember'in üçüncü üyesi, Şirket atölyesinde çalışan bir dizel makinistiydi. Üzeri işaretli bir yağ kutusunda gizlenmiş olarak gelen donanımı alıp birleştirmek onun göreviydi. Taşları silindire yerleştirip hazırlayan, onu şimdi çölde diz çökmüş, silindiri dön döne yükselen sise doğru fırlatmaya çalışan adama teslim eden de oydu.

Adam son kontrolünü de tamamladı, sonra doğruldu, çöküntünün kıyıcığına gidip toz fırtınasını kolladı. Sonunda içi rahat etmiş olacaktı ki, telâşla sarı silindir başına döndü. Hidrojen gazı şişesinin üzerindeki valfi açtı. Yılan hışırtısına benzer bir hışırtı koptu, naylon balon şişmeye başladı içi gazla dolarken naylonun kıvrımları hışırtıyla açılıyordu. Balon bir an önce uçmaya hevesli, yükseldi ama adam onu güçlükle zapt ediyordu, sonunda balon sınırsız gerildi. O zaman adam balonu koyverdi, balon da altında sallanan silindirle havaya fırladı ve hemen ardından, toz bulutlarına karışıp gitti.

Adam, yüzünü karanlık, fırfır gibi kıpkırmızı göğe kaldırmış bir süre durdu. Pilot gözlükleri donuk donuk parlıyordu, ama bir iş başarmış, zafere ulaşmış edasıyla döndü, hafif adımlarla, tehlikeden kıl payı yakasını kurtarmış birinin adımlarıyla yürüdü.

Kendi kendine söz veriyordu:

«Bir paket daha sadece bir paketçik, sonra çekilirim. Olifant Irmağının oradaki o çiftliği satın al, biraz balık tutar, her yıl da ava çıkarım.»

Öteye park ettiği LandRover'e varıp bindiğinde, hâlâ böyle hayal kuruyordu. Motoru çalıştırdı, farları yaktı, yoldan binalara doğru ağır ağır sürdü arabayı.

LandRover'in arkasında kızıl toz bulutunun arasından bile açık seçik okunacak biçimde beyaz boyayla yazılmış bir yazı vardı,

GÜVENLİK DEVRİYESİ diyordu bu yazı.

Yabankazı bekleme noktasına varmıştı, dizel motorları usulca çalışıyor, onun rüzgâra karşı koymasını sağlıyordu. Denizin yirmi mil açığında bile rüzgâr kavurucu sı çaktı ve Hugo'nun suratına arasına vuran serpininti onu serinletiyordu.

Köprü'nün köşesinde, denizi de, dümeniciyi de görebileceği bir yerde dikiliyordu ama kaygılıydı.

Yabankazı bekleme noktasına varalı on beş saat oluyordu, bunun on saatinde kuzey rüzgârı aralıksız teknenin iplerini sarsmış, uğuldamıştı.

Böyle, bir kurtarma işleminin başlangıcında her zaman kaygılı olurdu. Ters gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. bir polis baskınından donanımdaki minicik bir elektrik hatasına kadar pek çok şey olabilirdi.

«Saat kaç Hansie?» diye bağırdı, dümenci, başının üzerindeki kronometreye bir göz attı.

«Altıyı üç geçiyor, reis.»

Hugo hiddetle homurdandı:

«Yarım saat sonra hava kararacak.»

O renksiz kirpikli gözlerini kısıp bir daha baktı, sonra omuzlarını silkti, kaptan köşküne döndü.

Harita masasının yanbaşındaki konsoldan geçerken durdu.

Deneyimli bir göz bile bunun alelade bir «Balık Bulucu» olduğunu sanırdı, savaştan kalma eski bir denizaltı savar düzeninin bir tür uyarlaması ASDIC denilen bu araç, yüzeyin altında, sardalyaların yaşadığı sığılıkların yerini belirtecek biçimde değiştirilmişti.

Ama bu model daha pahalı ve daha uzmanlaşmış bir değişikliğe uğratılmıştı. Bu işi yapmak üzere Çember ta Japonya'dan uçakla bir uzman getirtmişti.

Şimdi âlet usulca mırıldanıyordu, kontrol levhası, içeriden yanan yeşil ışıkla aydınlanmıştı ama ses, tekdüze ve yuvarlak cam da bomboştu.

Hugo, dümendeki yaşlı zenciye sordu:

«Kahve ister misin, Hansie?»

Adamları teker teker, özenle seçilmiş, güvenilir, kendisine son derece bağlı kişilerdi. Böyle olmaları Ha gerekiyordu, yoksa bir geveze, birkaç milyon İngiliz liralık işi berbat edebilirdi.

«Ya. Danki reis.» Yaşlı adam rüzgârdan kırış kırış olmuş

suratını zevkle buruşturdu. Hugo, aşağıya, kuzineye seslendi:

«Hey, ahçıbaşı, bir ibrik kahveye ne diyorsun?»

Ama aşağıdan gelen karşılık, işitilemedi çünkü o anda konsol şaşılacak biçimde canlanıvermişti. Kontrol levhasının üzerinde bir dizi ışık göz kırptıyor, yanıp sönüyor, o belli belirsiz uğultu, hızlı bir bipbip sinyaline dönüşü yor ve levhanın yeşil ışığı artıyor, koyul aşı yordu.

Hugo derin bir soluk aldı, bağırdı: «Geliyor!» ve hemen aletin başına koştu. Tayfabası da köprünün arkasındaki kamarasından, gömleğini düğmeleri iliklenmemiş pantolonunun içine sokarak, koştu geldi, suratından uyku akıyordu.

Sersem sersem, söylendi:

«Yahu nerede kaldı bu? Gecikti bile.»

Hugo ona:

«Dümeni al Hansie'den,» derken kendisi de ASDIC düzeninin önündeki iskemleye oturuyordu.

«Tamam, iki derece iskele, yol ver.»

Yabankazı burnunu açık denize çevirdi, hafif hafif yalpa vurmaktan vazgeçip hızlandı, köprünün camına serpinti geldi.

Hugo konsolun önünde oturmuş, balonun uçuşunu izliyor, ve Yabankazı'nın rotasını onun önünü kesmek üzere saptıyordu.

Kırk deniz mili hızla esen kuzey rüzgârının önüne katılmış balon, kıyı şeridini aştı, çarçabuk doku? yüz metreye yükseldi. Hugo konsolun üzerindeki tokmağı çevirince, balona uzaktan kumanda gönderdi ve balon yüksekliği tekdüze tutmak üzere gaz koyverdi.

Bu tepkisi de hemen levhaya yansıdı.

Hugo fısıldadı: «Aferin, aferin kızım » Sonra yüksek sesle:

«Biraz döndür Oscar, balon güneye doğru sürükleniyor.»

Yirmi dakika daha böyle, dalgalarla boğuştular Sonunda Hugo sessizliği bozdu: «Tamam, indiriyorum.» Tokmağı ağır ağır, saat ibresi yönünde çevirdi çevirdikçe balonun içindeki gazın tümü salıverildi.

«Ya, tamam. Şimdi iniyor.» Pencereden dışarı bir göz attı. Toz yüklü bulutlar geceyi zamanından önce getirmişlerdi. Dışarısı zifiri karanlıktı, alçak, kapkara bulutlardan hiçbir yıldız seçilmiyordu.

Hugo dikkatini gene alete yöneltti.

«Tamam, Oscar, tam rotadasın. Böyle devam et.»

Sonra öte yana yaşlı Hansie ile daha genç bir gemiciye bir göz attı. Ta ötedeki bölmeye dayalı bir sıraya yan yana oturmuş, sabırla bekliyorlardı. İkisi de muşambalarını giymişlerdi, tepeden tırnağa, sarı plastikle pırıl pırıl parlıyorlardı, ayaklarına da lastik çizmelerini çekmişlerdi.

Hugo başını salladı:

«Okey, Hansie. Puruvaya inebilirsin. Bir mil kadar yaklaştık.»

iki gemici, aşağıya dalgaların süpürdüğü güverteye indiler, Hugo arkalarından baktı, ikibüklüm, puruvaya doğru, yemyeşil sulardan korunmaya çalışarak ilerliyorlardı. İkisi de başlarının üzerinde her dalga patlayışında iyice siniyorlar, sarı plastik yağmurlukları güvertenin bulanık ışıklarında açık seçik görülüyordu.

Hugo dümenciyi uyardı:

«Şimdi düğmeyi açıyorum, onu görmemiz gerek.»

«Tamam.» Oscar gözünü ileriden ayırmıyordu, Hugo levhadaki bir düğmeyi çevirdi böylelikle balona kılavuz ışığına doğru dönmesi komutu vermiş oluyordu.

Hemen ardından Oscar bağırdı:

«İşte orada, tam önümüzde!»

Hugo yerinden fırladı, öne koştu. Gözlerinin alışması ancak birkaç saniye sürdü, sonra önlerinde, denizle göğün o kapkara uzantısında, minicik, bir ateşböceğine benzeyen kırmızı ışığı seçti.

Bir saniye göründükten sonra ışık, dalganın çukurunda yitti.

Hugo, dümende Oscar'ın yerini aldı:

«Onu bana bırak. Sen ışıldağa geç.»

Hugo Yabankazı'nı usta bir manevrayla sarı silinirle rüzgârın geldiği yön arasına soktu, teknenin silindire yaklaşmasına izin verdi Hansie'le yardımcısı, ellerinde altı metrelik gemi kancası, hazırıldılar.

İşıldak şimdi bembeyaz, bir sütun gibi karanlığı deliyor.

Silindirin fosforlu sarı boyası gözalıyordu.

Hugo tekneyi dikkatle dalgalar üzerinde inip kalkan silindire yaklaştırdı ve gemi kancası silindir ucundaki halkaya takılıp da silindir küpeşteden içeri alınınca o da rahat bir soluk aldı.

Muşambalarından sular damlayan iki gemicinin merdivenden yukarı, dümen odasına çıkışlarını seyretti, adamlar silindiri harita masasına bıraktılar.

Hugo içtenlikle onların sırtını sıvazladı:

«Aferin size! Aferin çocuklar! Şimdi hadi gidin kurunun ikiniz de.» Merdivenden aşağı indiler. Hugo dümeni Oscar'a bıraktı.

«Eve dönüyoruz!» komutunu verdi. «Dilediğin kadar çabuk.» Ve silindiri alıp kamarasına çekildi.

Kamarasındaki açılır kapanır masanın başına oturan Hugo, silindir alt bölümünü döndürerek açtı ve plastik torbayı çıkardı.

Torbayı da açıp içindekileri masanın üzerine saçtı.

Alçak sesle bir ıslık çaldı, taşların en irisini eline aldı.

Uzman değildi ama içgüdüleriyle bunun olağanüstü değerli bir taş olduğunu kestiriyordu. Dışının pürüzleri bile, derinliklerindeki ateşi gizleyemiyordu.

Ama onun açısından bu taş beş para etmezdi çünkü hiçbir pazarda böyle bir taşı satamaz, piyasaya süremezdi, olanaksızdı.

Bu yüzden onu Çember'den çıkarma hevesine kapılmasına hiç gerek yoktu. Bu, sadece on beş yıl kürek cezasına çarptırılmak demekti.

Çember, işte bu karşılıklı birbirini gereksinme temeline dayanıyordu, Çember'de çalışan hiç kimse, ötekiler olmadan bir iş başaramazdı, gene de her bölüm kendi başına çalışıyordu ve ötekilere karşı sınıksız kapalıydı. Herkesi her yanını birden yalnız bir kişi biliyor, o adamın kim olduğunu ise kimse bilmiyordu.

Hugo yanbaşındaki çekmecedен gereçlerini çıkartıp masaya dizdi ispirto ocağını yaktı, balmumu kabını üzerine koydu.

Sonra elmasları pırıl pırıl bir madeni kutuya boşalttı. Alelade bir konserve kutusuna benzeyen bir kutuydu bu.

Geminin yalpalarıyla hafif hafif sallanarak, kabı ocaktan aldı dumanı tüten eritilmiş balmumunu elmasların üzerine döküp konserve kutusunu ağız ağıza doldurdu.

Balmumu çarçabuk soğudu katılaştı, dondu, bembeyaz oldu.

Taşlar şimdi balmumu içine sıkışıp kalmışlardı, hem tangırdamayacaklardı hem de balmumu, konserve kutusuna gereken ağırlığı vermiş olacaktı.

Hugo bir sigara yakıp gitti, dümen odasına bir göz attı. Dümenci ona göz kırptı, Hugo sırıttı.

Sonra gene kamarasına, masanın başına döndü, konserve kutusu, tutulacak kadar soğumuştı. Yuvarlak kapağı üzerine yerleştirdi, kutuyu çekmecelerden birine takılmış portatif kaynak makinesine yaklaştırdı Dikkatle kapağı kutuya yapıştırdı. Dudaklarından sarkan sigaranın dumanı kaçtığından ister istemez gözlerini kısmak zorunda kalıyordu.

Sonunda yaptığı işten memnun, kapağı sıkıca kapatılmış, kaynakla yapıştırılmış konserve kutusunu masaya bırakıp, kapının arkasında asılı duran ceketine gitti iç cebinden büyük bir zarf, zarftan da renkli, basılmış bir etiket çıkardı. Gene masaya dönüp etiketi dikkatle kutunun çevresine yapıştırdı.

Üzerinde, gözalıcı bir resim vardı, zıplayan bir sardalya balığı, ama bu daha çok iskoç somon balığına benziyordu.

Hugo etiketin yazısını yüksek sesle okudu: «Domates, salçalı sardalya.» Sonra geri çekilip eserini gururla süzdü: «Güney Batı Afrika ürünüdür.» Mutlu mutlu gülümsedi, araç gerecini kaldırmaya başladı.

«Ne kadar?»

Balık tulumbasının ustabaşı, Yabankazı ile iskele arasındaki, giderek daralan açıklıktan seslendi.

Hugo da bağırdı:

«Elli ton kadar. Sonra kuzey rüzgârı bizi kovaladı, döndük.»

«Ya. Gemilerden hiçbiri denizde kalamadı zaten.» Ustabaşı, ekibinin palamarları babalara bağlayışını kolluyordu, sonra emici pompanın hortumu Yabankazı'nın ambarına daldı, sardalyaları dışarı çekmeye başladı.

«Nöbet sende, Oscar,» diyen Hugo, ceketini, kasketini aldı.

«Yarın dönerim.» Aşağıya, iskeleye atladı geniş adımlarla çevreye korkunç bir sardalya yağı kokusu saçan konserve fabrikasına yöneldi. Ceketini omzuna atmış, bir parmağını da asacak yerine geçirmişti.

Kazan odalarıyla balık kurutma bölmesinin arasından geçip geniş bir avluya girdi, burada torba torba balık yemi, iki katlı bir bina yüksekliğinde yığılmıştı. Mağarayı andıran kocaman ambarın çift kanatlı kapısından girdi. Ambar tavana kadar mukavva kutularla doluydu. Kutuların üzerinde şu yazıyordu:

«Bir düzine konserve. Domates salçalı sardalya.

Gideceği yer: Vee Dee Bee Ltd. Şirketi 32. Bermondsey Sokağı, Londra, S.E.I. Ambar memuruna ofis ödevi gören küçücük bölmeye girdi.

Ambar memuru Hugo'nun eniştesi oluyordu:

«Merhaba, Hugo. Yolculuk nasıldı?»

Hugo ceketini kapının arkasındaki çengele asarken karşılık verdi: «Elli ton. Dur gidip bir su dökeyim hele.»

Böyle diyerek ambarın öte yanındaki helâya gitti.

Döndü, eniştesiyle bir fincan çay içti. Sonra kalktı:

«Jenny bekliyordun» dedi.

«Ona sevgilerimi söyle.»

«Seninkine ihtiyacı yok. Benim ki yeter ona. Hem de bol! bol!» Hugo bir göz kırptı, ceketini astığı yerden alıp I çıktı. Hafiflemişti, çünkü konserve kutusu cebinde değildi artık.

Limanın ana kapısından çıkarken gümrük görevlisiyle selamlaştı, sonra otomobil parkındaki üstü açık, eski model külüstür arabaya yöneldi.

Direksiyonda oturan kadını öptü ceketini arka kanepeye fırlatıp kapıyı açmadan üzerinden atlayarak arabaya bindi.

Sırıttı: «Sen kullan, iki elim de boş kalsın istiyorum.»

Kadın tiz bir çığlık atıp adamın elini eteklerinden çekti.

«Eve gidinceye kadar bekleyemez misin?»

«Beş gündür denizdeyim, kurt gibi acıktım.»

«Seni çapkın, seni.»

Arabayı hareket ettirirken kadın, kahkahayla gülüyordu.

Bu, Sergio Caperotti idi. Johnny'nin Kingfisher'in kaptanı olarak seçtiği adam. Tıpkı kardan adam gibi yusuvarlaktı. Johnny'nin çalışma odasının kapısını doldurdu ve kocaman göbeği kendisinden önce odaya girdi. Yüzü de yusuvarlaktı, bebek yüzü gibi, ama o güzelim, kara İtalyan gözleri bir kızinkiler gibi sık uzun kirpiklerle çevriliydi. Johnny onu selâmladı:

«Buyur, Sergio, seni gördüğüme sevindim.» İtalyan, cüssesinden umulmayacak hızlı adımlarla yürüyüp Johnny'nin elini, kocaman, kıllı pençesinin içine aldı.

Homurdandı:

«Neyse, sonunda hazırız demektir Üç aydır bomboş oturuyorum, hiçbir şey yaptığım yok. Şu halime bak.» Karnına şap şap vurdu, tüfek patlar gibi ses çıktı «Göbeklendik. İyi değil bul!»

Johnny açıklamak gereğini duydu:

«Şey, henüz pek hazır sayılmayız.»

Sergio ile mürettebatını zamanından önce uçakla İngiltere'ye götürüyordu. İriyarı İtalyanca Kingfisher'deki yenilikleri incelemesi, alışması için bol bol olanak sağlamaya çalışıyordu. Bunun için bol zamanı olmalıydı. Sonra, gemi denize açılmaya hazır duruma gelince, Sergio onu Afrika'ya getirecekti.

«Otur akalım, Sergio, şu gemici listesin' bir gözden geçirelim.»

Bir saat sonra Sergio gitmek üzere kalktığında Johnny onu asansöre kadar geçirdi.

«Herhangidir sorunun olursa bana telefon edersin, Sergio.»

«Si.» Sergio elini uzattı. «Hiç tasalanmayın siz. Caporetti duruma el koydu ya artık herşey yolunda gidecektir.»

Johnny odasına dönerken sekreterin masasında durdu, küçük sekreter kızlardan birine, sordu:

«Bayan Hartford geldi mi bugün?»

Kızların ikisi birden, bir ağızdan karşılık verdiler:

«Hayır, Bay Lance.»

«Nerede olduğunu bildirmek için telefon filan da etmem mi?»

«Hayır, Bay Lance.»

Tracey kayıplara karışmıştı. Beş gündür gözükmiyordu, yeni çalışma odası bomboştu kullanılmıyordu. Johnny hem tasalanıyor, hem kızıyordu. Gene kendini uyuşturucuya kaptırmış olmasın diye tasalanıyor, onu özlediği için de kızıyordu.

Odasına döndüğünde suratı iyice asılmıştı.

Lettie Pienaar, elinde bir tomar mektup, masasının önüne dikildi

«Aman Tanrım! Çok mutlu görünüyoruz. işte sizi neşelendirecek bir şey.»

Üstünde Eyfel kulesinin renkli resmi olan bir kartpostal uzattı.

Ruby gittiğinden beri ilk kez haberi geliyordu. Johnny çarçabuk göz attı. «Paris.» diyordu, «çok

eğlenceliymiş anlaşılan.» Kartı masasının üzerine fırlatıp gene işe daldı.

Geç vakitlere kadar çalıştı, bir et lokantasına uğrayıp bir şeyler yedikten sonra Bishops court'daki sessiz eve döndü.

Bahçenin çakıltaşları üzerinde tekerleklerin gıcirtısı ve yatakodası duvarında çakıp sönen farların ışığı, onu uykusundan uyandırdı. Kapı hızlı hızlı çalmaya başlayınca yatakta doğrulup oturdu, başucu lambasını yaktı. Vay canına Saat ikiydi.

Çıplak vücuduna bir robdöşambr geçirip ışıkları yaka yaka koridordan kapıya yöneldi. Zil durmadan çalıyordu.

Ön kapının anahtarını çevirir çevirmez kapı ardına kadar açıldı, Tracey evrak çantasını sıkı sıkı göğsüne bastırmış, fırtına gibi içeri daldı.

Johnny birden, tamamen uyanmış, hem kızmış hem içi rahatlamıştı:

«Nerelerdeydin bunca zaman?»

«Johnny! Johnny!» Genç kadın heyecanından yerinde duramıyor, dans ediyor, zıplıyordu, yanakları alev alev, gözleri pırıl pırıl idi.

«Ele geçirdim onları, sonunda, hem ikisini birden »

«Nerelerdeydin sen, onu söyle önce.»

Johnny öyle kolay kolay atlatılacaklardan değildi, Tracey, besbelli büyük bir çaba harcayarak heyecanını altedeabilirdi, ama hep böyle gülümsüyor ve elektrik motoru gibi uğuldar izlenimi bırakıyordu.

Elini tutup onu salona doğru sürüklerken:

«Hadi gel. Kendine kocaman bir bardak viski doldur da otu bakalım,» dedi. Bir kraliçe gibi, buyuruyordu.

«Viski filan istemiyorum hem de ben.»

«Hayır, buna ihtiyacın olacak.» diye sözünü kesen Tracey, gitti, içki dolabını açıp kristal bir bardağa bol viski koydu, üzerine soda fişkırttı, Johnny'ye getirip verdi.

«Tracey, neler oluyor yahu?»

«Rica ederim, Johnny. Öylesine olağanüstü güzel bir şey ki, zevkimi kaçırma şimdi. Lütfen otur orada, lütfen!»

Johnny, istemeye istemeye koltuğa gömüldü Tracey çantasının kilidini açıp içinden bir tomar belge çıkardı.

Odanın ortasında dikilmişti, Victoria çağında sahneye çıkan bir oyuncu edası takındı, açıklamaya başladı:

«Bu, Almanca aslından bir çeviridir. Windhoek da ilân edilmiş, 3 Mayıs 1899 tarihini taşıyan bir Valilik kararnamesinin çevirisi. Girişi atlayıp dosdoğru metne dalıyorum.»

Hafifçe öksürerek sesini ayarladıktan sonra okumaya başladı:

«Merkezi. 23 derece 15 dakika Güney enlem! ve 15 derece 12 dakika Doğu boylamında bulunan adanın en yüksek noktası olmak üzere on kilometre çapındaki daire içerisinde, bulunan değerli olsun olmasın tüm madenlerin değersiz, yarı değerli veya değerli taşlatın, minerallerin kuş gübresinin,

bitkilerin, öteki organik ve inorganik maddelerin topraktan çıkartılması, kazanılması, bulunması, toplanması veya alınıp götürülmesi hakkı. Dokuz yüz Doksan Dokuz yıllık bir süre için, Windhoek, Bergenstrasse 14'te bulunan, Baylar Farben. Hendryck ve Mosenthal A.Ş.' ne ödenmiş ve teslim alınmış on bin mark karşılığında, tanınmıştır.»

Tracey durup Johnny'ye bir göz attı. Johnny, taş kesilmiş, donmuş kalmıştı sanki, tüm dikkatiyle genç kadına bakıyordu.

Tracey, çabuk çabuk okumasını bitirdi.

«Büyük Savaş'tan sonra manda hakkı Güney Afrika Birliğine geçince, tüm eski Alman maden imtiyazları ve hakları Birlik Parlamentosu tarafından onaylanmıştır.»

Johnny, konuşamıyordu. sadece başını salladı. Tracey dayanamadı, güldü:

«Bu imtiyaz hâlâ yasa gücündedir Bundan sonra tanınmış olan haklar tamamen geçersizdir ve ilk verilen imtiyaz aslında kuş gübresi toplanmasını amaçlıyor idiye de, değerli taşları da içermektedir.»

Johnny gene başıyla onayladı. Tracey, belgeyi, elindeki kâğıt yığınının en altına koydu.

«İmtiyaz sahibi Farben, Hendryck ve Mosenthal AŞ. hâlâ varlığını korumakta. Şirketin elinde kalan kapitali, nicedir unutulmuş imtiyazlardan başka Windhoek'da Bergenstrasse 14 numaradaki eski bir bina hepsi bu. Tracey birden konu değiştirdi.

«Nerelerde olduğumu soruyordun, Johnny Windhoek'a gitmiştim, senin anlayacağın, Güney Batı Afrika'nın en bozuk yollarında dolaşıyordum.»

«Farben, Hendryck ve Mosenthal şirketinin sahipleri, iki astragan kürk yetiştiricisi. Hendryck kardeşler Korkunç yaşta adamlar bunlar üstelik, o zavallı kuzucukları, kürkleri kıvrılmaya vakit bulamasın diye boğazladıklarını gördüğüm zaman, şey.»

Tracey durdu, yutkundu «Soy, onlara imtiyazdan filan söz etmedim, sadece Şirketi satın almayı önerdim, yirmi bin istediler, ben de «hemen imzalayın.» dedim, imzaladılar, ayrıldığımda sevinçten yerlerinde duramıyor, kıkır kıkır gülüyorlardı. Çok çok akıllı davrandıklarını sanıyorlardı, işle! Al hepsi senin!»

Tracey anlaşmayı Johnny'ye uzattı ve o okurken, sözlerini sürdürdü:

«Anlaşmayı Van Der Byl Elmasları adına hazırlayıp Müdür olarak imzaladım, umarım kızmazsın7»

«Vay canına!» Johnny viskisinden kocaman bir yudum aldıktan sonra bardağı bırakıp ayağa kalktı.

«Kızmak mı dedin? Bana yıldırım ile İntihar'ın imtiyazını getiriyorsun, bir de kızdım mı diye soruyorsun ha?»

Ona doğru atıldı, kız da koştu.

Birbirlerine coşkuyla sarıldılar, Johnny kızın ayaklarını yerden kesti:

«Tracey, olağanüstü bir kızsın sen.»

İkisi de farkına varmadan baktılar, hep öyle kucak kucağa, kanepeye uzanıvermişler. Sonra öpüşmeye başladılar, kahkaha, mırıltılara, belli belirsiz seslere dönüştü.

Sonunda Tracey, erkekten uzaklaşıp usulca kanepeden indi.

Odanın ortasında, ayakta durdu. Soluk soluğa kalmış, saçları kapkara bir yığın gibi, dağılmıştı.

«Ufff! Yeter bu kadar.»

«Tracey.»

Johnny çılgın gibi, yattığı yerden doğrulmaya çalıştıysa da, genç kadın kollarını uzatarak, ellerini göğsüne bastırıp onu durdurdu, geri geri çekildi.

Başını şiddetle sallıyordu:

«Hayır, Johnny, olmaz! Dinle beni.»

Johnny durdu. Gözlerindeki o vahşi bakış silindi.

«Bak Johnny, Tanrı biliyor ya, el değmemiş genç kız değilim ben, çok günah da işledim ama böyle olsun istemiyorum, yani, başka bir kadının evinde, bir kanepede üzerinde. Böyle olmasını istemiyorum.»

Benedict kocaman, bal rengi Bentley'i Bermmdsey Sokağını tıkamış trafik akımından kurtarıp antreponun kapısından girdi, yükleme alanında park etti, indi.

Eldivenlerini çıkartırken çevresine bir gözattı Eşya, dağlar gibi yığılmış, dağılımı bekliyordu. Sandık sandık Kap şarabı ve alkollü içkileri, kahverengi mukavva kutularda konserve meyveler, konserve balıklar, altmış galonluk fiçilerde balık yağları, tahta gibi sertleşmiş, tomar tomar işlenmemiş deri, sonra ne idüğü belirsiz sandık sandık mal hepsi Güney Afrika ürünleri.

Benedict işi başlattığından beri Vee Dee Bee Temsilcilikleri umulanın da çok ötesinde gelişmiş, büyümüştü.

Benedict, yüksek tavana değin yığılmış eşyanın arasından hızla yürüdü. Kendi evinde yürüyen bir adamın rahatlığıyla. paltosunun eteklerini savura savura, geniş omuzu, uzun boyuyla, gidiyordu.

Ambarda çalışanlar ve taşıyıcılar onu gerçekten saygıyla selamlıyorlardı, yönetim bölümüne girince de, dizi dizi oturan daktilolar, şöyle bir kıpırdandılar, fısıldaştılar, sanki ormanda bir rüzgâr esmiş gibi oldu.

Müdür, telaşla odasından çıkıp Benedict'i karşılamaya koştu.

«Nasılsınız, Bay Van Der Byl? Çay şimdi geliyor.» Sonra Benedict'in arkasında durup paltosunu aldı.

Toplantı yarım saat sürdü, Benedict haftalık satış ve maliyet raporlarını okudu, şurada bir maddeyi sordu, burada bir sayıyı, hak ettiğince hoşnutsuzluk veya memnunluk gösterdi. Onu çalışırken gören pek çok kimse şaşırabilirdi. O tanıdıkları umursamaz çapkın gitmiş, yerine gözünü budaktan esirgemeyen, girişiminden olabildiğince kazanç elde etmek için elinden geleni ardına koymayacak ince hesaplı, soğukkanlı, acımasız bir iş adamı girmiş gibiydi.

Bazıları da bu derece geniş kapsamlı bir iş kurmak için gereken anamalı nereden bulduğunu merak edebilirlerdi, hele buraların tapusunun da üzerinde olduğunu ve Vee Dee Bee Temsilcilik firmasından başka işleri de bulunduğunu öğrenecek olurlarsa.

Babasından para almamıştı. İhtiyar. Benedict'in yarım kilo tereyağı almak için gereken pazarlığı bile başaramayacağı inanandaydı çünkü.

Toplantı sona erdi, Benedict ayağa kalkıp paltosunu giyerken Müdür de köşedeki kurşuni çelik kasaya gidip şifre numaralarını çevirdi, ağır kapıyı çekti açtı.

Kasadan bir konserve kutusu çıkartırken:

«Mal dün geldi. Walvis Körfezinden. S.S. Loch Elsinore getirdi.» dedi.

Kutuyu Benedict e uzattı. Benedict, üzerindeki sıçrayan balık rengine ve «Domates Salçalı Sardalya» yazısına bakıp hafifçe gülümsedi.

«Teşekkür ederim.» diyerek kutuyu çantasına koydu ve Müdür, onu Bentley'e kadar geçirdi.

Benedict Bentley'i Broadwick Sokağında bir garaja bırakıp Soho'nun hayhuyu arasından, alanın arkasındaki asık suratlı, tuğla yapıya kadar yürüdü. Aaron Cohen Kuyumcu'luk işleri yazısının yanındaki zile bapı ve kapı açılınca en üst kata, dördüncü kata kadar merdivenden çıktı. Gene zili çaldı, bir süre sonra gözetleme deliğinde bir göz belirdi ve kapı hemen açıldı.

«Merhaba, Bay Van Der Byl. Buyurun! Buyurun! Kapıyı açan genç, onu güler yüzle karşılayıp kapıyı ardından kapadı, kilitledi.

«Babam sizi bekliyordu!» ikisi birden başlarını kaldırıp koridoru kapatan oyma demir kapının üzerindeki kapalı devre televizyon alıcısına baktılar.

Sahneyi seyreden her kimse bir sakınca görmemiş olmalı ki. bir elektrik vızıltısı duyuldu, parmaklıklı kapı ardına kadar açıldı. Kapıyı açan genç, Benedict'in önüne düşüp koridora daldı.

«Yolu biliyorsunuz, babam çalışma odasında.»

Benedict, bakımsız, küçük bir bekleme odasındaydı şimdi, yerdeki halının havı dökülmüş, iki üç koltuksa, Çalışma Bakanlığının çürüğe çıkarmış olduğu eşyayı anımsatıyordu. Sağdaki kapıya yürüdü, açtı, besbelli, binanın en üst katının büyük bir bölümünü kapladığı anlaşılan çok geniş bir odaya girdi.

Odanın bir duvarı boyunca uzanan dar «ıraya yirmi tane küçük torna tezgâhı çakılmıştı. Her makine, sıranın altında uzanan tek bir merkezi kayışla çalışıyordu. Makinelerle uğraşan adamın sırtında beyaz bir iş gömleği vardı, Benedict'i görünce sırtıttı: «Merhaba. Bay Van Der Byl, babam sizi bekliyor.» Ama Benedict orada biraz oyalararak yontma işlemini seyretti. Her bir tezgâhın dişleri arasına bir elmas sıkıştırılmıştı, üzerinde, fosfor bronzdan yuvarlak bir bıçak, sürtünerek dönüyordu. Benedict seyrederken adam işinin başına döndü, her bıçağın keskin ağzına ince bir katman zeytinyağıyla elmas tozu sıvadı, çünkü elması kesen, bronz değildi.

Elmas yalnız elmasla yontulabilir.

Benedict: «Güzel taşlar bakıyorum.» dedi. Larry Cohen başını salladı:

«Hepsi de dörtle beş kırat arasında.«Benedict yaklaştı, eğildi, elmaslardan birini yakından inceledi. Nereden kesileceği, taşın üzerine mürekkeple işaretlenmişti. Benedict şu basit mürekkep çizgisinin, ne araştırmalar, tartışmalar, incelemeler sonucu, ne zengin deneyim birikiminin ürünü olarak çizildiğini biliyordu. Her elmasın yontulması iki gün sürebilirdi, bu yüzden Benedict sıranın başından ayrılıp yürüdü.

Odanın öteki duvarı boyunca öbür Cohen kardeşler dizilmiş, oturuyorlardı, Tam sekiz kardeş İhtiyar Aaron bol oğul yetiştirmişti.

Yaşları neredeyse kırk ile on dokuz arasında değişiyordu, ikisi hâlâ okuldaydı, henüz baba mesleğine başlamamışlardı.

Benedict yaklaşıncı Michael Cohen başını kaldırdı, baktı:

«Bunu nasıl buldunuz, Bay Van Der Byl, beğendiniz mi?»

Çok güzel bir elmasa biçim veriyor, daha ufak bir elması bıçak yerine kullanarak onu yuvarlak yontuyordu. Tornanın altındaki küçük bir teoride, iki taşın çıkan toz, birikmekteydi. Bu toz daha

sonra, elmas yontulması ve cilâlanmasında kullanılacaktı.

Benedict: «Nefis bir şey.» dedi. Bu adamların hepsi de sanki kendine özgü, apayrı bir loncadandı, ömür boyu elmaslarla uğraşüyor ve başka erkeklerin kadınlar, atlara ya da tablolara düşkün olduğu gibi onlar da elmasları seviyorlardı.

Benedict, kardeşlerin her birini ayrı ayrı selamlayarak her biri birer usta olan büyüklerin. o kusursuz pırlantaları oluşturan elmasları büyük bir sevgiyle, özenle yontuşlarına bakmak için arasına durarak, yürüdü. Elli sekiz façetalı pırlantalar, düz, yıldız biçimi, üçgen, yontulmuş taşa o gizemli «yaşam»ını, o «ateş»i veren çeşit çeşit biçimler.

Onları öyle, çömlekçi tezgâhına çok benzeyen, tezgâhlarının üzerinde iki büküm eğilmiş bırakarak odanın ucundaki kapıdan girdi.

«Benedict, dostum.» Aaron Cohen, masasının başından kalktı, geldi, onu kucakladı Yetmişine merdiven dayamış. ince, uzun boylu, gümüş gibi ağarmış sık saçlı, yıllar boyu elmas tezgâhı üzerine eğilmekten sırtı hafifçe kamburlaşmış bir adamdı.

«Londra'da olduğunuzu bilmiyordum, Cape Town'a gittiğinizi söylemişlerdi bana. Dün Ruth'un yaş günüydü. Bilseydik.»

Benedict cebinden zarfı çıkartıp içindeki yirmi yedi elması masanın üzerinde duran kurutma kâğıdına dökülüverdi.

«Bunlara ne dersiniz, Baba?»

«Vayy! Vayy!» Baba, sevinçten yanaklarına vuruyordu, sonra içgüdüsel bir davranışla taşların en irisine uzandı.

«Demek kaderimde böyle bir taşı görmek de yazılıymış, vay başıma!» Gözüne bir kuyumcu büyütecı sıkıştırdı, yüksek pencerelerden dolan ışığı yakalamak üzere dönüp elması büyüteçle uzun uzun inceledi.

«Ah. evet! Bir tüy[1] var, ama küçük. Ç.Ç.H.K.[2]. Gene de yontarız. Evet, bu taştan iki ayrı mücevher çıkartırız.» Bir elmasın kütlelerinin yarıdan fazlası yontma sırasında ziyan olur.

«Evet. evet! Bu taştan yüz bin İngiliz lirası değerinde pırlanta yapabiliriz.»

Aaron kapıya gitti:

«Çocuklar! Gelin bakın! Size elmasların sultanını göstereyim!»

Oğulları çalışma odasına doluştular. Önce Michael taşı eline alıp kanısını söyledi:

«İyi bir taş. Evet ama son defa gelenlerin içindeki kadar değil. Sekiz köşeli kristali hatırlıyor musun, hani.»

Babası onun sözünü kesti:

«Ne konuşuyorsun sen? Elmasla gorgonzola peyniri arasındaki farkı bile bilmezsın daha.»

Larry tartışmaya katıldı:

«Ama ağabeyim haklı. Baba. Geçen defaki taş daha iyiydi.»

«Demek böyle ha? Şimdi küçükler kalkmış, babaya karşı geliyorlar! Herşeyi bilirsiniz değil mi siz? Daha dünkü çocuksunuz yahu! Ağzınız süt kokuyor. Watus dansı yapmaktan, çaça dansı yapmaktan başka ne bilirsiniz ki? Elmastan anlar mısınız siz?»

Bu sözler öylesine bir aile kavgası kopardı ki. kardeşlerin her biri kendi ölçüsünde tartışmaya

katıldı, bir patırdıdır gitti.

«Susssunn! Susssunnn bakayım! Hadi hepiniz işinizin başına! Dışarı! Dışarı!»

Aaron böylelikle toplantıya son verip oğullarını odasından çıkardı, kapıyı arkalarından vurdu.

«Üfffl!» Başını sözde göğe kaldırdı. «Ne iş yahu! Hadi bakalım, şimdi taşları tartabilirmiyiz.»

Taşlar tartılıp kaydedildikten sonra, Aaron kasaya kilitleyince Benedict dedi ki:

«Çember'i dağıtmayı düşünüyoruz artık.»

Aaron dondu kaldı, karşısında oturan Benedict'e bir göz attı.

Aralarında, sözde ilişkileri yasalmış gibi dayanırlar, birbirlerine numara yaparlardı. Çember'den hiç söz etmezler, bu resmi kayıtlara işlenmemiş taşların nereden geldiğinden ya da yontulup hazırlanmış elmasların, pırlantaların İsviçre'ye nasıl gönderildiğinden hiç konuşmazlardı. Aaron dikkatle, çekinerek sordu: «Neden?»

«Artık zengin oldum. Babamın parasıyla, Çember'den kazandıklarım ve yatırımlarımla. Çok, çok zenginim artık. Böyle tehlikeyi göze almama hiç gerek kalmadı.»

«Aaah, ah keşke benim de bu tür sorunlarım olsaydı! Ama belki de akıllılık ediyorsunuz, sizinle tartışmak aklımın ucundan bile geçmez.»

«Bir iki paket daha gelecek, sonra tamam.» Aaron başını salladı

«Anlıyorum.» dedi. «Her güzel şey gibi bunun da sonu gelecek ve gelmeli.»

Benedict, Bentley'i Belgrave Alanı'ndaki dairesinin önünde park ettiği zaman vakit öğleyi biraz geçiyordu. Eve girer girmez bir duş aldı. Bunca yıldır burada yaşıyordu, gene de Londra'nın o kurşun gibi ağır havasına bir türlü alışamamıştı, günde en az üç kez yıkanırdı.

Duşun altında şarkı söyledi, sonra kocaman bir banyo havlusuna sarınarak, peşinde ıslak ayak izler, bıraka bıraka salona geçti, bir Martini hazırladı, bir yudum aldı, gözlerini ovuşturdu.

Telefon çaldı.

Almacı aldı. «Van Der Byl» dedi ve dinlerken yüz ifadesi değişiverdi. Bardağı hemen bırakıp telefonu iki eliyle tuttu.

«Burada ne arıyorsunuz yahu?»

Şaşkınlığı yapmacık değil, gerçektir.

«Ne güzel bir sürpriz! İnanılır gibi değil! Sizi ne zaman görebilirim? Hemen şimdi, ne dersiniz? Öğle yemeğine? Olağanüstü. Hayır, erteleyemeyeceğim hiçbir şevim yok bu çok çok özel bir fırsat, biliyor musunuz? Nerede kalıyorsunuz?

Lancaster'de? Güzel. Bakın, bana kırk beş dakika izin verin, sizi en üst kattaki Aynalı Salonda bulurum. Evet, biri on geç. Tanrım, ne güzel, ne bulunmaz. Bunu söylemiştim, değil mi? Üç çeyrek saat sonra görüşmek üzere.»

Telefonu yerine bıraktı, Martinisini bitirdi ve yatak odasına geçti. Bu, çok güzel bir gün olacak, unutulmaz bir gün diye düşünürken, çarçabuk bir ipek gömlek seçti. Aynada kendini seyrederken sıırıttı.»

«Top gerçekten senden yana zıplamaya başladı Benedict.» diye fısıldadı.

Barda da yoktu kadın, Aynalı Salonda da. Benedict, yere kadar inen pencerelere yaklaşıp

Londra'nın Hyde Park üzerinden, eşsiz manzaralarından birine şöyle bir göz attı. Dumanlı, masmavi bir gündü, solgun güneş, parkın altın sarısı, kırmızı sonbahar renklerine bronz parıltıları katıyordu.

Pencereden dönüp bakınca onu gördü, kendisine doğru yürüyordu. Yüreği sevinçten hop etti çünkü kadın da uzun bacakları ve kollarındaki, bakır parıltısıyla soluk altın rengindeydi.

Yürüyüşündeki zarafet tıpkı aklında kaldığı gibiydi, daracık ayaklarının kalın halı üzerindeki uyumlu kalkış ve inişi, yere sağlam basışı.

Olduğu yerde durup onun kendisine doğru gelmesini bekledi.

Odadaki bütün başlar kadından yana döndü çünkü gerçekten gözalıcı, altın bir yaratıktı. Benedict birdenbire ve olanca açıklığıyla anladı ki bu kadın kendisinin olsun istiyor, yalnız kendisinin.

«Merhaba. Benedict» derken erkek bir adım öne atıp elini avuçlarının arasına aldı.

«Ruby Lance!» Uzun parmaklarını avuçlarında usulca sıktı. Sizi bir daha görmek öyle güzel ki!»

Soyadını kullanması, duyduğu tepkinin neden güçlü olduğunun belirtisiydi. Bu kadın Benedict'in dünyada en çok nefret ettiği tek erkeğe aitti. Bunun için de onu dayanılmaz derecede istiyordu.

«Hadi bir şeyler içip kutlayalım bunu. Bence bu buluşma en azından bir şampanyaya değer.»

O upuzun, ince bacaklarını birbiri üzerine atarak, koltukta arkasına yaslanmış, oturuyor, ayaklı şampanya kadehini, uçlara doğru incelen parmaklarıyla tutuyordu. Saçları omuzlarından aşağıya dümdüz iniyordu, beyaz altından, pek az bulunur ipek bir dokuma örneği, gözleri de kedi gibi saf, ruhuna kadar işleyen sakın, kedi'lere özgü o dikkatle karşıdaki erkeği süzüyordu.

«Sizi rahatsız etmeseydim keşke. Ama burada pek az tanıdığım var da.» dedi.

Bu sözlerle karşı çıkmak gereği bile duymadan sordu Benedict:

«Ne kadar kalabileceksiniz? Öteki anlaşmalarımı, sözlerimi erteleyeyim.» dedi.

Kadın pazarlık için, pey sürermişçesine:

«Bir hafta.» dedi.

«Yoo, olamaz! Hadi canım, şaka ediyorsunuz Bu kadar kısacık bir zamanda ne yapılabilir ki? Tasarladıklarımın yarısını bile yapamayız. Daha uzun süre kalabilirsiniz, değil mi?»

Kadın: «Belki de,» derken bardağını bir santim kadar kaldırdı:

«Sizi gördüğüme sevindim.»

Benedict, coşkuyla atıldı:

«Ya ben?»

Ve birbirlerinin gözünün içine bakarak, şampanyalarını yudumladılar.

Başkalarının haftalar veya aylar boyu bekleyeceği bir konuda Benedict, sanki doğuştan hakkıymış gibi, hiç beklemeden, her istediğini elde edebiliyordu. Bir gülümseme, mırıldanan birkaç söz, tiyatro biletleri cebine giriveriyor, en seçkin lokantaların kapıları büyümlü bir değnek değmişçesine ardına kadar açılıveriyordu.

O ilk gece Ruby'yi önce Ulusal Tiyatro'ya, oradan da Le Coeur de France lokantasına götürdü lokantada çok ünlü bir sinema yıldızı geçerken masalarında durdu.

«Merhaba. Benedict. Buradan çıkınca benim yatta bir ufak parti veriyoruz. Gelirsin, değil mi?» Sonra, kadınların yüreğini hoplatan o efsanevi gözlerini Ruby'ye dikti:

«Güzel arkadaşını da getir.»

Yatın kış güvertesinde, tentenin altında salamlı yumurta ve Veuve Cliquot marka transız şampanyasıyla kahvaltı ederken, o çeşit çeşit, inanılmaz kokular saçan İhtiyar Thames ırmağının üzerinde şafak trafiğinin hayhuyunu seyrettiler. Partideki kadınlardan, ırmak şafağının serinliğinden koruyacak bir kürke sarınmayan tek kadın Ruby'ydi. Benedict bunu aklından hemen not etti.

Otele dönerlerken Bentley'in ön koltuğunda, o uzun bacaklarını altına almış oturuyordu, gecenin tüm yorgunluğuna karşın hep taptaze, göz alıcıydı, ancak gözlerinin altı çok hafif morarmıştı, o kadar.

«Ömrümde bu kadar hoş vakit geçirdiğimi anımsamıyorum, Benedict,» diyor. Esnerken pembe ağzını, göstermemek için eliyle kapatıyordu. «Eşsiz bir arkadaşsın sen?»

«Bu gece gene var mısın?»

Kadın:

«Evet, lütfen,» diye mırıldandı.

O akşam Ruby, Lancaster otelinin lobisine indiğinde, erkeğin kendisini dayanılmaz bir şiddetle arzuladığını sezdi. Daha asansörden çıkarken Benedict hızlı hızlı gelip onu karşıladı, sonra yanağını öptü ve kolundan tuttu ama bunu öylesine sakın, kendine güvenir bir tavırla yaptı ki, Ruby şaşırdı.

Bentley'i akşam trafiğinden kaçırmaya çalışırken, konuşmadılar. Ruby, o uçlara doğru incelen uzun parmaklarının ucunda, dokunsa elinin altında olacak kadar yakınında, ömründe düşünmeyi bile hayal edemediği, düşünmeye cesaret edemediği bir servetin yattığını anlamıştı. Ölesiye korkuyordu. Yanlış bir davranış, hatta yanlış bir söz, bu servetin elinden kaçmasına yol açabilirdi, hem de dönmek üzere. Bir daha ömründe böyle bir fırsat eline geçmezdi, onun için, harekete geçmeye korkuyordu, korkudan felç olmuş, eli ayağı tutulmuştu. Çok yakında bir karar vermesi gerekecekti, biliyor ve bu kararın yazgısını çizeceğini de biliyordu. Ne yapmalıydı acaba? Kendisini naza mı çekmeli, yoksa onun gibi açık, dürüst mü davranmalıydı?

Düşüncelerine öylesine derin dalmıştı ki, Bentley durunca şaşırdı. Pahalı görünümlü bir binanın önünde, bir yeşillikte park etmişlerdi.

Benedict arabadan indi geldi, onun kapısını açtı ve hiç direnme göstermeyen kadını indirip evine götürdü.

Ruby merakla çevresine bakındı, giriş holündeki sanat eserlerinden birkaçını tanımıştı. Benedict onu salona alıp taht gibi odaya hakim kocaman, değerli kumaşla döşenmiş koltuğa oturtunca Ruby'nin korkusu birden uçup gitti. Kendisini bir kraliçe gibi hissediyor, herşeye hükmedeceğini sanıyordu. Tüm bunların onun olacağından en ufak bir kuşkusu yoktu.

Benedict odanın ortasında, sanki kraliçeden bir ricada bulunmaya gelmişçesine, duruyordu, konuşmaya başladı. Ruby, sesini çıkarmadan onu dinliyor, sevincini yüzünde belli etmemeye çalışıyordu ve erkek, onun karşılığını beklemek üzere sustuğunda, hiç duraksamadı, sadece:

«Evet,» dedi.

Benedict söz verdi:

«Ona söylediğin zaman ben de yanında olacağım.»

Ruby. Benedict'i rahatlatmak istedi:

«Buna hiç gerek kalmayacak. Johnny Lance'ı parmağında oynatırım ben.»

«Hayır.» Benedict hızla kadına yaklaştı, ellerin tutup çekti, ayağa kaldırdı:

«Ben de orada, senin yanında olmalıyım. Söz ver bana.»

Ruby o anda durumunun hiçbir şeyden sarsılmayacak denli sağlam olduğunu anlayıvermişti. Benedict'in ona olan gereksinmesi herhangi bir bedensel isteğe dayanmıyordu. Salt Johnny Lance'a ait olduğu için istiyordu kadını Gözlerini Benedict'in gözlerine dikerek bu sezgisinin doğru olup olmadığını sınamak istedi.

«Aramıza girenin sen olduğunu bilmesi gerekmez ki! Nasıl olsa bir yolunu bulup ondan boşanabilirim,» deyiverdi.

«Hayır, ben olduğumu bilmeli, bilmesi gerekir Benim asıl istediğim bu, anlamıyor musun?»

«Evet, anlıyorum.» Artık güvenlikteydi.

«Anlaştık mı? Tamam mı? Söz mü?»

Kaygısını gizleyemiyordu bile.

Kadın, başıyla onayladı:

«Evet, anlaştık, söz.»

Birbirlerine gülümsediler ikisinin de istekleri yerine gelmişti.

«Gel.»

Erkek onu, çok önemli, kutsal bir iş yapıyormuşçasına, yatak odasına götürdü. Ruby eşikte dondu kaldı bir sevinç çılgılığı kopardı.

İki kişilik yatağın üzerine, dağ gibi kürk yığılmıştı, pembemsi krem renginden, beje, istiridye rengine, soluk duman mavisinden gece mavisine pırıl pırıl, yedetaşı karasına varıncaya kadar renk renk kürkler.

Benedict, buyurdu:

«Saç bir tanesini! Pazarlığımızı bağlamak için »

Kadın, bir uyurgezer gibi, yatağa doğru yürüdü ama hidiv halısının ortasına vardığında Benedict, usulca seslendi.

«Dur, bekle.»

Ruby uysal, durdu. Erkek arkasına yaklaştı, ellerini sırtında hissetti ve çenesini göğsüne indirip basını sallayarak saçlarını öne aldı ki Benedict, çengeli çözüp fermuarını açabilsin.

Elbisesi bileklerine düşüverince bir adım atıp içinden çıktı, sonra Benedict dikkatle sutyenini çözerken, hiçbir şey yapmaksızın bekledi.

«Şimdi,» dedi. «Şimdi giyip dene bakalım.»

Çorapları ve yüksek ökçeli pabuçlarından öte çırlıçıplaktı şimdi.

Salına salına yürüyüp ilk kürkü alıp dönüp bir göz attığında Benedict geniş koltuğa kaykılmış oturuyordu. Suratı sevincinden, heyecanından kıpkırmızıydı şiş gibiydi, yüz çizgileri sertleşmişti.

Ruby bunun bir tür tören olduğunu şimdi anlıyordu iste. Zafer kazanmış bir Roma generali gibi Benedict de kendi kişisel zaferinin tadını çıkartıyor, savaştan getirdiği ganimeti seyrediyordu. Bunun temelinde cinsel istek filan yatmıyordu, bu daha çok Benedict'in kendi kendisine bir tür tapınması sayılabilirdi. Ruby de bu törende hizmet gören rahibeydi sadece.

Ruby bunu anlamıştı ama adama kızmıyordu. Hatta bu kendine tapan erkeğin o soğuk sapıklığından heyecan bile duyuyordu. Bir vizon mantoyu sırtına geçirmiş yürür, durur, poz alır eteklerini savurarak

dönerken vücuduna dikilen gözlerin bilincindeydi.

Vücudunun kusursuz olduğunu da biliyordu. Ve onun böyle incelemesi ömründe ilk kez kadının kanını kaynatmıştı yüreği bir kuş gibi çimmiyor, kulakları zonklıyor, kasıkları, sıkılan bir yumruk gibi, sıkışıyordu. Onun için de bu tören, bir tür kendine tapınmaydı, o benliğinin ta derinlerindeki, duygusal gereksinmeyi karşılıyor, doyuruyordu.

Paltoları birer birer çıkartıp yere bıraktığından, ortada değerli kürkten bir yığın oluşmaktaydı.

Sonunda yumuşacık, krem renkli buluta sıkı sıkı sarınarak ona döndü. Sonra kollarını da paltonun önünü de açtı, bacaklarının ve kalçalarının sert kasları daha da belirsiz diye parmak uçlarında yükseldi.

«Bunul!» diye fısıldadı. Erkek, koltuktan kalktı, Ruby'yi kucaklayıp öyle vizona sarılı yerdeki kocaman vizon yığınına üzerine yatırıp verdi.

Ruby iki kişilik yatakta, okuldayken tatilin ilk günü duyduğu sevinç benzer sonsuz bir sevinç ve heyecanla uyandı.

Vakit öğleye yaklaşıyor, solgun güneş, açık pencereden, sahne aydınlatması gibi dört bir ışınla içeri doluyordu.

Benedict sarı ipek bir robdöşambr giymiş, yatağın başucunda duruyor, anlatılmaz bir ifadeyle onu seyrediyordu, uyandığını anlar anlamaz yüzü değişti.

«Şoförüm eşyanı Lancaster'den getirdi. Tuvalet gereçlerin banyoda, giysilerin giyinme odasında.»

Dikkatle yatağın kıyısına ilişti eğilip onu önce alnından sonra yanaklarından öptü.

«Hazır olduğun zaman kahvaltımızı ederiz.»

Sonra doğruldu, gözlerini kadının gözlerine dikti. Besbelli, onun önemli bir şey söylemesini bekliyordu Ruby hemen toparlandı, şimdi tetikteydi, bir yanlış yapmaktan korkuyor, yüz ifadesini kollayarak bir ipucu elde etmeye çalışıyordu.

Benedict sordu:

«Dün gece, sen de benim aldığım kadar zevk aldın mı? Ruby anlamıştı, derin bir oh çekti, Benedict Johnny Lance ile karşılaştırılmak istiyordu, ondan üstün olduğuna inanmak istiyordu.

«Ömrümde hiç.» sözlerinin üzerine basa basa konuşuyordu:

«hiç bu kadar zevk almamıştım.»

Benedict, içi rahatlamış, memnun, başını salladı, ayağa kalktı.

«Kahvaltıdan sonra kente ineriz.»

O sabah Bentley'i Benedict'in şoförü Edmund kullanıyordu.

Bond Caddesinin kuzey ucunda arabadan inip kaldırımında kolkola yürümeye başladıklarında Edmund da öteki sürücülerin öfkesine, sövgülerine aldırış bile etmeden ağır ağır peşlerinden geliyordu.

Sabah, yeterince serin olduğundan. Ruby yeni krem renkli vizon mantosunu giyebilmişti ve gelip geçenlerin ona hayran, kıskanarak bakmaları, Benedict'i çok mutlu ediyordu. Kadını etkilemek, onu servetiyle şaşırtmak istiyordu.

«Bir elmasçının karısının elmasları olmalı.»

Pahalı görünümlü bir kuyumcunun önüne geldiklerinde birden, böyle söyleyiverdi. Ruby onun kolunu sıktı sonra döndü, vitrine baktı.

Benedict güldü:

«Yok canım! Buradan alınmaz!» Ruby şaşırmıştı.

Benedict alay edercesine, vitrindeki yazıları okumaya başladı:

«Cennet Kuyumcusu. Mavi beyaz taşlardan geniş bir seçme olanağı. Her pırlantanın kusursuzluğunu belirtir belge. TV ve basında ilân edildiği gibi, inanılmaz UCJZ, özel fiyatlara kusursuz, eşsiz taşlar. Ufak bir pey ödeyip yüzüğünüzü şimdiden ayırtın.

Elmas sonsuza kadar kalır ona gerçekten sevdiğinizi gösterin.»

«Ama bu, çok tanınmış bir firma, dünyanın her yanında şubeleri var. Güney Afrika'da bile!» Ruby böyle diyerek, Benedict'in bilgiç bilgiç güldüğünü görünce duraksadı.

«Bak sana elmasları anlatayım, iki ayrı tür insan tarafından iki ayrı nedenle satın alınırlar. Bir kez zenginler, aşınmayacak ve değeri sadece artacak bir yatırım olarak elmas alırlar. Bu gibiler uzmanların tavsiyesiyle ünlü taşları alırlar, elmasların en iyisi onlara gider. Böylece Richard Burton Liz'e üç yüz bin İngiliz lirası değerinde bir pırlanta satın aldığı anda aşırı cömertlik yapmamış, tam tersine parasını son derece cimri ve aşırı tutucu bir biçimde harcamış olmaktadır.»

Ruby güldü:

«İşte böylesi pintiliğe ben de bayılırım.»

Benedict de onun bu içten konuşmasına gülümsedi:

«Sen de beni cimri bulabilirsin.» dedi.

«Hadi devam et. Elmasları anlat bana.»

«Elmas satın alan bir tür daha vardır. O tipler genellikle ömründe neyse ki tek bir elmas alır, yeniden satmaya kalkıştığın da, pek seyrek olur, satmak istediğinde ise şok geçirecektir. Bu sokaktaki adamdır. Evlenmeye kalkışmıştır. Genellikle Cennet Kuyumcusu gibi birine gider. Benedict böyle derken küçümser bir tavırla vitrindeki yazıyı gösteriyordu: «Çünkü televizyonda onun adını görmüştür ve taksitle yüzük satın alabilecektir. Pek çok durumda peşin olarak ödediği para zaten taşın maliyetidir, gerisi, yani taksitler ise reklam giderleri, vergiler ve tabii satıcı kârı olmaktadır.»

Ruby, küçük bir çocuk gibi gözlerini şaşkın, kocaman kocaman açmış, dikkatle dinliyordu, sordu:

«Cennet Kuyumcusunun da bu türden olduğunu nereden biliyorsun peki?»

«Bunları önce açtıkları büyük reklâm kampanyasından, sonra da kullandıkları dilden, hemen anlarsın.» Gene penceredeki yazıları gözden geçirdi. «Bak ne diyor: 'Mavibeyaz taşlardan geniş bir seçme olanağı.' Kuyumculukta işlenen her bin taştan ancak bir tanesi mavibeyaz denebilecek renk ve niteliktedir. Böyle, geniş bir seçme olanağı inanılacak şey değil. Kusursuz, diyor. Bu ne demektir bilir misin? Her bakımdan eşsiz pırlantalara kusursuz denebilir.

«İnanılmaz fiyatlarla» diyor. Böyle bir şey düşünülemez. Fiyatlar, uzmanlar ve satıcılar arasındaki o acımasız rekabet sonucu zaten en düşük düzeyde tutulmaktadır, kimseye özel işlem yapılamaz, özel indirim uygulanamaz ki!» Ruby ister istemez etkilenmiş, hatta üzülmüştü: «İyi ama kişi, elmas almak isterse nereden alacak peki?»

Benedict kıkır kıkır güldü: «Herhalde buradan değil. Gel, göstereyim sana.» Ve kadının bir şey söylemesine, direnmesine filan olanak bırakmadan, kolundan tuttuğu gibi mağazaya soktu; mağaza

müdürü, Ruby'nin sırtındaki vizonu da, dışarıda küçük bir trafik tıkanıklığı yaratan Bentley'i de görmüş olmalı ki, hemen koştu, geldi.

«Günaydın hanımefendi ve beyefendi, size ne gibi bir hizmette bulunabilirim acaba?»

Benedict:

«O kusursuz, mavibeyaz pırlantalarınızdan görmek istiyoruz. En iyilerinden,» dedi.

Müdür, yardımcılarını çağırmak için, bir flamenko dansçısı gibi parmaklarını şaklatırken, geri geri yürüyordu.

«Buradan buyurunuz lütfen.»

Müdürün odasında, önlerinde bir tepsi elmas yüzük, koltuklara yerleşirlerken Benedict, Ruby'ye döndü:

«Bak şimdi, bu ortamda bir elması doğru dürüst inceleyebilmen, ne olup ne olmadığını anlayabilmen olası değil.»

Elmasların en irisini seçti, cebinden üzerine özel bir gereç takılmış altın kakma bir çakı çıkartıp odadakilerin bir ağızdan itiraz etmelerine aldırmış etmeksizin, elması yüzüğe bağlayan tırnakları açarak taşı çıkardı.

Ters ters:

«Bir zarar verecek olursam öderim,» deyince mağaza personeli ister istemez, suspus oldu. Benedict de taşı kadife kaplı tepsiye bıraktı.

«Her şeyden önce, boyu. Bu taş bir kıratlık kadar.» Müdüre baktı, müdür başıyla onayladı. «Değeri 500 İngiliz lirası diyelim. Bu taşlardan on tane olsa beş bin lira eder, tamam mı? Ama on kıratlık bir taş, başlı başına yetmiş beş bin lira eder. Yani taşın toplam ağırlığı arttıkça kırat başına fiyatı da geniş ölçüde yükselir. Ben yatırım yapıyor olsaydım üç kıratın altında bir taşa elimi bile sürmezdim.»

Şimdi odadaki personel de Ruby kadar dikkatle dinliyorlardı.

Benedict, müdüre bir gözatarak sözlerini sürdürdü:

«Gelelim, rengine. Lütfen temiz, beyaz bir kâğıt verir misiniz?»

Müdür, çekmecesinden çıkardığı bir kâğıdı Benedict'in önüne bıraktı, Benedict taşı kâğıdın üzerine, ters olarak koydu.

«Güzel, doğal ışıktaki beyaz kâğıttan 'çektiği' rengi karşılaştırırız.

Lütfen şu floresan lâmbaları söndürüp perdeleri açar mısınız şimdi de?»

Müdür, isteksiz, söylenenleri yerine getirdi.

«Bu bir deneyim işidir. Renk belirli bir ölçüye göre saptanır. Mavi, kırmızı, yeşil gibi az bulunur renkleri bir yana bırakıp en yüksek ölçümüz olan Mavibeyazı ele alalım. Bu, hafif maviye çalacak kadar bembeyaz bir taş demektir. Ardından «İnce beyaz» ve «beyaz» gelir ki bunların değeri giderek düşer. Sonra da «Kapelması» dediğimiz, sarımtırak bir renk «çeken» taşlar; bunların da çeşitli tonları olur, en arkadan esmer bir renk «çeken» taşlar vardır ki bu renk taşın değerini yüzde seksen oranına kadar indirebilir.»

Benedict, elini saat cebine daldırıp küçücük bir kutu çıkardı, açtı.

«Her uzman yanında, öteki taşları karşılaştırıp değerlendirebilmek üzere bir renk ölçüsü olsun

diye, özel bir elmas taşır. Benim ki de bu.»

Benedict, öteki elmasın yanına, cebinden çıkardığı küçük elması koyarken odadakiler, kaygıyla bakiştılar. Bir süre iki elması da inceledi, sonra kendi ölçü elmasını yeniden kutusuna koyarken, homurdandı:

«İkinci Derecede Gümüş Kap elması derim ben.» Personel, üzerine düşeni yaptı, gocunmuş, alınmış göründü. Benedict oralı olmadı:

«Şimdi de elmasın kusursuzluğunu inceleyelim bakalım.» Müdüre baktı:

«Lütfen lup'unuzu verir misiniz? Müdür çok şaşırmıştı: «Lup mu?»

«Evet, kuyumcu büyütecinizi yani.» Müdür ne yapacağını bilemez durumdaydı: «Şey, ben.»

«Ne yani? Elmas satıyorsunuz, lupunuz yok, öyle mi?» Benedict, bu durumu hiç onaylamamış gibi, başını salladı: «Neyse, önem; yok benimki yanımda.» Ve iç cebinden büyütecı çıkartıp gözüne yerleştirdi. «Kusurlar önemsenmeyecek gibi olabilir, sözgelimi, kuşakta bir «natürel» veya taşın içinde bir kabarcık ya da bir iğne başı gibi. Öte yandan, önemli «çatlaklar», «bulutlar», «buz» veya «tüyler» de bulunabilir ki bunlar taşın değerini mahveder. İşte bu taş kusursuz, onun için kusursuzluk belgesi verilmesi yerindedir, sahtecilik olmaz.» Benedict büyütecini kapatıp cebine tıktı: «Gene de, kusursuz bir pırlanta elde etmek için yontarken zorlanmış.»

Taşı baş ve işaret parmaklarının arasında tutarak kaldırdı:

«Bir taşın 'kesimi' veya 'yapım'ı, değerin saptanmasında dördüncü ve son etkindir. Kesim, 'ideale çok yakın olmalıdır. Bu taş, bir çatlağı yok etmek üzere yontulmuş bunun sonucunda da orantısı, simetrisi bozulmuş, ağır ve yuvarlağı tam değil. Bunun gibi gülünç, küçük bir sakat alacağıma, hafif bir kusuru olan zarif bir taş almayı yeğlerim ben.»

Elması masanın üzerine bıraktı:

«Cennet Kuyumcusu bu taş 500 sterlin istiyor. Bu, gerçek bir pırlanta için dürüst, uygun bir fiyat. Ama rengi iyi değil bunun, üstelik, kusursuz ama kesimi de iyi değil. Gerçek değeri, durun bakayım, yaklaşık 185 sterlin olmalı.»

Odada toplanmış personel, müdürle birlikte, bir ağızdan karşı çıktılar.

Müdür dedi ki:

«Sizi temin ederim, beyefendi, tüm taşlarımıza büyük bir dikkatle değer biçilmiştir.»

Benedict birden, sordu:

«Siz ne zamandır Cennet Kuyumcusunda çalışıyorsunuz? Dört aydır, değil mi?»

Müdürün ağzı bir karış açık kalmıştı.

«Daha önce büyük bir cenaze işleri firmasının gösteri salonunda satıcılık yapıyordunuz.»

«Şey, ben. Yani, demek istiyorum ki.» Müdür ne diyeceğini bilemiyor, elini kolunu sallıyordu:

«Nereden öğrendiniz bunu?»

«Yanımda çalışanlar konusunda herşeyi bilmek isterim.»

Müdür şaşkınlıktan donakalmıştı:

«Yanınızda çalışanlar mı?»

«Evet. Adım Benedict ven der Byl. Cennet Kuyumcusunun sahibiyim Ruby ellerini sevinçle çırparak alkışladı. «Ah, ne akla gelmedik sürprizler var sende!» diye bağırıldı.

Benedict hafifçe gülümseyerek başını eğdi. Ayağa kalkarken, Ruby'nin de kalkmasına yardım ediyordu. Şimdi gidip doğru dürüst bir şey satın alalım.» Aaron Cohen onlara birbirinin eşi, güzel, beyaz, markiz biçimi yontulmuş pırlanta sattı. Ruby de küpelerin çerçevesini beyaz altın deri kaplı bir katalogdan seçti Benedict Aaron'a yirmibin sterlin tutarında bir çek verdikten sonra Ruby'ye döndü:

«Şimdi de, öğle yemeğini Celeste Grill'de yiyeceğiz. Yemek gerçi berbattır da dekor gözalcı, şaşırtıcıdır. En iyisi telefon edip masa ayırtalım, gerekmez ama eğer ayırtmazsam çok üzülürler, kalpleri kırılır sonra.»

Bentley'in lüks kanepesine kuruldukları zaman Benedict şoföre talimat verdi:

«Trafalgar Alanı'ndan geç, Edmund. Güney Afrika Evi'nden gazeteleri almak istiyorum da.»

Edmund, Ambassador otelinin dışına park ederken arabayı tanıyan kapıcı, hemen içeri koşup gazete tomarını getirdi.

Alanı dönüp Haymarket caddesini iniyorlardı ki Benedict, gazete tomarından Cape Argus'u çekip aldı.

«Bakalım anavatanda neler olup bitiyormuş.» dedi ve baş sayfaya gözatar atmaz, kaskatı kesildi. Ruby, kaygıyla ona doğru eğildi: «Ne oldu? Ne var?»

Beriki, duymazlığa geldi. Gözleri, telaşla, büyük bir felâketi yazıyormuş gibi, sayfayı tarıyordu. Ruby baktı, kanı çekilmiş, sapsarı olmuştu. Okumasını bitirince gazeteyi ona doğru itti. Ruby aldı, baktı:

'VAN DER BYL ELMASLARI DEĞERLİ İMTİYAZ KAZANIYOR.

YÜKSEK MAHKEME KAYZER'İN MADEN İMTİYAZINI TANIDI.

LANCE İNTİHAR VE YILDIRIM'I ELDE ETTİ.'

Bloemfontein, Salı.

«Merkezi Elmas Madenleri Ltd. Şirketinin, Van der Byl Elmaslarının Güneybatı Afrika kıyısı açıklarında bir imtiyaz bölgesinde maden arama ve çıkartmaya girişmesini önlemek için yaptığı acele başvuruya cevap olarak Yargıç Sayın Tromp bugün itirazı, mahkeme giderleri davacıya ait olmak üzere geri çevirdi.

Kararında: '1899 yılında Alman imparatorluk Kararnamesiyle tanınmış ve sonradan Birlik Parlamento'sunun 1920 de çıkardığı 24 sayılı Yasayla onaylamış bulunduğu ilk imtiyaz, geçerlidir ve Madencilik Bakanlığının bu tarihten sonra herhangi bir kuruluşa veya kişiye tanımış olduğu imtiyaza karşı öncelik taşımaktadır.

Tartışma konusu bölge, 100 kilometre kareyi kapsıyor ve Cartridge Körfezi'nin on beş mil güneyinde, kıyıdan beş mil açıkta bulunan iki küçük adayı içine alıyor. Bu adalar Yıldırım Adası ve İntihar Adası olarak tanınmakta ve yüzyıl başında bir Alman Guano Şirketi tarafından geniş ölçüde işletilmekteydi. Van Der Byl Ltd. Şirketi genel Müdürü Bay John Rigby Lance artık çalışmasına son vermiş bulunan guano şirketini devr almakla imtiyaz haklarını da elde etmiş bulunmaktadır.

Bay Lance bugün Cape Town'da şöyle demiştir: 'Bu ömrümce kolladığım, beklediğim fırsattı. Tüm veriler. Yıldırım ve İntihar adalarının dünya denizlerindeki en zengin elmas madenlerinden biri olduğunu ortaya koymaktadır.»

Van Der Byl Elmas Şirketi İngiltere'de tamamlanmak üzere bulunan bir elmas çıkartma gemisine sahiptir ve Bay Lance, İntihar ve Yıldırım adaları açıklarında elmas çıkartma işlemlerine yıl

sonundan önce başlanacağını umduğunu belirtmiştir.»

Ruby gazeteyi indirip Benedict'e bir gözattı. Onun şiddetli bir fizik şok geçirdiğini gördü.

Benedict oturduğu yere iyice çökmüş, iki büklüm olmuştu. Tüm o kendine güveni, o görgülü tavırları silinip gitmişti. Suratı hâlâ öyle ölü yüzü gibi sapsarıydı, ama dudakları titriyordu ve kadın onun gözlerinin de yaşla dolduğunu görünce tiksindir gibi oldu. Şimdi yüzünü ellerinin arasına almış, başını usulca, umutsuzca sallamaktaydı.

«Alçak herif!» diye fısıldarken sesi boğuk, kısıktı. «Her zaman bunu yapıyor, her defasında. Sonunda onu alt ettiğimi sanmıştım, ama. Aman Tanrım, ondan nasıl da nefret ediyorum! «Başını kaldırdı, kadına bakarken kendine çok acıdığı, yüzünde, gözlerinde açık seçik okunuyordu.

«Her seferinde bunu yapıyor. Sonunda onu alt ettiğimi sanmıştım ama işte o.»

Bu tepkisi Ruby'yi çok şaşırtmış, meraka düşürmüştü:

«Sevinmedin mi? Neden ama? Bak Van Der Byl Elmas ları milyonlar kazanacakmış.»

Benedict, şiddetle onun sözünü kesti:

«Hayır! Hayır!»

Sonra, yılların biriktiregeldiği o kin, o öfke ve alçalmışlık duygusu, çağlayan gibi ağızından dökülmeye başladı Ruby sessiz, dinliyor, yavaş yavaş hepsini, herşeyi anlamaya başlıyor, bir yandan da böyle, önüne saçılıveren acı ve nefret birikiminin büyüklüğü karşısında şaşırp kalıyordu. Yirmi yıl önceki konuşmaları bile anımsıyordu adam. Küçük çocukluk olaylarını, yıllar boyu gizli gizli bir ayna gibi işlemiş, irinlenmiş saf, bilinçsiz sözleri, konuşmaları, hepsini.

Ruby sordu:

«Onun başarılı olmasını istemiyorsun, değil mi?»

«Onu ezmek, kırmak, alçaltmak, horlamak istiyorum.»

Ruby, on saniye kadar, sustu. Sonra, donuk bir sesle, sordu:

«Peki, ne yapacağız şimdi?»

«Sanırım hiçbir şey.»

Benedict'in çaresizliği, kadını kızdırmıştı. Benedict sözlerini sürdürdü:

«Her zaman o üstün gelir, o birinci olur. sense sadece.»

Ruby onun öfkeyle sözünü kesti:

«Saçmalama! Dikkatle inceleyelim şu işi, bakalım onu nasıl durdurabiliriz. Bir çaresi vardır elbette. Alt yanı o da herkes gibi bir insan, sense, parlak ve başarılı bir iş adamı olduğunu bana yeterince kanıtlamış bulunmaktasın.»

Benedict'in yüzü değişti, kendine güveni gelir gibi, canlanır gibi oldu. Gözlerini kırpıştırarak, heyecanla baktı, yanında oturan kadına sordu:

«Gerçekten de inanıyor musun buna?

Ranza çok dardı, evet, fazlasıyla dar, Sergio Caporetti, bu sonuca varmıştı. Hemen bugünden tezi yok, marangozlardan birini çağırıp şu işin çaresine baktıracaktı.

Yatağa sımsıkı gömülmüş, sırtüstü uzanmıştı, battaniyenin örttüğü karnı, güney yönünden, görüşünü kapatıyordu. Fizik durumunu, kondisyonunu tartıyordu. Şaşılacak derecede iyiydi.

Sadece gözlerinin arkası hafif, çok hafif ağrıyordu, gırtlakındaki ardarda içilmiş sigaraların ve kötü şarabın ekşimiş tadı ise dayanılmaz gibi değildi. Ancak bacakları kurşun gibi ağırdı, bu önce onu telâşlandırdıysa da baktı, çizmelerini çıkarmamış, ağır balıkçı çizmelerini; o zaman içi rahatladı. Kızlardan birinin bundan yakındığı aklına geldi.

Bir dirseği üzerine dayanarak doğruldu, kızlara baktı ikisi iki yanında, o gözalcı pembe et yığınlarıyla onu ranzada iyice sıkıştırmışlardı, ikisi de iriyarı, güçlü, sarışın kızlardı, onları dikkatle seçmişti, ikisi de seksen beşer kilodan az değildi. Sergio, mutlu mutlu, iç çekti. Doğrusu eşsiz bir haftasonu geçirmişti. Kızlar öylesine bir uyumla horluyorlardı ki, prova edilmiş bir oyun oynuyorlar sanılırdı Birkaç dakika hayran hayran onlara kulak verdi, sonra dış tarafta yatan kızın üzerinden atlayıp kamaranın ortasında, ayaklarında ağır çizmeleri, dikildi. Ağzını bir karış açıp ardarda esnerken bir yandan da göğsünü, karnını örten sık, kapkara, kıvrırcık tüylerini kaşdı, duvardaki saate bir gözattı. Pazartesi sabahının dördü olmuştu ama gerçekten unutulmaz bir haftasonu geçirmişti.

Masa. bir yığın bos şarap şişesinin, kirli tabağın altında kalmıştı. Bir tabakta yağları donmuş, buz kesmiş spagetti yemeği vardı, aldı.

Kamaradan Kingfisher'in köprüsüne çıkarken, bir yandan da spagettiği parmaklarıyla alıp alıp ağzına tikiyordu.

Köprünün küpeştesinde durdu, uzun, kara çizmeler giymiş, elinde tuttuğu spagetti tabağını göğsüne sımsıkı bastıran, çırılçıplak, kıllı bir vücut. Durup çevresine, tersaneye bir gözattı.

Kingfisher Johnny Lance'in emrettiği değişiklikler için kızağa çekilmiş durumdaydı. Denize indirildiğinde bulunacağı yüzeyin çok yukarısında duruyordu. Sadece 3.000 tonluk bir tekneydi ama tersaneyi aydınlatan ışıldakların altında kapkara, dev gibi görünüyordu. Alışılmadık silüetinden, onun özel bir iş için tasarlanıp yapıldığı anlaşılıyordu. Köprü bölümü, bir petrol tankeri gibi, geminin iyice gerisine düşüyordu, ön güvertesini ise tarama aygıtını denetleyecek kocaman bir kümbelti ve basınçlı havanın depolanacağı dev tanklar hemen hemen tamamen kaplamış durumdaydı.

Sabahın bu erken saatinde tersanede kimsecikler yoktu, denizden gelen sis, Kingfisher'in kocaman gövdesinin çevresinde, demet demet dolanıyordu.

Kuru havuzun on beş metre yukarısında, hâlâ öyle, soğuk spagettiği tıknırken. Sergio küpeşteden aşağı işedi, o upuzun, yay gibi inen fiskiye ve ta aşağılarda betona çarparken idrarın çıkardığı tıktırdan sapsade, dürüst bir zevk alarak, işedi.

Sonra kamaraya döndü, spagettisini bitirirken, o iki uyuyan tanrıçasına da sevecenlikle baktı. Sonra parmaklarını özenle göğüs kıllarına silip usulca seslendi:

«Hadi gelin benim kedi yavrularım, gelin benim kumrularım, uyanın, oyun zamanı geçti artık, iş zamanı başlıyor.» Latinlere özgü o centilmenlikle ikisini birden tersane kapısında bir taksiye tıktı, ikisine de birer öpücük kondurup ellerine birer banknotla birer de Shianti şişesi sıkıştırdı, onları ne çok sevdiğini yineleyip ertesi Cuma gecesi gene bir eğlence düzenleyeceğine söz verdi, gönderdi.

Sonra tersanenin o makine ve bina ormanına daldı, giderken uzun, siyah bir yaprak sigarası yakıp dumanı büyük bir zevkle içine çekti, Kingfisher'in yanına vardığında birden şaşkın, canı sıkılmış, durdu kaldı. Geminin güvertesine çıkan merdivenin hemen yanına, kocaman, bal renkli bir Bentley park etmişti. Şirketin patronlarının ziyaretlerinden zaten çok ;ekinirdi, hele bundan, hele Pazartesi sabahının böyle gülünç bir saatinde olursa.

Hortum aşağıya, yeşilliğe doğru kıvrıla büküle inerken elele tutuşup peşinden gittiler. Tracey hâlâ

biraz sinirliydi, ürküyordu.

Burası Akdeniz gibi değildi, o ılık, mavi, dost sular burada dalgıcı sevecenlikle kucaklamıyordu, burası vahşi Atlantik Okyanusuydu, soğuk, ürkütücü, yemyeşil ve evcilleşmemiş. Tracey'yi korkutuyor, kız ancak Johnny'nin elinden cesaret alıyordu.

Sırtlarındaki oksijen tüpünün kapakları, soluk alıp verişlerini şarkı söyler gibi, madeni bir vızıltıyla yankılandırıyor. buz gibi su damlacıkları, bir yolunu bulup Tracey'nin lastik dalgıç giysisinden, kol ağızlarından, ensesinden içeri giriyordu.

Deniz yüzeyinden on sekiz metre aşağıda Johnny duraklayıp kızın maskesinin camından içeri baktı. Ona sırtırtırken ağzı koskocaman oksijen borusunun etkisiyle çarpılıyordu. Tracey de başparmağını yukarı kaldırarak ona işaret verdi. ikisi birden yukarı baktılar. Su yüzeyi, sıkı dökülmüş bir ayna gibi, gümüşleniyor, geminin o kapkara, yaprak sigarası biçimi, garip bir ışıktaki parlıyordu. Hortumla demir zinciri, o gümüş tavanı delerek aşağıya, gölgelik, yeşil derinliklere sarkıyordu.

Johnny aşağısını işaret etti, Tracey başını salladı. ikisi birden başaşağı, ayaklarındaki paletleri yukarı dikerek, etele deniz dibine doğru yöneldiler.

Tracey o çatırtıyı, o ıslık sesini iyice duyuyordu şimdi, altlarındaki o yeşilimtırak karanlıktan yüzeye doğru bulut bulut gümüş kabarcıklar, kıvrıla büküle yükseliyordu. Hortumun çizgisini izleyerek aşağı baktı, görmeye çalıştı ve hortumun ucunda çalışan iki adamın kara lâstiğe bürünmüş silueti yavaş yavaş belirdi. Şeytana adanmış bir töreni yöneten kara papazlar gibi garip, gizemli bir görünüşleri vardı.

Johnny ile ikisi dibe varıp hortumun üzerindeki adamların az berisinde durdular. Johnny, bileğinde saat gibi taşıdığı derinlik ölçeri işaret etti. Otuz altı metreyi gösteriyordu. Sonra dönüp kayalıklara doğru bir işaret yaptı.

O sivri tepeli, kapkara su altı kayalarının arasında bir vadideydiler, Tracey'nin uçaktan gördüğü o oyalardı bunlar. Akıntı, kayaların yönünde dik bir açı yaparak giderken sular belirli bir biçimde çekiliyordu.

Johnny onun elini sıkıp aşağıya doğru çekti. Deniz dibinde, yüzükoyun uzandılar ve Johnny beyaz kumdan bir avuç aldı, çarçabuk yıkadı, küçücük tanecikleri bir bulut gibi akıntıya kapılıp uzaklaştılar, sonra elinde kalan kaba taneleri ona gösterdi. Gene sırtıttı, Tracey de gülümsedi.

Kızı hep öyle elinden tutarak hortumun üzerinde çalışan iki adama doğru ağır ağır yüzdü, durup onları seyre koyuldu.

Hortumun ucuna, beş santim çapında, altı metre uzunlukta bir çelik boru takılmıştı ama borunun ancak yarısı dipteki kumların üzerinde görünüyordu. iki dalgıç çelik boruyu deniz dibi yatağına ulaşmak için, kumluk, taşlık zemine sokmaya, daldırmaya çalışıyorlardı. Hortum, geminin güvertesindeki bir kompresöre, bağlanmıştı, bu kompresörün yarattığı hava boşluğu, çelik boru aşağıya doğru bastırıldıkça, dipteki kum ve taşları emiyor, yukarı çekiyordu.

Yıldırım ve İntihar maden alanlarını araştırıyorlardı. Suyun derinliğini, üst ağırlığın miktarını, taşlı yatakların içeriğini ölçmek, saptamak üzere, yüz ellişer metre arayla, bu beşer santim çapındaki örnekleri topluyorlardı. Aynı zamanda kayaların haritasını çıkartıyor, parsellemesini yapıyorlardı ki Kingfisher geldiğinde, maden alanının topoğrafyası ve görüntüsü açık seçik ortaya çıkmış olsun Böylelikle tarama işine nereden başlayacaklarını ve taradıkları zaman da kabataslak neler elde edebileceklerini öğrenmiş olacaklardı.

Şimdiye kadar elde edilen sonuçlar Johnny'nin en iyimser tahminlerini bile karşılayabilecek

nitelikteydi. Kayaların arasına düşen tüm geçitlerde kalın bir taşlık katman oluşmuştu. Öngördüğü gibi daha ağır taşlar, İntihar ile Yıldırım adalarının arasındaki gediğe en yakın hendeklere sıkışıp kalmış, daha küçük ve hafif olan taşlar ise daha uzaklara sürüklenmişti. Kimi geçitlerde taşlık yatakların derinliği dörtbuçuk metreyi buluyordu ve elde edilen taş türleri de son derece umut vericiydi. Şimdiye kadar grena, yeşimtaşı, demirtaşı, beril kırıntıları ve titan tozu ayırdetmişti.

Bu arada, o kesin ve tartışma götürmez kanıt da bu beş santim çapındaki hortumla derinlerden çekilip çıkartılmıştı İntihar ve Yıldırım maden alanlarından ilk elması almışlardı bile. Yüzelli metre aralıklarla yoklanılan beş santim çapındaki bir bölgede taş bulma olasılığının ne derece az olduğu gözönüne alınırsa, bu taşların ancak elli milyonundan birinde elmas bulunabileceği hatırlanacak olursa, şimdiye kadar dört elmas bulmuş olmaları hem heyecan, hem cesaret verici bir sonuç değil miydi? Gerçi bunlar küçük taşlardı, evet hiçbirisi yarım kırıntı üzerinde değildi, gene de elmastı işte, hem de bazıları çok iyi cins elmastı.

Hortumun üzerindeki adamlardan biri dönüp Johnny'ye, eliyle bir şeyi kesiyormuşçasına bir işaret yaptı. Hortum dipteki kayalara ulaşmıştı. Johnny başını sallayıp başparmağıyla yukarısını işaret etti, Tracey'yi de çekerek yukarı çıkmaya başladı.

Sırtlarına bağlanmış hava tüplerinin ağırlığı altında bin bir güçlkle gemiye çıkmaya çalışırken eller uzanıp onlara yardım etti hemen tüpleri çözüldü, gövdelerine yapışan lastik giysilerin fermuarları açıldı.

Mürettebattan birinin uzattığı havluyu Tracey teşekkür ederek alıp yele gibi sık saçlarını, kurutmak için savurdu, bir yandan da yemyeşil uzanan denizin ötesinde, yarım mil kadar uzaklarında, tepelerinde bulut bulut deniz kuşlarından maiyetleriyle uzanmış, balina sırtlı iki beyaz adaya bakıyordu. Dalgaların kayalara çarparak patlaması uzaktan top sesi veya gökgürültüsü gibi geliyordu.

«Aman Tanrım, burası ne vahşi, ne ürkütücü bir yer!»

Saçlarını kurularken heyecandan yerinde duramıyordu: «İnsanı nasıl da diriltiyor, can veriyor!»

Johnny onun duygularını anlıyordu, o ürkütücü, huzursuz deniz, o acımasız, çetin topraklardı bu tehlike ve serüven duygusunu yaratan; aynı zamanda hem korkutup hem de bir şeyler vaadeden.

Tam karşılık verecekken hortumla çalışan iki adam gemiye döndü, uzun boylusu, ağızlığını çıkartıp göğsüne koyuverdi.

«Sizce sakıncası yoksa bir sonraki konuma geçelim, olmaz mı Bay Lance?»

Adam maskesiyle taşlığını çıkartınca beyaza yakın sarı saçları ve güneşten kavrulmuş suratı da ortaya çıktı.

Johnny: «Oldu, Hugo.» dedi ve Hugo Kramer'in demiri ve hortumu yukarı aldırmasını beğeniyle izledi. Yabankazı bir sonraki araştırma noktasına geçmek üzere hareket etti. Johnny, Kingfisher'e hizmet gemisi ve araştırma gemisi olarak Yabankazı'nı kiralamakta başlangıçta çekimser davranmıştı doğrusu. Hugo Kramer'i tanıımıyordu, üstelik Benedict van der Byl'in ısrarla adamın üzerinde durması onu büsbütün kuşkulandırmıştı.

Ama van der Byl donanmasından bir kaptanı kullanmaları doğaldı tabii ve Johnny yanıldığını kabullenmeye hazırlanıyordu. Kramer akıllı biriydi, hevesle çalışıyordu, yeni yeni buluşları vardı, güvenilirirdi, azgın bir denizde Yabankazı'nı Kingfisher'e ustalıkla yanaştırabilecek kadar da yetenekli, iyi bir denizciydi. Artık o olumsuz dış görünüşü Johnny'nin gözüne batmaz bile olmuştu, çene de o pembe suratı, o bembeyaz saçlarla o kör gibi bakan gözleri ilk gördüğünde şok geçirdiğini unutmuyordu.

Tracey ise onun kadar yufka yürekli değildi. Adam onu huzursuz ediyordu. Vahşi hayvanlara özgü bir acımasızlığı, güçlkle denetim altında tutabildiği bir Şiddet tutkusu varmış gibi geliyordu. Arasına Tracey'ye öyle bir bakıyordu ki, kızın tüyleri diken diken oluyordu.

Şimdi de öyle bakıyordu işte: adamlarına emir vermiş, dönmüş, onu tepeden tırnağa süzüyordu işte. O siyah, ipek mayosunun içinde yuvarlacık göğüsleri daha bir olanca güzelliğiyle beliriyordu, Hugo Kramer o ak kirpikli, bomboş gözleriyle göğüslerine bakıyordu.

İçgüdüsel bir davranışla, göğüslerini havluyla örttü. Hugo Johnny'ye dönerken, dudakları alaylı bir gülüşle kıvrılıyormuş gibi geldi Tracey'ye.

«Duyduğuma göre sizin şu tarama gemisi özel bir şeymiş, öyle mi, Bay Lance?»

«Öyle. Hugo. Öteki şirketlerin denediği o yarı pişmiş mavnalara, o ne idüğü belirsiz teknelere hiç benzemiyor. Salt bu iş için tasarlanıp yapılmış ilk elmas arama gemisi o.»

«Peki, ötekilerden ne ayrıcalığı var ki?»

«Hemen hemen herşeyiyle bambaşka. Hortumu ön güvertedeki bir düzenle çalıştırılıyor, Omurgasında açılmış bir delikten aşağıya iniyor.

«Ne tür bir hortum?»

«Kırk beş santim çapında ucu lastikli, çelik zırlı. Yüz kulaç derine kadar indirebiliyoruz, üstelik yukarıda tekne yalpa vurdukça dalmasını önleyecek bir de sistemle donatılmış.»

«Kırk beş santim epey büyük. Peki, emme işini nasıl yapacaksınız?»

«Asıl önemlisi de bu ya, Hugo. Emmiyoruz, üflüyoruz!

Hortumun içindeki suyu, sıkıştırılmış havayla temizliyoruz ve hortumun ucundaki delikten hava içeri dolarken toprağı da emiyor.»

«Bak bu çok güzel işte. Yani ne kadar derinde çalışırsanız, o kadar etkili olacak, öyle mi?»

«Öyle.»

«Peki, elmas ayırma işlemini nasıl yapacaksınız? Her zamanki eleme, top değirmeni, yağ masası filanla mı?»

«Hayır, işte asıl öteki şirketleri öldüren de bu ya. o eski yöntemlerle elmas ayırma yapmaya çalışmak! Hayır. Bizim, herşeyden önce bir siklonumuz var.»

Siklon mu?»

«Krema makinesini bilir misin? Yağ ayırıcı makineyi?»

«Hu.»

«Aynı ilke işte. Taşlı toprağı yuvarlak bir tanka alıp döndürüyoruz, özgül ağırlığı 2,5 dan az olan herşey üstte kalıyor. Onların arta kalanını al, kurut, bir taşıma kuşağına yay, her elması teker teker işaretleyen bir x ışını makinesinden geçir. Bildiğin gibi elmas, x ışını altında fosforışın saçır, açık seçik görünür, x ışını makinesi elması hemen merkez bilgisayara bildirir.»

Johnny'nin sesinde de tüm davranışlarında da öylesine bir heves, öyle bir heyecan vardı ki dinleyenlerin karşı koyması olanaksızdı.

Tracey de onun sözlerine kapılmış, kendinden geçmiş, dinliyor, dinlerken gözlerini, ağzını seyreliyor, o gülümseyince gülümsüyor, dudakları onun dudaklarını adım adım izliyordu.

Benedict van der Byl, bir eli Ruby Lance'ın dirseğinde, merdivenin son basamağını inmesine

yardımlar ederken açıklamada bulunuyordu:

«İşte burası siklon odası. Nasıl çalıştığını anlatmıştım sana.»

«Evet.» Ruby başını salladı ve ilgiyle çevresine bakındı.

Kingfisher'in o perçinlenmiş, kurşuni boyalı levhalardan oluşan omurgası dörtköşe bir madeni kutuydu sanki, tam ortasında da siklon duruyordu. O da savaş gemilerinin rengine, kurşuniye boyanmıştı, üç metre yükseklikte koni biçimli, yuvarlak bir kule.

«Taşlı toprak buradan içeri püskürtülüyor.» Benedict böyle derken, omurganın baş tarafından siklon odasına giren, sonra da siklonun dibine dalan kırk beş santim çapında ki hortumu gösteriyordu.

«Yukarı çıkıyor.» Benedict elini yukarı kaldırdı. «Ve dönüyor.»

Döner gibi bir hareket yaptı. «Ağır maddeler buradan dışarı çıkıyor.» Daha küçük bir hortum, siklonun omzundan çıkıp ta ileriden, teknenin bir deliğinden gözden yitiyordu. «Daha hafif maddeler ise, tepeden dışarı püskürtülüyor, geldiği yere dönüyor.»

Ruby sordu:

«Anladım ama işin püf noktası nerede şimdi?»

«Gel.» Benedict önüne düştü, Kingfisher'de hâlâ arı gibi çalışan işçilerin yığılmış çöplerinden güçlüklerle yol bularak ön güverteye, geminin baş tarafına açılan çelik bir kapıya vardılar.

«Başına dikkat et.» iki ucunda kapılar bulunan uzun bir koridora daldılar. Sağ yanlarında oda boyunca uzanan kapalı bir tünel vardı.

Benedict açıkladı:

«İşte burası taşıyıcı odası. Dibe çökmüş kumlar, taşlar kurutulmak üzere, elektrikli bir fırının çıkardığı sıcak hava akımına verilirler. Sonra bu tünelde gizlenmiş bir taşıyıcı kuşağın üzerinde toplanıp x ışını odasına taşınırlar.»

Ruby sordu:

«Buraya mı kuracaksınız onu?»

«Evet, taşıyıcı tüneline. Bu da şu gerideki denetim kapısını dört metre kadar geriye alıp yer açmakla sağlanacak.»

Ruby gene başıyla onayladı:

«Peki bunu yapacak olan adam? Ona güvenebilir misin?»

«Evet. Daha önce de benim için çalışmıştı.» Benedict, Çember'in kullandığı balonların elektronik donanımını da ayrı adamın yaptığını ve adamın, Yabankazı'ndaki ASDIC donanımını değiştirmek için ta Japonya'dan uçakla getirildiğini söylemedi.

Ruby tatmin olmuş görünüyordu: «Çok iyi.» dedi. Ortalıkta üstünlüğü giderek eline geçiriyor, Benedict çekingenlik gösterdiği veya yapması gereken işlerden kaçamağa sapmaya kalkıştığı zaman, özellikle Johnny Lance ile boy ölçüşmesi gereken şeylerden kaytarmaya kalkıştığı zaman onu sürüklüyor, destekliyordu.

«Bir de x ışını odasını görelim, hadi.»

Burası, minicik, dolap gibi bir bölmeydi. Tavanı, dört duvarı baştanbaşa kalın kurşun levhalarla kaplıydı. Tavana x ışını makinesi asılmıştı, tam altında ise, yüzeyi bal peteği gibi paslanmaz çelik bir katmanla örtülmüş bir yuvarlak masa bulunuyordu.

«Elenmiş kum masaya dökülür, masa x ışını makinesi altında dönerken x ışınları her elması tek tek belli eder, bilgisayar da boyunu ve tam olarak masanın üzerindeki yerini kaydeder.

Bilgisayar sonra şunlara kumanda eder.» Benedict, her biri madeni bir kola tutturulmuş sayısız sert plastik boruyu gösterdi.

«Borulardan biri, masanın üzerine, tam elmasın bulunduğu yere gelip onu emer. Bilgisayar elmasın boyuna göre gerekli çaptaki boruyu bu işle görevlendirir boru bilgisayarın emrini yerine getirdikten sonra masa gene x ışınına tutulup elmasın alındığı denetlenir. Eğer boru, elması emmemişse, bilgisayar otomatik olarak, masayı bir kez daha döndürür. Eğer elmas alınmışsa, geri kalan mad deler masadan kazınır, masa döner, siklon odasında yeni taşlı kum alıp işlemi baştan yeniler. Bu sistem yüzde yüz etkilidir.

En ufak elmasları bile toplayabilir. Toz şeker tanesi iriliğindekiileri bile.»

Ruby sordu:

«Peki, ya bilgisayar, o nerede?»

«Şurada.» Benedict böyle diyerek x ışını masasına karıdan bakan küçük, kurşunlu cam takılmış pencereyi gösterdi. Pencerenin arkasında bir küçük bölme daha vardı. Ruby burnunu cama yapıştırıp içeri baktı. Bilgisayar bölmenin büyük bölümünü kaplıyordu, üzerindeki düğmelere, göstergelere karşın, gene de buzdolabını andıran koskocaman, pırıl pırıl, emaye bir dolap. Benedict de yanına geldi, içeri baktı.

«Bilgisayar tüm işlemi yönetiyor. Tarayıcı borunun içine basınçlı hava akıtılmasını denetliyor, siklonu düzenliyor, x ışını makinesini ve masasını çalıştırıyor, bulunan elmasları önce tartıp saydıktan sonra bir kasaya koyuyor, hatta Kingfisher'i bile o götürüyor, kaptan köprüsüne, geminin, tam tamına hangi konumda bulunduğunu bildiriyor, makinelerin ve jeneratörlerin yağ durumunu, ısı durumunu denetliyor ve sorulduğunda, işlemin bütünü veya herhangi bir bölümü konusunda derhal, tam bilgi veriyor.»

Ruby hâlâ küçük camdan içerisini, bilgisayar odasını seyrediyordu. Sordu:

«Döner masadan toplandıktan sonra elmaslara ne oluyor peki?»

«Bir elektrikli tartı aracına emiliyorlar, burada her biri ayrı ayrı tartılıyor, sonra bilgisayar odasına aktarılıp kasaya konuyorlar.»

Benedict, geminin omurgasına gömülü çelik kapıyı gösterdi:

«Kasanın kilidi zamanla ve şifreyle çalışıyor. Böylece sistem, elmasa insan eli değmeksizin yürütölmüş oluyor.»

Ruby:

«Hadi gidip şu İtalyan köylüsüyle bir konuşalım.» diye rek döndü. Benedict kolunu onun omuzlarına sardı, sımsıkı göğsüne bastırdı.

Ruby, sinirlenmişçesine terslendi: «Şimdi sırası değil.» diyerek omuzlarını silkti kendini kurtardı, x ışını odasından çıkarken, taşıyıcı bölmesinin tam karşısına düşen, bilgisayar denetim odasının kilitli kapısının önünden geçti, Sistemin bu derece zekice kurulmuş olması onu etkilemiş, öte yandan Johnny Lance tarafından tasarlanmış olması ise, kızdırmıştı.

Çünkü artık tamamen saf değiştirmiş, en yüksek peyi sürenden yana geçmiş, onun malı olmuştu.

Sergio Caporetti, Ruby Lance'a bakınca yüreği acıma duygusuyla burkuldu. Zavallicık, ne kadar da sıksa, gerisi, bir erkek çocuğunki gibi, küçücük! Soğuk bir gecede bir erkeği nasıl ısıtırdı bu kadın? Sergio, yaprak sigarasını ağzının bir köşesinden ötekine aktarırken, ucunu tükürüğüyle ıslattı. Üstelik kadın soğuktu da, öyle karar verdi. Bir kadının coşkusunun derecesini saptama konusunda Sergio'nun yanılmaz bir sezgisi, içgüdüğü vardı. Evet, yılan gibi soğuktu bu kadın, acıma duygusu birden, tiksintiye dönüştü. Kadın, kamarasındaki kanepeye oturup da o uzun, altın renkli bacaklarını birbiri üzerine atarken, tiksintiyle ürpermek için kendini zor tuttu. Evet, tıpkı bir yılan gibi erkeği küçücük bir kurbağayı yutarcasına yutardı kuşkusuz. Sergio, Johnny Lance'a hayranlık duyuyordu ama onun bile böyle bir kadının yanında güvenlikte olamayacağı sonucuna vardı.

Dostça bir hava yaratmayı denedi:

«Gemimi beğendiniz mi? Çok çok güzel bir gemidir.»

Sergio gerçekte, çok'tan daha güçlü bir sıfat kullanmıştı.

Kingfisher'in doğurgan bir gemi olduğunu ima eden bir sıfat ve Ruby'nin dudakları tiksintiyle büküldü Soruyu duymazlıktan gelip bir sigara yaktı, bacağına sabırsız, sallıyordu durmadan, döndü, lombozdan dışarısını seyretmeye koyuldu.

Sergio bu davranışa adamakıllı içlerlemişti ama surat edecek zaman bulamadı çünkü Benedict van der Byl gelip kamaranın ortasına dikildi, ellerini arkasında kavuşturdu.

Usulca sordu:

«Bay Caporetti, parayı ne kadar seversiniz?»

Sergio sırtıttı, pis kaptan şapkasını alnından geriye itti.

«Çok severim, anamdan bile çok severim, anamı ise canım kadar severim.» dedi.

Benedict gene sordu:

«Zengin olmak ister miydiniz?»

Sergio bu kez derin derin iç geçirdi. Başını salladı:

«Si! Ama olacak şey değil ki bu! Çok fazla vino var, çok fazla güzel kız var ortalıkta, üstelik iskambiller de acımasız. tıpkı şey gibi.» Sergio durdu, anlamlı anlamlı gülerek Ruby'ye bir gözattı:

«Tıpkı sıksa bir kadın gibi. Hayır, para çok durmaz, bir yandan gelir, bir yandan gider.»

Benedict gene sordu:

«Peki. yirmi beş bin İngiliz lirası için ne yapardınız?»

«Yirmi beş bin mi?..» Sergio'nun gözleri, tıpkı ölmek üzere olan bir ceylânın ya da sevdalı bir kadının gözleri gibi kapkara, ıslak ıslaktı: «Yapmayacağım hiçbir şey yoktur.»

Kingfisher Ekim ayının dördüncü günü Afrika'ya doğru yola çıktı. Gemi sahiplerinin temsilcisi olarak Benedict, onu uğurlamak, iyi yolculuklar dilemek üzere Londra'dan kalkmış gelmişti, geminin hareketinden önce de kapalı kapılar ardında tam bir saat Sergio Caporetti ile başbaşa kaldılar.

Kingfisher yolculuğunun birinci aşamasında güneye doğru hızla ilerledi ancak Las Palmas adasında program dışı on gün oyalanması Johnny'yi çileden çıkardı. Cape Town dan ardarda çektiği telgraflara kaçamak karşılıklar geliyordu, Kingfisher'in makine dairesinde dişlilerde arıza çıkmış da, Las Palmas tersanesinde bu arıza gideriliyormuş Onarım tamamlanır tamamlanmaz yola koyulunacaktı.

Kingfisher'i Las Palmas'da karşılayan Japon centilmeninin adı Kaminikoto idi. Sergio'nun dili dönmediğinden ona kısaca 'Kammy' deyip çıkıyordu.

Sergio'nun mürettebatı, Kingfisher'deki çalışmaların tehlikeli olduğu bahanesiyle karaya çıkartılmıştı. En iyi turist oteline yerleştirilmiş ve bol bol, içki sağlanmıştı. Sergio onları tam on gün süreyle hiç görmedi. Kammy ile ikisi başbaşa verip Kingfisher'in bilgisayarında olsun, elmas bu lup çıkartma donanımında olsun, gereken değişiklikleri rahatça yapabildiler.

Bu on gün içinde Sergio ile Kammy görünüşte pek farklı olmalarına karşın, gerçekte kardeş gibi birbirlerine benzediklerini de anladılar.

Kammy, gemiye bir takım esrarlı sandıklar getirtmişti, gün boyu güneşin doğmasından batmasına, hatta çok sonrasına kadar deliler gibi çalıştılar. Sonra dinlendiler.

Kammy, Sergio'nun yarısı kadardı, suratı hınzır bir maymunun suratına benziyordu. Melon şapkasını başından hiç ama hiç çıkartmıyordu. Sergio onu bir kez, yalnız bir kez banyo yaparken, baş açık gördüğünde, Sen Piyer kilisesinin kubbesi kadar dazlak olduğunu anlamıştı.

Kammy de tıpkı Sergio gibi, kadınlara pek düşküdü. Böylece gönül eğlendirmek üzere arkadaş kiralamaları da kolaylaşmış oluyor, çünkü birinin hoşuna giden ötekini de hoşuna gidiyordu.

Sergio güneye doğru yolunu sürdürürken, küçük Japon'un, sadece başında melon şapkası cırılçıplak, iri bir kısırağa binmiş bir cokey örneği, kuş gibi çığlıklar atarak, heyecandan bağırarak geçirdiği neşeli dakikaların tatlı anılarını da birlikte götürdü.

Sergio sonunda içkiden, kadından iyice sersemlemiş mürettebatını yeniden gemiye aldığı anda, görünürdeki tek değişiklik, taşıyıcı tüneline bakan denetim kapısının üç buçuk metre kadar geri çekilmiş olmasıydı.

Kammy, Sergio'ya dedi ki:

«Şimdiye kadar çıkarmış olduğum en iyi iş bu. En iyisi!» Ayrılık kederi, şimdiden yüreğine oturmuştu. Öyle ya, onlar kardeşti artık. «İmzamı da koydum. Gördüğünde beni hatırlarsın artık.»

«Çok iyi bir herifsin sen. Kammy. En iyisi»» Sergio onu kucakladı, ayağını yerden kesip iki yanağından içtenlikle öperken Kammy de düşmesin diye melon şapkasını sıkı sıkı tutuyordu.

Kingfisher. Atlantik okyanusunun azgın dalgalarına atılıp güneye yönelirken Japon'u, tek başına, boynu bükük, rıhtımda bıraktı.

Johnny Lance, ocakların altında giderek yükselen boş şampanya şişesi yığınınına, acıyarak baktı. Verdikleri bu küçük partinin faturası binleri bulacaktı ama değerdi doğrusu, boşuna harcanmış sayılmazdı. Konuk listesinde Van Der Byl Elmas Şirketi'nin başlıca alacaklıları ile karılarının hepsi yer alıyordu.

Johnny Lance onlara, paralarının karşılığında neler elde edeceklerini gösteriyordu işte. Bir alacaklıya karşı zengin görünmek, zengin olmak kadar değerliydi Önlere tıkabasa yedirip içirecek. Kingfisher'i gezdirdikten sonra da uçakla geri gönderecekti. Gemiden yeterince etkileneceklerini, hiç olmazsa bir süre için alacaklarını istemekten vazgeçip onu rahat bırakacaklarını, Şirket'i selamete çıkartmasına fırsat tanıyacaklarını içtenlikle umut ediyordu.

Tracey ile gözgöze geldiler. Kız, ondan, bakışlarıyla yardım istedi çünkü çevresini bir sürü orta yaşlı banker ve maliyeci sarmıştı, besbelli, adamlar şampanyayla iyice kafayı bulmuş, kıza hoş görünmeye kalkışıyorlardı. Johnny de ona göz kırparak karşılık verdi, sonra döndü, suçlu suçlu

Ruby'ye baktı, neyse ki büfenin ta öte ucunda, Benedict van der Byl ile koyu bir söyleşiye dalmıştı karısı.

Kalabalıktan kendine yol açarak deniz kıyısına inip bir sigara yaktı, döndü. Cartridge Körfezine bir gözattı.

Cape Town'dan konuklarla yiyecek malzemesini getirmiş olan, kiralık Dakota uçakları, binaların ötesindeki iniş pistinde dizilmişlerdi.

Altına büfenin kurulduğu çadır, körfezin dar girişine tepeden bakan bir kum yığınının üzerindeydi. Yığın buldozerlerle düzeltilmiş, çadır kurulmuş, masalar konmuş, ocaklar yerleştirilmişti, beyaz giyimli garsonlar oradan oraya koşuşturuyor, üç koyun ve bir dana ateşlerde çevrile çevrile kızarıırken kokulu bir duman savruluyordu.

Tracey, kum yığınının ta ucunda duran Johnny'yi kollu yordu.

Çok yorgunmuş gibi geldi. Şu son ayların dayanılmaz gerginliği genç adamı iyice yıpratmıştı. Şimdi düşünüyordu da, birkaç günde bir, aşılması çok güç bir bunalımla karşılaşmış, üstesinden gelmek zorunda kalmıştı. Onlara İntihar ve Yıldırım adalarını kazandırmış olan davanın o sıkıntılı günleri henüz geçmişken Johnny bu kez de Kingfisher'in tamamlanmasındaki gecikmelerle baş etmek, alacaklılara lâf anlatmak. Benedict'in ters davranışlarına ve daha binbir türlü tersliğe göğüs germek zorunda kalmıştı.

Tracey, tıpkı son raunda çıkmaya hazırlanan bir boksöre benziyor, diye düşündü, ona sevecenlikle baktı duruşu dimdik, saldırgandı, çenesini çıkarmış, eksik parmaklı elini yumruk yapmış, sigara içiyordu, ama gözlerinin altında mor gölgeler, ağzının kıyıcığında ise gerilimin yarattığı çizgiler belirmişti.

Birden, silkindi, elini gözlerine siper etti, sonra döndü, büfenin bulunduğu çadıra doğru seslendi:

«Pekâlâ, millet, işte geliyor!»

Birden, gürültü, bir kat artıverdi, kalabalık çadırdan güneşe aktı, sabahtan beri ardarda yuvarlaya geldikleri Pommery marka şampanyalar, heyecanı büsbütün arttırmış, sesleri büsbütün tizleştirmişti.

Bakın! Bakın! işte, orada!»

«Nerede? Nerede?»

«Ben göremedim?»

«Şu ufuktaki bulutun hemen solunda.»

«Ah, evet! Bakın! Bakın!»

Tracey garsonun uzattığı tepsiden ikinci şampanya kadehini alıp Johnny'ye götürdü.

Artık aralarında rahat bir hava vardı, Johnny, kadehi alırken ona gülümsedi:

«Sağol.»

Tracey de yemyeşil okyanusta, ta uzaklarda minicik bir nokta gibi beliren Kingfisher'i seçmişti.

«Buraya gelmesi epey zaman aldı. Ne zaman işe başlıyor?»

«Yarın.»

«Peki öğrenmemiz ne kadar sürer? Yani, çıkacaksa eğer?»

«Bir hafta.» Johnny döndü, kıza baktı. «Bir haftada kesinlikle öğrenmiş oluruz ama bir iki günde de aşağı yukarı bir kestirme yapılabilir.»

Sonra ikisi de susup giderek büyüyen, yaklaşan noktaya baktılar. Kalabalığın ilgisi çarçabuk dağılmış, gene içki bardaklarına, ocaklardan çevreye yayılan kızarmış et kokularına, dumanı tüten, altın sarısı kabuk tutmuş etle dolu tabaklarına döndü.

Tracey o upuzun, dost sessizliği sonunda bozdu. Durak sayarak, üzücü bir konuyu açmaktan çekiniyormuş gibi, konuştu:

«Ruby döneli kaç gün oldu? On gün mü?»

Johnny ona kaçamak bir bakış fırlattı «Aşağı yukarı, evet. Onu pek görebildim diyemem Ama biraz dinlenmişe benziyor, hiç olmazsa beni rahatsız etmiyor ya, bu da bir şey.»

«Benedict ile ikisi sıkıfıkı dost olmuşa benziyorlar, baksana.»

Tracey, şimdi kalabalığın arasında kalmış olan çifte bir gözattı.

Johnny önemsemyormuşçasına:

«Evet ya, Benedict'e Londra'da rastlamış. Birkaç kez öğle yemeği yemişler, öyle söyledi.»

Tracey onun sözlerini sürdürmesini, kuşkusunu dile getirmesini ya da kaçamak bir karşılık vermesini bekledi ama Johnny konuyla hiç mi hiç ilgilenmiyor gibiydi; o gün neler yapacaklarını konuşmayı yeğledi.

«Bak önceden kararlaştırdığımız gibi, gemiye biner binmez, kadınları sen üstleneceksin, bu konuda sana güveniyorum. Özellikle Bayan Larsen'i gözden kaçırma, kadın körkütük sarhoş, baksana.»

Kingfisher'in yaklaşıp körfeze girmesi iki saat sürdü ve tüm bu süre içinde Johnny gözlerini geminin alışılmadık silüetinden ayıramadı denebilir. Güzel bir tekne değildi gerçi ama bacasındaki, Van Der Byl Elmaslarının şimşek simgesi, Johnny'nin gözünde gemiye apayrı bir çekicilik kazandırıyordu. Aşağıdan geçip körfeze girerken Larsen geminin işinde başarılı olması için kadeh kaldırmayı önerdi, sonra hep birlikte, aşağı inip kendilerini bekleyen LandRover'lere bindiler, onu karşılamak üzere körfezi dolandılar. Onlar vardığında Kingfisher de iskeleyle yanaşmış, kaptan Sergio Caporetti konukları ağırlamaya hazırlanıyordu.

Merdivenin başında dikilmişti ve günün önemini sezdiğinden, en iyi kılığındaydı; çapraz düğmeli takımıyla leylak rengi çizgili krem gömleği, domates kırmızısı ipek boyun bağı, iyiydi de beyazlı siyahlı timsah derisinden pabuçları, tüm dikkatleri kocaman ayaklarına çekiyordu, yürüyüşü de tıpkı bir imparator pengueninin yürüyüşünü andırıyordu. Saçına bol bol sürdüğü briyantin, çevreye keskin bir menekşe kokusu yaymaktaydı, simsiyah saçları, pırıl pırıl iyice yatırılmış cetvel gibi dümdüz bir çizgiyle, ikiye ayrılmıştı. Ama briyantinin kokusu. Sergio'nun ancak düğün, cenaze gibi özel günler için sakladığı özel yaprak sigarasının dayanılmaz kokusuyla çelişkiye düşüyordu.

O güzelim ceylân gözleri, Fifi Larsen'e takılır takılmaz, coşkuyla parladı, büsbütün karardı. Bayan Larsen'in sımsıkı, pantolonu, içi canlı tavşan doluymuş gibi, kıpır kıpırdı ve pembe süveteri ise, neredeyse çatlayacaktı. Gözleri içtiği şampanyalardan, parlıyor, olur olmaz yere kıkır kıkır gülüyordu, Sergio'nun kendisine yiyecek gibi baktığını görünce de yanakları kızardı.

Konuklar, gemiyi gezmeye başladılar, Sergio Caporetti, hemen bayan Larsen'in peşine takıldı. Daha ilk merdiveni inmişlerdi ki, Bayan Larsen küçük bir çığlık atarak yarım metre havaya fırladı, yere indiğinde tepeden tırnağa titriyordu.

«Fifi'ciğim ne oldu, ne var?»

Kocası karısıyla yakından ilgileniyordu, Sergio Caporetti ise çocuk kadar saf bir yüz takınmıştı oralı bile değildi. Johnny birden paniğe kapıldı, başı döner gibi, oldu çünkü Sergio'nun o kılı

pençesinin o görkemli kabaetlere rahatça dayandığını gözleriyle görmüş bulunuyordu. Fifi Larsen sıkı bir denetimden geçmişti kısacası.

Johnny kadının kıkır kıkır gülerek karşılık verdiğini duyunca.

rahat bir soluk aldı:

«Ayağım burkuldu da. Bir yer bulup otursam iyi olacak galiba.»

Johnny telaşla çevresine bakındı, Tracey yetişip şu Bayan Larsen'ı Sergio'nun pençesinden kurtarsa diye; ama onu bulmasına zaman kalmadan, Fifi, uzanan tüm yardım ellerini geriye çevirmiş, Sergio Caporetti'nin kolunda, seke seke uzaklaşıyordu bile.

Ne olur benim için rahatınızı bozmayın, kaptanın kamarasında birkaç dakikacık otururum, bir şeyciğim kalmaz, tasalanmayın.»

Johnny bu kez hemen, kır saçları gümüş gibi parlayan Larsen'ın yanına gitti, ondan ayrılmamaya karar verdi. Fifi' nin Sergio'nun dairesini ziyaret etmesini önleyememişti ama en azından kocanın da bu eğlenceye katılmasına engel ola bilirdi.

Larsen'i kolundan tutup sürükledi:

«Burası patlayıcıların bulunduğu dolap. Su altında patlatmak için plastik patlayıcılarımız var.»

Larsen karısını unutmuştu bile, gemiyi gezmeye daldı gitti. Johnny üretim çizgisini ona anlatmaya ta başından, kumlu toprağın denizin dibinden emilmesinden başladı.

Siklon odasından çıkarlarken Johnny öne düşüp çelik kapıyı açtı.

Larsen'in geçmesini bekledi:

«Siklondan, deniz dibinden çıkartılmış kum, buraya, sonra da.» derken, ansızın durdu. Siklonun arkasındaki dar bölmeye girmişlerdi, Johnny şaşkın gibiydi.

Larsen sordu:

«Ne oldu, ne var, Lance?»

«Yok! Bir şey yok.»

Johnny böyle diyordu ama taşıyıcı tünelineki denetim levhasının yerinin değiştirildiğini görmüş, şaşırmıştı. Sonra bunun, güvenlik açısından daha iyi olduğunu düşündü, içi rahatladı.

Herhalde deniz mimarları bu değişimi önermiş olacaktı.

«Çıkartılan toprak buradan bitişik bölmeye, x ışını odasına aktarılır. Lütfen böyle buyurun.»

Johnny öteki kapıdan yol gösterirken içinden, mimarla ra bu konuyu sormaya karar vermişti. Sonra Larsen bir şey sordu, o da karşılık verdi, taşıyıcı tüneline unuttu gitti, x ışını odasına girdiler.

Benedict, avucunun içinde tutarak içtiği sigarasının dumanını sinirli sinirli savururken, homurdandı:

«Farkına vardı. Hiçbir şey gözünden kaçmıyor. Alçak herif!»

Farkına vardı evet ama kabullendi de »

Ruby kesin konuşuyordu:

«Onu tanırım. Kolluyordum. Bir saniye için şaşırdı, canı sıkıldı, sonra buna da bir neden buldu, içi rahatladı. Kafasının nasıl çalıştığını gözümle görüyor, içinden geçenleri kitap gibi okuyordum. Kabullendi.»

Kingfisher'in açık denize bakan ucunda yanyana duruyorlardı.

Ruby birden güldü.

«Aldırma canım. Canını sıkma. Bak kızkardeşin gene bizi gözlüyor, aşağıda, ön güvertede. Hadi gel.»

Hep öyle gülümseyerek onu, kaptan köprüsünün arkasına geçirdi ve gözlerden uzaklaşır uzaklaşmaz ansızın, yeniden ciddileşiverdi.

«Şu senin kardeşin bir şeylerden kuşkulaniyor. Johnny' ye açıklayıncaya kadar birbirimizden uzak durmalıyız.»

Benedict başıyla onayladı.

Kadın sordu:

«Ne zaman söyleyeceksin ona?»

«Yakında.»

«Ne kadar yakında?»

İş açığa çıkıncaya kadar Ruby'nin içi bir türlü rahat edemiyordu.

Evet. Benedict köprüleri yakmalı dönüşü olmayan yola girmeliydi.

Ama üstelemekten fazla üzerine gitmekten de çekiniyordu.

»Kingfisher, Şirketi batırır batırmaz. Parasal açıdan pes ettiği, tamamen yenik düştüğü anı kollayacağım. O zaman söyleyeceğim.

Ona son darbeyi böylece indirmiş olacağım.»

«Peki ama tüm bunlar ne zaman olacak, Benedict sevgilim?

Seninle olabilmek için öyle sabırsızlanıyorum ki! Tüm bu gizlilikten bir an önce kurtulmaya can atıyorum ben.»

Benedict karşılık vermek üzere ağzını açtığı anda, donakaldı.

Yüzüne yavaş yavaş, gördüklerine inanamayan bir adamın ifadesi geldi, yerleşti. Ruby'nin omzunun üzerinden bir yere bakıyordu.

Ruby de hemen döndü baktı. Tam arkasına düşen, kaptan kamarasının lombozunun perdesi bir parmak aralık kalmıştı.

Öylesine gülünç bir manzarayla gördü ki bu ancak Olimpos dağında, tanrı Jüpiter ile karısı tanrıça Juno arasında geçebilecek bir sahne olurdu.

Kamarada Fifi Larsen burkulmuş bileğini tedavi ettiriyordu.

«İşte sonunda oyuncağına kavuştun. Umarım bir şeyler yapabilirsin, bu hepimizin de iyiliğine olacaktır »

Benedict, Larsen'in yanında duran Johnny'ye yaklaşırken böyle diyordu. Kingfisher'in pruva güvertesinde, darağacı biçimindeki vincin altındaydılar, emme hortumunu bu vinç indirip kaldıracaktı.

Larsen'in ak kaşları çatıldı:

«Oyuncak mı dediniz. Bay van der Byl? Umarım bu konuda kuşkunuz yoktur? Yani, şimdi şu İntihar ve Yıldırım imtiyazlarını da ele geçirmiş olduğunuza göre?»

«Yoo, hayır, kuşkuluyum diyemeyeceğim, bay Larsen Belki ihtiyatlı davranmayı yeğlerim ama kuşum yok elbette. Bu serüvenin başını Bay Lance çekiyordu, onun eseridir. Tüm karşı koymalara, direnmelere aldırış etmedi, kafa tuttu, dediğini yaptı. Hatta toprağı bol olsun babama bile karşı geldi.» Benedict böyle diyerek, yüzünde yumuşak bir ifadeyle. Larsen'e döndü.

Larsen'in canı sıkılmıştı:

«Babanız bu tasarıya karşı mıydı yani? Bakın ben bunu bilmiyordum.»

Benedict onun içini rahatlatmak ister gibi gülümsedi:

«Karşı değildi bay Larsen. Gerçek anlamda karşı değil di de. Kendi parasını değil, sizin paranızı tehlikeye atmaya hazırlanıyordu. Neler hissettiğini anlıyorsunuz sanırım.»

Buz gibi bir sessizlik oldu. Sonunda Larsen. Johnny'ye döndü:

«Neyse. Lance ilginç bir gün geçirdik sayenizde, teşekkürler.

Çok ilginç. Çalışmalarınızı büyük bir dikkatle izleyeceğim, yakından izleyeceğim hem de.»

Döndü, öteki eşlerin yanında, kuzu kuzu kocasını bekleyen Fifi'nin yanına gitti.

Johnny de Benedict e donuk donuk sırtıttı:

«Teşekkür ederim.»

Benedict ise o çekici, çocuksu gülüşüyle karşılık verdi:

«Bir şey değil.»

«Bu haftanın sonunda senin şu verdiğin söylevi alıp yuvarlayacak, top yapacak, gırtlığından sokup yutturacağım sana.»

Johnny bunları yumuşak bir sesle söylemişti ama Benedict birden değişti, gözlerini kıstı, dişlerini göstererek hain hain sırtıttı.

«Ağzından çıkanı kulağın duysun, Lance.»

Birbirlerine yiyecek gibi baktılar, aralarındaki düşmanlık öylesine apaçık ortaya dökülüvermişti ki, birden herkesin dikkati üzerlerine çevrildi. Konuklar merakla baktılar, bir şeylerin döndüğünün farkındaydılar ama işin içyüzünü anlayamamışlardı.

Ruby hemen koştu, araya girdi, Johnny'yi kolundan tutup şeker gibi tatlı bir sesle:

«Ah Benedict, izinle bir dakika Johnny'le konuşabilir miyim?

Bu akşam benimle Cape Town'a dönecek mi, öğrenmek istiyorum da.» diyerek kocasını aldı götürdü, gerginlik dağıldı. Konuklar bir şeyler beklemiş ama umduklarını bulamamış olmanın düş kırıklığıyla merdivene yöneldiler, aşağı, iskeleye indiler.

iki Dakota uçağına doluşurlarken kargaşa içerisinde Johnny, Tracey ile son bir kaç kelime konuşma olanağını zor buldu. Tracey sordu:

«Öğreninceye kadar burada kalacaksın, öyle mi?»

Johnny başıyla onayladı.

Tracey fısıldadı:

«Şansın açık olsun. Johnny. Senin için dua edeceğim.» Sonra Ruby Lance'ın peşinden. Dakota'ya girdi.

Johnny iki büyük uçağın birbiri ardından uçuş pistinin ucuna gitmesini, dönmesini ve morlu kızılı

akşam göğünde homurdanarak uzaklaşmalarını izledi.

Onlar gidince ortalığa derin bir sessizlik çöküverdi, çölde çıt çıkmıyordu. Johnny açık cipte oturup bir sigara yaktı, gecenin inişini seyretti. Huzursuzdu, nedenini bilemediği, anlayamadığı bir korku kötü bir şeyler olacağı sezgisi içinde kıpır kıpırdı.

Gün batımının son ışıkları da batı göğünde silinmiş, çöl yıldızları parlak, haşın, yeryüzüne yakın, göz kırpmaya, gök kubbeyi, bir kentlinin aklından, hayalinden bile geçiremeyeceği bir gümüş parıltısıyla aydınlatmaya başlamışlardı.

Johnny hep böyle açık cipte iki büklüm oturmuş, huzursuzluğunun nedenini bulmaya, anlamaya çabalıyordu ama başaramadı, çaresiz, son aylardaki yorgunluğuna ve Tracey ile aralarında kurulan ilişkiye. Ruby ile durmadan kötüye yönelen evliliğine ve Benedict ile son çatışmasına bağlamak zorunda kaldı.

Sigarasının izmaritini bir fiskeyle fırlattı, kırmızı kıvılcımların yere düşüp dağılmalarını seyretti, sonra LandRover'i çalıştırıp ağır ağır iskeleye doğru sürdü.

Kingfisher'in ışıkları, sarılı, gümüşlü, körfezin durgun sularını yalıyordu. Tüm lombozlar pırıl pırıl aydınlıktı, gemiye bir eğlence gemisinin o neşeli havasını veriyordu.

Johnny, LandRover'i iskelenin başında bırakıp gemiye yürüdü.

Motorların boğuk vuruşu neşesini biraz yerine getirir gibi oldu, yarına hazırlanıyordu gemi.

Güvertede dev basınçlı hava tanklarının yanında bir an durdu, her biri birer buharlı lokomotif büyüklüğündeydi bu tankların, Johnny, basınç vanalarını denetledi. Göstergeler, gözle görülür biçimde kımıldıyor, dönüyordu. Keyfi yerine gelir gibi oldu.

Merdivenden yukarı, kaptan köprüsüne, çıktı, oradan da harita odasına geçti. Hugo ile Sergio kahve içiyorlardı.

Sergio kendini savunmaya kalkıştı:

«Suç bende değildi, bay Lance. Ben bir centilmenim. Bir hanımefendiyi geri çeviremem ki.»

Johnny onu uyardı:

«Bir gün gelecek o küreğinle kendi mezarını kazacaksın bilmiş ol.» Ve harita odasına geçti, haritanın üzerine edildi.

Geniş ölçekli Amirallik haritasını inerlerken içindeki o nedeni bilinmedik sıkıntı, tamamen dağıldı gitti İntihar ve Yıldırım adalarının çifte kamburu açık seçik belirlenmişti.

«Şimdi işimize bakalım biz. Hugo, arama olanları sende mi?»

«Orada, masanın üzerinde.»

Johnny makineyle yazılmış sayfaların bulunduğu dosyayı açarken Hugo ile Sergio gelip birer yanında dikildiler.

«Bizim yaptığımız yoklamalar Amirallik haritasından değişiklik gösteriyor. Emme işine başlamadan önce kendi rakamlarımızı koyalım.»

Üçü birden, ellerinde pergeller, cetveller, harita üzerinde.

Kingfisher'in birbirine dolanmış o kayalar labirenti arasında izleyeceği yolu işaretlemeye koyuldular.

Johnny kaptan köprüsünün altındaki konuk kamarasına girdiğinde yorgundu, vakit geceyarısını

çoktan geçmişti. Pabuçlarını fırlatıp bir an ranzaya uzandı, dinlendi, sonra kalktı soyundu, ölü gibi derin bir uykuya daldı gitti.

Mürettebattan biri elinde bir fincan kahve, onu uyandırınca, sırtına bir rüzgârlık geçirip telaşla köprüye koştu.

Kingfisher Cartridge körfezinin hemen çıkışında, açık denize yol alıyordu, Sergio dümenin yanında dikildiği yerden ona bakıp sıırıttı.

Şafak, arkalarında bıraktıkları çölde sadece limon renkli bir vaat eden ibaretti, deniz ise yıkanmış antrasit kömürü kadar kapkara, sabah esintisinin altında kıpır kıpırdı Karanlık köprüde durup avuçlarının içinde tuttukları dumanı tüten fincanlardan kahvelerini yudumladılar.

Sonra dönüp güney rotasını tutturdular, şimdi sıcak portakal ve menekşe renklerine boyanmaya başlayan çöle paralel gittiler. Deniz kuşları uyanmıştı, bir malga sürüsü, küpeştelerin üzerinden hızla uçarken, kanatları, yükselen güneşin aydınlığında, ateş saçan oklara dönüşüverdi.

Güneş inanılmaz bir çabuklukla ufukta belirdi, ta ilerideki Yıldırım ve İntihar adalarının tebeşir beyazı kayalıklarına vurup onları o soğuk yeşil denizin üzerinde ışıık şamandıraları gibi parlatıverdi. Kayalara vurup dağılan dalgalardan sıçrayan köpükler, bir an göz alıyor, sonra aşağı inerlerken solup gidiyordu.

Yabankazı adaların rüzgâraltına sığınmış, onları bekliyordu.

Sonra, adaların çevresine çengelini takan veya köpürerek aralarından geçmeye çabalayan o kısa, kusursuz sulara bata çıka, onları karşılamaya geldi.

Radyo çatırdamaya, Johnny'nin kıyıya yerleştirdiği gözetleme kulelerinden raporlar gelmeye başladı, Kingfisher'e yerini bildiriyordu bu raporlar. Sergio ile Hugo, yanyana geldiklerinde, birbirleriyle haberleştiler ve Yabankazı daha da yaklaştı, gerekirse kabloları döşemek için yardıma hazırlandı.

Ama köprünün köşesinde dikilmiş Sergio Caporetti, durumu denetim altında tutuyordu. O pis, yağlı kaptan şapkasını alnından geriye itmiş, dudağının kıyıcığına yapıştırdığı upuzun, kapkara yaprak sigarasıyla, bacaklarını germiş, dikiliyor, gözleri bir denize, dalgalara, bir de ona konumunu bildiren bilgisayar ekranına gidip geliyor, bir yandan da kıyıda ve Yabankazı'ndan radyoyla verilen raporları izliyordu.

Sergio'yu böyle iş başında görünce Johnny'nin yüreğine su serpildi, yerinde bir seçim yaptığı sonucuna vardı, sevindi.

Kingfisher ağır ağır İntihar adasının rüzgâraltına, yaklaştı, inci beyazı kayalardan yarım mil uzakta, durdu, Sergio kontrol levhasındaki düğmelerden birine bastı.

Geminin burnundan demir zincirinin madeni homurtusu yükseldi ve Kingfisher baraj balonu büyüklüğündeki bir san boyalı şamandırayı bırakarak İntihar adasının kayaları dibinden geri geri tornistan giderken, güvertedeki o dev vinçlerden biri de otomatik olarak, on beş santimlik çelik kabloları suya bırakmaya başladı.

Kingfisher bir geri, bir ileri gidiyor, dalgaların çukuruna iniyor, doruğuna yükseliyor, bir yandan da pusulanın her noktasına dört demirini atmak gibi ince bir işlemi sürdürüyordu, her şamandıradan uzanan çelik kablolar. Kingfisher in güvertesini buluyordu. Bilgisayardan gelen talimata göre her köşedeki vinçler kabloyu çekecek veya koyverecek, böylelikle Kingfisher çalışırken, belirli bir yerde kıpırdamadan durmasını sağlayacaktı.

Geminin hazırlanması öğleden sonrasını buldu, şimdi bir levhaya iliştirilmiş bir kelebek gibi dört bir tarafından sımsıkı tutturulmuştu, bilgisayar onun Johnny'nin başlangıç noktası olarak seçtiği derin dip hendeğinin tam üzerinde olduğunu haber veriyordu. Altında yirmi beş kulaç su vardı, sonra da kalın çakıllı kum katmanı.

«Herşey hazır.»

Sergio. Johnny ye döndü. Johnny bunca zaman hiç sesi ni çıkarmadan öyle dikilmiş, geminin yerini alması işine hiç karışmamıştı.

«Programı şimdi mi başlatıyorsun?»

Johnny kıpırdandı:

«Evet.»

Sergio:

«Ben de seyretmek isterdim.» deyince Johnny başıyla onayladı.

«Pekâlâ, gel.»

Sergio, köprüyü serdümene teslim etti, bilgisayar odasının zırhlı kapısına indiler.

Johnny kilidi açtı. Bu bölmenin sadece iki anahtarı vardı. Biri Johnny'de, öteki Benedict van der Byl'deydi Benedict ille de anahtarın bir eşinin kendisine verilmesinde diretmiş. Johnny de istemeyerek razı olmuştu, tabii anahtarın Las Palmas'ta kullanılacağından habersizdi.

Ağır çelik kapı açıldı, Johnny eşikten atlayıp bilgisayar konsolunun başına oturdu. Bilgisayar tuşlarının üzerinde, selofona sarılı olarak çeşitli program kodlarını içeren kartlar asılıydı.

Johnny: Ön işlem: TARAMA VE TOPLAMA yazılı kartı seçip tuşlara basarak kodu bilgisayara vermeye başladı.

«Beta. vuruş. o. o, yedi. alfa.»

Ve emaye konsolun içinde, seslerin değişmesi, yeni programı başlattı, bantlar homurdanarak döndü, seçiciler birbiri ardından göz kırparken kontrol levhasında da ışıklar yanıp sönmeye koyuldu.

Şimdi bilgisayarın ekranı, aktarılan bilgilere karşılık vermeye koyuldu, yazı makinesi gibi, teker teker harfler birbirini izledi.

'Yeni program.'

'Ön işlem. Tarama ve Toplama.'

'Aşama Bir.'

'Ön güvenlik işlemi:

a)*Hava basıncını bildir. 1'*

b)*Hava basıncını bildir.2'*

Johnny iskemlenin arkasına yaslanıp bilgisayarın Kingfisher'in donanımını teker teker denetlemesini, sonuçları ekrana yansıtmasını seyretti.

Sergio, sanki Japon arkadaşına yardım etmek için tam on gününü bu bölmede geçirmemişçesine merakla sordu: «Ne yapıyor bu şimdi?» Johnny neler olduğunu kısaca açıkladı. Sergio gene sordu: «Sen bunları nasıl oldu da öğrendin?» «Geçen yıl bu makinenin planlarını çizip tasarlarlarken ben de Amerika'da, Bilgisayar Şirketi'nin merkezinde tam bir ay kaldım.»

«Şirkette bunu çalıştırabilecek tek sen misin yani?»

Johnny karşılık verdi:

«Bay van der Byl de benim gibi kurs gördü.»

Sonra gene öne eğildi.

«Şimdi tamam, hazır.»

Ekran, herşeyin yolunda olduğunu rapor etti.

«Aşama Bir tamam.

Aşama ikiye başlangıç.

'Tarama başının indirilmesi ve yerleştirilmesi.'

Johnny başını kaldırdı:

«Okey hadi yukarı çıkalım.»

Bilgisayar odasının kapısını kilitleyip Sergio'nun peşinden yukarı, köprüye çıktı.

Gidip köprüdeki ekranın başında durdu. Bu ekran, aşağıda, bilgisayar bölmesindeki ana ekranda beliren işaretleri tıpatıp aktarıyordu. Johnny buradan, bir yandan dışarısını seyredip ön güvertedeki ağır donanımın bilgisayarın emirlerini otomatik olarak hemen yerine getirmesini izliyordu.

Vinç öne doğru döndü, çelik kolları tarama başını yuvasından aldı, arkasında sallanan zırhlı emme borusuyla birlikte kaldırdı.

Sonra geri döndü, başı, güvertedeki dörtgen delikten içeri sarkıttı.

Bu kuyu geminin omurgasını deliyor du, hortum kuyudan aşağı kıvrıla kıvrıla inmeye başladı, yuvasına kayan canavar gibi, kapkara bir piton yılanı. Hortumu tutan dev çarklar, hortum dibe indikçe ağır ağır dönüyordu.

«Baş dibi buldu.»

Bilgisayar ekranında bu yazı belirir belirmez hortum çarklarının dönmesi de ansızın durdu.

'Aşama iki Tamam.

Üçüncü Aşamaya Başla.

Siklon Devinimleri 300.

Tarama tulumbasına hava ver.'

Şimdi tiz bir uğultu, giderek yükseliyordu. Yaklaşan bir jet uçağının uğultusu gibi. Ses yükseldi, yükseldi, doruğunu buldu, durdu, hemen ardından başka bir ses, onu bastırdı. Yüksek basınçlı hava, suyu kabartırken öylesine güçlü ve heyecan verici bir ses çıkartıyordu ki Johnny tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Dudaklarında gizli bir gülümseme, kendinden geçmişçesine, heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Bu ses iki yıl süren tasarımların, didinmenin bir sonucu, bir düşü gerçekleştiren o sonsuz, körü körüne çalışmanın, kendini adamanın tatlı ödülüydü işte.

Birden keşke bu dakikayı Tracey'le paylaşabilseydi, o da yanında olsaydı diye düşündü ve o an anladı ki Tracey onu bile bile yalnız bırakmış, bu zafer anının tadını tek başına çıkarmasını istemişti.

Sonra o kalın, kara hortumun içinde can varmış gibi dolmasını, vurmasını, pompalamasını, pompalamasını, pompalamasını izlerken, sırtıttı.

Hayalinde Johnny, hortumdan yukarı, hızla dönen siklona çekilen, emilen zengin, lapamsı

denizsuyu, çamur ve taş karışımını görebiliyor, ta dipte, çelik tarama başının ritmik hareketlerle kumu karıştırmasını, dağıtmasını, adeti gözleriyle görüyormuşçasına izliyordu.

Kingfisher'in gerisindeki döküntü borusundan siklondan dışarı atılan kum ve taşla karışık sarı pis su. aralıksız fişkırmaktaydı.

Yemyeşil denizi, lâğım borusundan akan pislik gibi. bulutsu, dışkıya benzer bir akıntıyla kirletiyor, lekeliyordu.

Kingfisher'in tulumbarı tam üç gün iki gece, aralıksız homurdandı ve deniz dibi hendeğinin boyunca, yerdeki her toz tanesini teker teker süpüren titiz bir ev kadını gibi adım adım ilerledi. Üçüncü akşam kara perdesini geminin üzerine çekerken Johnny Lance bilgisayar konsolunun önündeki yastıklı sandalyede oturuyordu.

Dirseklerini dizlerine dayamış, başını elleri arasına almış, tam bir saat öyle kaldı. Delin bir umutsuzluk içinde, oturdu kaldı.

Başını kaldırdığında, suratı bomboştu, yenilgi, yüz çizgilerini soğuk bir bıçakla keser gibi kesmişti sanki.

Kingfisher'in son üç günde çıkartabildiği pek az sayıda ve küçük boyda elmasa bakılırsa, tüm belirtilere karşın. Yıldırım ve İntihar adalarının, bırakın faizleri, anamalı ve borçları, geminin işletme giderlerini bile karşılamayacağı gün gibi apaçık ortaya çıkmış bulunuyordu Van Der Byl Elmas Şirketi bitmişti artık, Johnny Lance da parasal açıdan, bir daha kalkınmamak üzere, bir çıkar yolu bulmak olasılığının tamamen dışında, tükenmiş, yıkılmıştı.

Şimdi iş, çakalların toplanıp leşi didiklemesine kalıyordu artık.

Sergio Caporetti küpeşteden eğildi, zaten sisten göz gözü görmez koyulukta, kurşuni sabahı büsbütün kirletmek üzere ağzından, burun deliklerinden yaprak sigarasının mavi dumanlarını savurdu. İntihar ve Yıldırım adaları da sisle örtülmüştü ama göze görünmeyen kayalarına şiddetle vuran dalgalar, uzaktan top sesleri gibi gümbürdüyor, deniz kuşları bu boşlukta yolunu yitirmiş şaşkın ruhlar gibi acı acı hay kırışarak uçuyorlardı.

Yabankazı sisin içinden, bata çıka geldi, Kingfisher'e rampa etti. iki gemici, kancalarıyla gemiye tutundular.

Hugo Kramer beyaza yakın sarışın kafasını dümen odasının penceresinden çıkartıp yukarı seslendi:

«Okey patron, gel hadi!»

Sergio, Kingfisher'in güvertesindeki uzun boylu adamın silkinip, uykudan uyanan biri gibi çevresine bakınmasını seyretti. Johnny Lance başını kaldırdı, yukarı, kaptan köprüsüne baktı, Sergio onun tıraş olmadıkını gördü, uzayan sakalı, çenesini kabartmış, sert çizgilerini büsbütün abartıyordu. Hiç uyumamışa benziyordu, rüzgârlığına sıkı sıkıya sarınmış, iki büklüm, yakasını kaldırmıştı.

Gülümsemedi, sadece elini kaldırıp Sergio'ya veda etti, Sergio da o anda elinin işaret parmağının eksik olduğuna dikkat etti nedense.

Ve nedense bu acıklı küçük ayrıntı, Sergio'yu sarstı, etkiledi.

Üzgündü, gerçekten üzülyordu. Ama her oyunda her zaman bir kaybeden olur, yirmibeş bin İngiliz lirası da azımsanacak bir para değildi.

«Şansın açık olsun. Johnny.»

«Sağolasın, Sergio.»

Johnny, elinde çantası, küpeşteden kolayca aşır Kingfisher'in gövdesine çakılı çelik basamakları çarçabuk indî, Yabankazı'nın güvertesine atlayıverdi.

Trol gemisinin motoru homurdandı, Cartridge Körfez ne doğru uzaklaşırken Johnny Lance de güvertede durmuş arkaya, terkettiği gemiye bakıyordu.

Sergio, üzgün, başını salladı:

«İyi bir herif bu.»

Dümenci, homurdandı:

«Ama o bir patron. Hiçbir patron iyi olamaz »

Sergio ona meydan okudu:

«Heyy, yavaş gel! Ben de patronum.»

Dümenci gülmemek için kendini tuttu:

«Söylediğim gibisin işte.»

Sergio ona, ciddi ciddi sövdü:

«Hay senin ananı öpeyim emi?» Sonra konuyu değıştirdi:

«Ben aşağı iniyorum, köprü sende.»

Sergio, ye kadar anahtarla denetim odasının kapısını açtı. Kapıyı ardından kapatıp konsolun başına oturdu, cebinden, üzerinde: KAMİNİKOTO İKİNCİL ELMAS ÇIKARTMA PROGRAMI yazılı bir kâğıt çıkarttı.

On dakika sonra denetim odasından çıkmış, kapısını kilitlemişti.

«Kammy. seni seviyorum.» diye kıkır kıkır gülererek bu güverteyi üst güverteden tamamen ayıran su geçirmez kapıları kapadı.

Gemicilerden biri ansızın gelmesin diye ağır demir kolları da indirdi.

Omurgaya gömülü alet dolabından bir vida somun anahtarı seçip taşıyıcı bölmesine girdi. Kapağı kapatan ağır, iyice gömülü vidaları söküp açması yirmi dakika sürdü. Kolayca girilmesini önlemek için böyle yapılmıştı, ikide birde içeri göz atılmasın diye, ama sonunda Sergio, çelik levhayı yuvasından kaldırmayı başardı.

Küçük, dörtköşe deliğe tiksintiyle baktı, içgüdüsel bir davranışla, sarkık göbeğini içeri çekti. Bu kapak, onun boyutlarında bir adama geçit vermek üzere öngörülmemişti ki.

Kasketini, ceketini çıkartıp borulardan birinin dirseği ne astı, sonra yaprak sigarasını topuğuyla iyice ezdi, iki etiyle alnına düşen saçlarını geri itti, cep lambasını yokladı, deliğe daldı.

Taşıyıcı kuşağın tüneline girmek için tam beş dakika kıvrandı, büküldü, debelendi, ter döktü, sonunda başardı. Soluk soluğa çömelip cep feneriyle tüneli aydınlattı. Başının üzerinde, kumu taşıyan kuşak, rahatça dönüyor ama kurutuculardan gelen sıcak, havayı dayanılmaz derecede ısıtıyordu. Tünelin ucuna doğru hızla sürünmeye koyuldu.

Ölçmeden, taşıyıcı tünelin dış uzunluğa oranla içeriden dört metre kısa olduğunu söylemek olası değildi Tünelin ucu sahteydi, ardında, ancak Kaminikoto'nun donanımını alacak büyüklükte bir bölme daha vardı. Tüm topraklı kum x ışını odasına geçmeden, bu bölmeye giriyordu.

Japonların herşeyi ufaltmadaki dehası kendini bu gizli bölmedeki donanımla belli ediyordu. Burası, ana x ışını bölmesindeki ayırma donanımının hemen hemen tıpatıp eşi ancak, etkinliğinden hiç

bir şey yitirmeksizin onda bir boyutlarına indirgenmişti; bu minyatür bölme, ek olarak, seçtiği elmasları ayırabiliyordu da. Dört kırattan iri bir taşın geçmesine izin vermiyor, daha küçük taşların da belirli bir yüzdesini eliyor, ancak daha ufak ve değersin elmasların x ışını ana odasına geçmesine izin veriyordu.

Elektronik mühendisliğinin şaşırtıcı bir Çimeğiydi burası, ancak Sergio'yu hiç etkilemiyordu; o daracık, cehennem sıcaklığı tünelde yan yatmış, sahte bölmedeki bir başka kapağı sökmeye uğraşmaktaydı.

Sonunda kapak açıldı, elini içeri uzattı; birkaç saniye yoklayıp araştırdıktan sonra, soluk soluğa, küçücük, paslanmaz çelik bir tası bulup çıkardı. Tasın üzerindeki kısıkaçlar. Kaminikoto'nun makinesinin altındaki deliğe tutturulmasına yarıyordu.

Madeni tas ağırdı, Sergio onu dikkatle yanbaşına bırakıp dirseği üzerinde doğruldu, fenerini tasın içine tuttu, aydınlattı. Birden yüzü değişiverdi, elini daldırıp tasın içinden çıkardığı bir şeye bir süre baktı, sonra gene tasa bıraktı.

Soluğu kesilmiş gibiydi:

«Gökteki tüm erimiş kurbanların kanına!» diye mırıldandı, sonra günah işlediğini anlayıp telâşla istavroz çıkardı. Sonra gene feneri tasın içine tuttu, inanamıyormuş gibi başını salladı. Cebinden çarçabuk bez bir kese çıkardı, yan yatarak tasın içindekileri dikkatle keseye boşalttı, kesenin ipini çekip ağzını sımsıkı kapadı, cebine tıktı, kalçasında bir kesekâğıdı şeker varmış gibi, büyük bir şişlik yaptı kese. Paslanmaz çelik tası gene kısıkaçlarıyla yerine yerleştirdi, levhayı deliğin üzerine vidaladı, dizleri ve elleri üzerinde sürünerek geri geri tünelden çıktı.

Canı müthiş sigara çekiyordu.

«Dört saat sonra Hugo Kramer merdivenden Kingfisher'in güvertesine tırmanırken düşüncesi de tekneyi az beriye çekiyor, onu beklemek üzere demir atıyordu. Sergio, kaptan köprüsünden aşağı seslendi:

«Johnny gitti mi?»

Hugo da bağırarak karşılık verdi:

«Yah! Şimdiye kadar Cape Town'i bulmuş olmalı neredeyse. O Beechcraft çok hızlı bir uçak.»

«İyi.»

Bu kez Hugo sordu:

«Senin iş nasıl gitti?»

«Yukarı gel de göstereyim.»

Sergio onu kaptan köprüsünün arkasına düşen kamarasına götürüp kapıyı dikkatle kilitledi. Sonra lombozların perdelerini de sıkı sıkı kapatıp yazı masasının başına gitti, okuma lambasını yaktı.

«Otur.» Sergio böyle derken masanın karşısındaki sandalyeyi gösteriyordu: «İçki filan ister miydin?»

Hugo sabırsızlıktan yerinde duramıyordu:

«Haydi yahu! Gevelemeyi bırak da şuna bir göz atalım.»

Sergio ona acıyarak baktı:

«Ah siz Almanlar. Her zaman aceleniz vardır sizin. Şöyle ağırdan alamaz, yaşamın tadını çıkartmasını bilemezsiniz.»

«Kes be!»

Hugo'nun solgun gözleri suratına dikilmişti, o anda Sergio, bu adamın tehlikeli olduğunu, tıpkı bir köpekbalığı gibi insanı mahvedebileceğini anladı. Soğuk, ürkütücüydü; kurnazlığı, coşkusu filan yoktu. Sergio nasıl olup da o güne kadar bunun farkına varamadığına şaşıtı. Bu adama karşı çok dikkatli davranmalıyım diye düşündü ve masasının çekmecesini anahtarla açıp bez keseyi çıkardı. İpi çözdü, elmasları sümenin üzerine döktü. En ufağı kibrit başı iriliğinde, belki bir kırat vardı ve en kötü kalitesi siyah, pürtüklüydü çirkin, küçük, endüstride işe yarayabilecek taşlardı hepsi de çünkü Kammy yalnız en iyilerini seçip Kingfisher'in bulduğu elmasların niteliğini tamamen değiştirerek kuşku uyandırmamaya özen göstermişti. Endüstri pazarında ancak birkaç sterline alıcı bulabilecek bu minicik kristallerden ve kırıntılardan yüzlerce vardı; ama her kaliteden, her boy ve biçimden, bezelye iriliğinde, bilye iriliğinde, hatta birkaç tane daha büyük taş da vardı. Bazıları kusursuz, sekizgen kristaldi, bazıları suda aşınmış çentilmiş veya biçimsiz şeylerdi.

Sümenin ortasında, donuk donuk parlayan bir küme oluşturan bu taşlar belki beş yüz kadar vardı ama hepsi de kümenin ortasında. Everest tepesi gibi birden yükseliveren tek bir taşın yanında cüce kalıyorlardı.

Söylencelere konu olan alışılmadık irilikte garip görünüşlü elmaslar vardı. Kendine özgü adı olun, tarihlere geçmiş, romanlara, öykülere konu olmuş taşlar. Duygusal elmaslar. Yontulmuş ve bitmiş halde ağırlığı yüz metrik kıratı aşan elmaslar, ünlü pırlantalar.

Bunların çoğunu Afrika vermiştir: Nepal kraliçesinin boynunda asılı, 726 kıratlık bir elmastan yontulmuş 125 kıratlık Jonker Elması; 650 kıratlık ham elmastan yontulmuş, inanılmaz parıltılar saçan 245 kıratlık yastık, Jübile Elması ve hepsinin en büyüğü, bir değil, iki taş vermiş olan. 3,106 kıratlık dev bir ham elmastan yontulmuş Cullinan 530 kıratlık Büyük Afrika Yıldızı ve 317 kıratlık Cullinan II bu taştan elde edilmiştir. Her ikisi de İngiltere tahtının mücevherlerindendi.

Şimdi de Sergio Caporetti'nin masası üzerinde bu listeye bir örnek daha ekleyebilecek bir ham taş yatıyordu.

Hugo sordu:

«Tarttın mı bunu?»

Sergio başıyla onayladı.

«Ne kadar geldi peki?»

Hugo usulca:

«Üç yüz yirmi kırat.» dedi.

Hugo:

«Vay canına!» diye mırıldandı. Sergio ise günaha girmemek için telâşla istavroz çıkardı.

Hugo Kramer büyük bir saygıyla eğilip iri elması aldı. Avucunu dolduruyordu dibi düzdü, balta sapı gibi pürüzsüz, temizdi. Tarihte daha büyük elmaslar görülmüştü ama bu elmasın öyle bir özelliği vardı ki, ona apayrı bir yer veriyor apayrı ve üstün bir değer kazandırıyordu.

Rengi, duru bir yaz göğünün o sakın mavi rengiydi.

Bu taş başlıbaşına Kingfisher'in yapımı için harcanan giderlerin yarısını karşılardı, tabii eğer bu yolda kullanılırsa.

Hugo, mavi elması gene masanın üzerine bırakıp gözlerini ondan ayırmaksızın bir sigara yaktı.

«Bu maden, tahminimizden daha büyük, daha zengin, hem de çok daha zenginmiş.»

Sergio başıyla onayladı.

Üç günde, beş yılda bir kez görebilmeyi umduğum kadar elmas topladık, baksana.»

Hugo, böyle konuşuyorken bir yandan da elmasların en irilerini teker teker seçip boylarına göre sıraya diziyordu. Bu arada Sergio gene masasının çekmecesini açtı, özel durumlarda içtiği yaprak sigaralarından bir kutu çıkardı. Hugo karar vermişti:

«Patrona söylemeliyiz.» diyerek elmasları, kocaman Mavinin çevresinde firdolayı dizmeye başladı. Bir yandan da derin derin düşünüyordu: «Lance ile konuşmadan önce madenin ne kadar zengin olduğunu bilsin. Ona göre işleri yoluna koysun. Yapması gerektiğini bilir o. Çok akıllıdır.» Sergio, masanın üzerindeki hazineyi işaretle: «Peki ya bunlar? Bunları saklayacak mısın ki?»

Hugo bir an duraksadı sonra kararını verdi: «Hayır, şu kocaman Elmas'ı her zamanki yoldan elden çıkartmamız olanaksız. Bunu asla başaramayız. Fazlasıyla iri, fazlasıyla göze batar. Onu gemide alıkoyarız. Şirket yeniden patronun eline geçince, o zaman doğru dürüst açıklarız. Yasal biçimde. Başımıza dert olmaz.» Ayağa kalktı

«Hepsi sana emanet. Onlara iyi bak. Cape Town'a haberi zamanında iletmek için, elimi çabuk tutmalıyım.»

«Şirket babamın adını taşıyor. Bay Larsen, iş bu kadar basit.»

Benedict'in sesi heyecandan kısılmıştı, ellerine baktı. «Babamın anısına karşı bir görevim var benim.» Larsen elini Benedict'in koluna koydu: «Oğlum şeyy. Şey, ne diyeceğimi bilemiyorum. Onur, günümüzde pek az bulunur, pek değerli bir şey.»

Öteki eliyle, masanın arkasındaki zile uzanmaya çabalıyordu.

Şu delikanlı fikrini değiştirmeden bir an önce sözleşme imzalanmalıydı, sağlama bağlanmalıydı.

Sizi uyarmaya çalışmıştım, bay Larsen. Babamla ben bu denizden elmas çıkartma tasarısına hiçbir zaman güvenmedik, bel bağlamadık. Lance bizleri sürükledi.»

«Evet, haklısınız.» Larsen, böyle diyerek, zil sesine hemen odaya koşmuş olan yardımcısına döndü:

«Haa, Simon. Şu Van Der Byl Şirketine verilen borç işi. Derhal bir sözleşme hazırlar mısınız? Bay van der Byl anamal ile faizleri devralıyormuş.»

Larsen bir yandan da gözlerini devirerek işin son derece acele olduğunu yardımcısına belli etmeye çalışıyordu. Genç adam hemen anladı, on beş dakika soma sözleşmeyi Larsen'in masasına bıraktı.

Larsen dolma kaleminin kapağını açıp Benedict'e uzattı.

Larsen ile yardımcılarından üçü, Benedict'i bankanın camlı kapılarından dışarıya, Adderley Sokağında, bankaya ayrılmış park yerinde bekleyen Rolls'a kadar geçirdiler.

Benedict arka kanepeye kuruldu, banka görevlilerinin selamına başıyla karşılık verip şoförle aradaki camı tıklattı. Uzaklaşırken Ruby Lance koluna girip hatifçe sıktı.

«Aldın mı?» diye sordu.

Benedict mutlu mutlu sırıttı.

«Yaşlı Larsen'in korkudan ödünü patlattım, en az beş yıl yaşlandı. Bana vermek için telaşından

neredeysse boynunu kırıyordu.»

Yumuşacık maroken kanepede Ruby adama biraz daha sokuldu.

«Şimdi hepsi senin artık.»

Benedict başını salladı, sonra saatine baktı. «Toplantı on beş dakika sonra başlıyor. Ben ön kapıdan gireceğim, senin ise, garajdan, özel asansörle doğru çalışma odama çıkıp orada beklemeni istiyorum. Biz Toplantı Odasında olacağız. Sırası gelince sana zili çalarım.»

Rolls ağır ağır Heerengracht'ı dolanıp binanın önünde durdu.

Şoför inip kapıyı açtı, Benedict inmeden önce Ruby' ye baktı, gülümsedi. Usulca:

«Ömrümün en zevkli anlarından birini yaşayacağım. Bu kez o alçağı kısıvrak ele geçirdim işte.» dedi.

Ruby: «Seni bekleyeceğim.» derken erkek, arabadan indi.

Rolls, binanın bodrum katındaki garajın kapısından girinceye kadar bekledi, sonra karşıya geçip gökdelenin ana girişine daldı. Uzun rahat adımlarla asansöre yönelirken dudakları küçük, heyecanlı bir gülüşle geriliyordu.

Toplantı odası yüksek tavanlıydı, yerlere kadar inen pencereleri kocaman, tıknaz dağa bakıyor, dağın kayalık yamaçları, kentin ilk binalarının toplandığı ağaçlık eğimlere doğru dimdik iniyordu.

Johnny Lance masanın başında, ayaktaydı. Şu son birkaç gün zayıflamış, omuz kemikleri beyaz ipek gömleğinin altında incecik, belirmişti. Ceketini çıkartmış, boyunbağı nin düğümünü de birkaç santim gevşetmiş, indirmişti. Yanaklarının, çenesinin kemikleri, keskin açılar çiziyor, bu, açılar, gözlerinin altını karartan morluklarla yumuşamıyor, büsbütün belirgin hale geliyordu. Ellerini ceplerine daldırmış, masanın üzerinde, önünde duran kâğıda hiç bakmak sızın konuşuyordu.

«Çalışma giderlerimiz saatte başbelâsı yüz İngiliz lirasına yakın, öyle değil mi, Mike» Michael Shapiro başıyla onayladı.

«Öyleyse, İntihar adasındaki ana hen kadar üzerinde otuz altı saat çalışıp şimdiye kadar gördüğüm en pis, değersiz yığından, 200 kıratlık elmas elde ettik. Hepsine bin kâğıt alabilirsek kendimizi mutlu sayalım. Altı bin beş yüz lira masrafa karşılık.»

Johnny durup masadakilere baktı. Mike Shapiro, not defterine olanca dikkatiyle eğilmiş, bir şeyler karalıyordu. Tracey van der Byl sapsarıydı, gözlerini bir an bile Johnny' nin yüzünden ayırmıyor, yüzünde derin bir acı, çaresizlik okunuyordu; Benedict van der Byl pencereden dışarısını, dağı seyrediyordu, koltuğuna rahat rahat gömülmüş, hafifçe gülümseyerek, terbiyeli terbiyeli dinliyordu.

«İntihar ana hendeği, tüm imtiyaz içerisinde elmas bulma olasılığı en yüksek beş bölgeden bir tanesi, işe yaramadığına göre, ötekiler de yararsız çıkabilir. Öteki ki imtiyazda ilk maden aranan bölgelerde deneme yapabiliriz. Bununla birlikte, Kingfisher'in kıyıboyunca ilerlemesi üç dört gün ister.» Johnny durdu. Benedict, hep öyle hafifçe gülümseyerek koltuğunu döndürdü.

«Faiz ödeme süresi ayın 30 unda bitiyor, üç gün sonra. Yüzelli bin Rand'ı nereden bulacaksın?»

Johnny başını salladı:

«Evet, sanıyorum Larsen'den birkaç hafta daha süre kopartabilirim; eğer haklarını korumak istiyorsa, çaresiz.

Benedict mırıldandı:

«Dur, bir dakika. Larsen'in bu işle hiç ilgisi yok.»

Johnny sustu, merakla ona baktı: «Ne demek istiyorsun, açıkla.» dedi.

Benedict açıkladı:

«Alacağı Larsen'den devraldım. Süreyi uzatmaya hiç niyetim yok.»

Johnny yıldırımla vurulmuşa dönmüştü, zorlukla konuştu:

«Larsen beni uyarmadan seninle pazarlığa girişmezdi ama?»

Benedict, doğrulaması için Michael Shapiro'ya döndü:

«Shapiro?»

«Johnny, üzgünüm ama doğru söylüyor. Belgeleri gördüm.»

Johnny onu suçlar gibi, acı bir sesle:

«Sağol Michael, bana haber verdiğin için teşekkür ederim.» dedi.

Michael çaresizlikten kıvranıyordu:

«Toplantıdan birkaç dakika önce gösterdi bana da. Johnny.

Yemin ederim, bilmiyordum.»

«Doğru.» Benedict koltuğunda doğruldu, sesi, sert çıkıyordu:

«Biz şimdi ana ilkelerden başlayalım. Babamın Şirketini mahvettin, Lance, iflasa sürükledin ama Tanrıya şükürler olsun, belki durumu kurtarabilirim. İster duygusal davranış de, ne dersen de ama senin paylarını istiyorum, seninkileri de.» Böyle diyerek Tracey'e döndü.

Tracey sert bir çıkış yaptı:

«Olmaz!»

Benedict ona gülümsedi:

«Pekâlâ o zaman ben de Johnny Lance'ı sıkıştırırım, tüm yükümlülüklerini yerine getirmesi için. Böylelikle nasıl olsa Şirket benim, ama onun da ömür boyu müflis durumuna düşmesini, bir daha hiç hiç kalkınamamasını sağlamış olurum.»

Tracey elini boğazına götürdü. Johnny'ye baktı. Onun bir şey söylemesini bekledi. Uzun. sıkıcı bir sessizlik oldu, sonra Johnny Lance başını önüne eğdi.

Boğuk, yorgun bir sesle:

«Daha üç günüm var.» diyebildi.

Benedict soğuk soğuk sırıttı:

«Öyle ya. üç günün var. Bekleyelim bakalım, bu üç günü nasıl kullanacaksın.»

Johnny kâğıtlarını alıp koltuğuna sıkıştırdı: sonra sandalyenin arkasına astığı ceketini de omzuna attı.

Benedict: «Dur, bekle.» buyurdu.

«Nedenmiş o?» Johnny çarpık bir gülüşle güldü: «Yeterince eğlenmedin mi ki?»

Benedict masanın üzerindeki telefonu açıp hızla numaraları çevirdi:

«Lütfen gelir misin sevgilim?» diyerek telefonu kapatırken Johnny'ye gülüyordu. Sonra kapı açılınca ayağa kalktı, gitti, Ruby Lance'i karşıladı, ağzından öptü. ikisi kolkola dikilip Johnny'ye

baktılar.

Benedict usulca:

«Elinden aldığım tek şey, Şirket değil.» dedi.

Ruby de dimdik Johnny'nin gözlerinin içine baktı:

«Senden boşanmak istiyorum. Benedict ile evleniyoruz.» dedi.

Herkesin gözü Johnny'deydi, şöyle bir sarsıldığını gördüler.

Teker teker yüzlerine baktı, dudaklarını sıktı, alnı kırıştı.

Tracey onun öfkesinin giderek kabardığını görüyordu, Benedict'e kaydı gözleri. Dudakları titreyerek, eğilmiş. Johnny'ye bakıyor, bir şeyler bekliyordu, gözlerinde zafer parıltıları vardı.

Tracey bağırarak Johnny'yi uyarmak, Benedict'in bunca özenle kurduğu tuzağa düşmesini önlemek istedi.

Johnny bir adım attı, topuklarının üzerinde şöyle bir sallandı.

Yenilgisini tamamlamak, geri dönülmez noktaya gelmek üzereydi ki Benedict dayanamadı gene herşeyi berbat etti, bir kez daha böbürlenmeye kalkıştı:

«Oyun bitmiştir, ben kazandım, Johnny Lance!» diye kıkır kıkır güldü.

Johnny'nin kendini toparlamak, aklını başına toplamak için harcadığı çaba, yüzünden okunmuyordu, öne doğru attığı o adımı, doğalmış gibi sürdürerek kapıya yürüdü.

«Evin tapusu senin üzerineydi tabii, Ruby, lütfen eşyayı Tulbagh Oteline gönderir misin?» demekle yetindi.

Kolkola dikilmiş çiftin önünde durup Ruby'ye sakın sakın:

«Onurunu korumak isteyeceksindir elbet, Ruby, bu yüzden zina davası açmayacağım. Terkten dava açarız.» dedi.

Benedict söze karıştı:

«İçin içini yiyor. Lance kadınına sahip çıkamadı. Van der Byl onu elinden aldı. Hadi ne duruyorsun, git, zina davası aç, dünyaya rezil ol, herkes duysun bunu.»

Johnny sadece:

«Peki, nasıl istersen.» demekle yetindi. Ve Toplantı Salonundan çıkıp asansöre yöneldi.

Johnny soyunmadan kendini yatağa atıp kapalı gözlerini parmaklarıyla ovuşturdu. Şaşkına dönmüş, dengesini yitirmişti, zihninin, genellikle çetin bir sorunu çarçabuk, kesinlikle çözen ucu.

sivri ucu, körelmişti. Bu sorun öylesine çok yönlü, öylesine karmakarışık ki, sık çalıların ortasına düşmüş birine benzetiyordu kendisini. Afrika'nın o balta işlemez abanoz çalılarının arasında kör bir bıçakla kendine yol açmaya çabalıyor gibi. çaresizdi.

Gözlerini açmadan, el yordamıyla telefonu buldu, santraldeki kıza Kimberley'de bir numara verdi «İhbarlı görüşme Bay Ralph Ellison ile.» dedi. Kız: «On beş dakika bekleyeceksiniz Bay Lance » karşılığını verdi:

«Okey. Lütfen oda servisine söyleyin bana bir Chivas Regal ile soda göndersinler hemen.» Birden canı müthiş içki çekmişti, acısını dindirecek bir şey. «Duble olsun şekerim. hayır, iki duble olsun lütfen.»

Perdeleri kapalı, loş oda sıcacık, güvenliydi Yıllar yıllar önce yaptıkları gibi birbirlerine sımsıkı rıldılar. Solukları birbirlerine karıştı, konuşmalarına gerek yoktu.

Birbirlerinin oldukları zaman ikisine de öyle geldi ki sanki ömür boyu bu anı beklemişler.

Sonra Johnny. Tracey kollarının arasında, yatarken, yavaş yavaş gücünün yerine geldiğini, adeta ondan güç aldığını hissetti.

Doğrulup yatakta oturduğunda o şaşkın, yarı sersem ifadesi tamamen silinmişti. Gene gözleri parlıyordu.

«Daha üç günümüz var.» dedi.

«Evet.» Tracey kalktı, oturdu. «Git. Johnny. Çabuk git, bir saniye bile yitirme »

O Kingfisher'i ana hendekten çekeceğim. O elmasları bulacağım.

Oradalar. Biliyorum, oradalar. Gemiye İntihar ile Yıldırım'ın arasına sokacağım, o başbelâsı elmasları bulacağım, bulamazsam Allah benim de belâmı versin.»

Bacaklarını yataktan sarkıttı, giysilerine uzanırken kol saatine bir göz attı.

«Saat dört. Hava karardıktan birkaç dakika sonra Cartridge Körfezine varmış olurum. Lütfen irtibat bürosunu arayıp söyler misin, Cartridge Körfezine telsizle haber versinler, uçağımın inişi için pist aydınlatılsın, Yabankazı da beni götürmek için hazır beklesin.»

«Buradan telefon eder, sonra da banyo yaparım. Sen durma, git. Zaman yitirme.» Tracey heyecanla ona bakıyordu, Johnny de gözlerini genç kadının çıplak vücudunda gezdirdi. Uzandı, bembeyaz, iri göğsünü, adeta çekinerek, tuttu:

«Çok güzelsin. Canım hiç gitmek istemiyor.»

«Döndüğünde hepsi burada, seni bekliyor olacak, tasalanma.»

«Tasarladığım gibi olmadı, umduğum, hayal ettiğim gibi güzel olmadı.»

Benedict, İhtiyar'ın çalışma odasında bir aşağı, bir yukarı öfkeyle gidip geliyordu. Arasına pencereye yaklaşıyor, vadinin ötesine, dağa bakıyordu.

Ruby, koltuğunda huzursuz, kıpırdandı. Kedi gibi toparlanmış, uzun, altın rengi bacaklarını altına almıştı.

«Onun bamteline bastın, ezdin onu.» diyordu ama kaygılıydı ve kaygısı, korkusu, gözlerinin kıyıcığindeki kırışıklıklardan ve dudağını büzmesinden belli oluyordu. Benedict' in bu tepkisini öngörmeli, hazırlıklı olmalı, zafer anının hiçbir zaman zafer umuduna, bekleyişine erişemeyeceğini, alınan öcün ardından her zaman bir düş kırıklığının geleceğini tahmin etmeliydi. En doğru yolun, en güvenilir yolun şimdilik onu yalnız bırakmak olduğunu anlıyordu ama iş işten geçtikten sonra. Wynberg Tepesindeki eski eve onunla birlikte dönmekle hata etmişti. Ayağa kalktı.

«Sevgilim.» diyerek adamın yanına yaklaştı. «Şimdi eve gidiyorum ben. Şunun eşyasını toplayayım da bir an önce başımdan atayım istiyorum. Onun anılarını tümüyle silmek istiyorum.

Şimdiden sonra seninle ben varız, yalnız ikimiz.»

Onu öpmek için uzandıysa da Benedict başını öte yana çevirdi.

«Ya, böyle? Demek gidiyorsun?» Dudağını büzmüş, kadına küçümseyerek, tepeden bakıyordu.

«İkimiz de yorgunuz, sevgilim. İkimiz de biraz dinlenelim hele, akşam dönerim.»

Benedict hain hain sırıttı:

«Demek böyle, şimdi dizginleri sen ele aldın öyle mi?»

«Sevgilim.»

«Bırak bu sevgilim numaralarını. Bir anlaşma yapmıştık, yürümedi.

Seni onun kafasını kırmak için koz diye kullanacaktım, olmadı, biliyor musun hem? Sana metelik bile vermiyormuş. Onu kolluyordum, sevindi bile. evet, sevindi ya! Seni başından atıyor, senden kurtuluyor diye nasıl sevindi bilsen?»

«Benedict.»

Kadın, birkaç adım geriledi.

«Dinle.» Benedict ona yaklaştı, suratını suratına doğru eğdi.

«Mademki gitmek için böylesine can atıyorsun, ne duruyorsun peki. hadi durma, defol git! Seni tutan mı var? Mademki o seni istemiyor, elbette ben de istemem.»

«Benedict,» diye fısıldadı. Yüzünün kanı çekilmiş, kireç gibi bembeyaz olmuştu. Erkeğin yüzüne dehşetle bakarken, tüm düşlerinin yıkıldığını, kurduğu şatoların yerle bir olduğunu seziyordu.

«Gerçekten öyle düşünüyor olamazsın.»

«Olamam öyle mi? » Başını geri atarak bir kahkaha koy verdi.

«Bak dinle, birkaç parça güzel elmasın oldu. bir de vizon manton.

Bishopscourt'da büyük bir evin var. Şimdi, bir yosma için bu verdiklerinin hakça karşılığı sayılmaz mı ha? Söylesene.»

Bu ağır hakaret karşısında Ruby'nin soluğu kesilir gibi olmuştu.

Ancak:

«Benedict.» diyebilirdi ama beriki dinlemiyordu bile.

«Sana sahip olabileceğimi kanıtladım, değil mi? Seni onun elinden alabileceğimi kanıtladım, amaç da buydu zaten. Şimdi hadi bakalım, çek arabanı, doğru evine.»

«Makine! Kingfisher'e yerleştirdiğiniz o şeyi biliyorum ben ama.»

Büyük bir hataydı bu. O ana kadar kadının elinde olanak vardı. Hâlâ durumu kurtarabilirdi. Ama ağzından bu sözlerin çıkmasıyla Benedict'in suratı allak bullak oldu, kıpkırmızı kesildi, konuşurken sesi öfkeden titriyordu, dudakları bile şişmiş gibiydi.

Fısıltı halinde.

«Hele bir dene. Hadi, durma, denesene! Sana on beş yıl verirler. Sen de benim kadar girmişsin bu işin içine, boğazına kadar batmışsın. Düşün bir kez güzelim, bir kadınlar hapishanesinde onbeş yıl. Sonra, bunu da düşün.» Elini kaldırıp boynunu keser gibi yaptı:

«Seni gebertirim, yemin ederim. Tanrı tanıgım olsun, seni şu iki elimle gebertirim. Yaparım, biliyorsun. Artık beni yeterince öğrenmiş olmalısın.»

Kadın geri geri çekilirken Benedict, bir eli onun gırtlığında.

«Borcumu ödedim, hakkını aldın, şimdi defol.»

Ruby birkaç saniye daha onun karşısında dikildi, Benedict gerçi öfkeden kendinden geçmiş gibiydi ama gene de kadının gözlerindeki korkuya bir şeylerin karıştığını, gözlerinin kısıldığını, dudaklarının gerilerek bembeyaz dişlerini ortaya çıkardığını görmeyecek kadar geçmemişti.

«Pekâlâ.» dedi. «Gidiyorum.»

Ve başı yukarıda, uzun sarı saçları omuzlarında dalgalanarak yürüdü, odadan çıktı.

Ruby arabayı yavaş sürüyordu çünkü gözlerine yaşlar dolmuş, görmesini engelliyordu. iki kez öteki sürücüler ona korna çaldılsa da aldırış etmedi, iki eliyle direksiyonu sımsıkı kavramış, dosdoğru önüne bakıyordu, dağın eteklerini. De Waal Caddesinden dolandı.

Üniversiteye gelmeden yoldan çıkıp çamlıklara daldı, Cecil Rhodes Anıtının arkasındaki otomobil park yerine vardı. Arabadan inip atlı heykelin, bir elini gözlerine siper etmek üzere kaldırmış, sonsuza kadar ufku kolladığı taş basamaklarla Grek sütunların altındaki parke döşeli terastan yürüdü.

Korkuluğa dayanıp karşıya, ta uzaklardaki mor dağlara. Helderberg dağlarına baktı. Omuzlarını kısıtı, üşümüştü, ince ipek yazlık elbisesinden rüzgâr içine işliyordu içindeki sonsuz acı gibi soğuk, dondurucu.

Şimdi yaşlar, yanaklarından aşağı, ipekli elbisesinin göğsüne iplik iplik iniyordu ama aldırış bile ettiği yoktu. Kendi kendine acıyordu, ama bunlar aynı zamanda öfke yaşlarıydı ve kuru buz gibi soğuk, gözlerini yakıyordu.

Titrek dudaklarının arasından: «Domuz» diye fısıldadı. Az ötesinde, korkuluğa tünemiş, bacaklarını aşağı, boşluğa sarkıtmış, ilk aşkın o sonsuz sarhoşluğu içinde birbirlerine sımsıkı sarılmış iki öğrenci, dönüp baktılar.

Oğlan kıza bir şeyler fısıldadı, kız da düşüncesizce, kıkır kıkır güldü, ama Ruby ona zehir gibi bir bakış fırlattığında gözlerini hemen kaçırdı. Sonra ikisi birden, canları sıkılmışçasına, korkuluktan inip uzaklaştılar, Ruby'yi yalnız başına bıraktılar.

Bir an bile yana çekilmeyi, kaçmayı düşünmedi. Benedict'in tehditleri boşunaydı hiçbir anlamı yoktu, biliyordu. Onun tek kaygısı, adamı can evinden vurabileceği darbeyi bulup indirmektir.

Kendi başına gelebilecekler aklının ucundan bile geçmiyordu.

Yalnızca ve yalnızca en çabuk etki edebilecek, en korkunç öç sima yolunu bulmayı düşünüyordu. Kafasına üşüşen kara bulutlar yavaş yavaş dağılırken, bu çareyi de açık seçik gördü, yolunu çizdi.

Johnny Tulbagh Otelinde kalıyordu.

Döndü, saçları, bir süvari mızrağının ucunda dalgalanan bayrak gibi, arkasında savrularak, koşa koşa otomobiline gitti. Arabayı hızla sürdü, kentin yoğun akşam trafiğine dalıncaya kadar. Sonra çaresiz yavaşladı, adım adım ilerlerken yanaklarında gözyaşları kurumuş, sabırsızlıktan yerinde duramıyordu.

Tulbagh Otelinin kapısı önünde arabayı park edip lobiye girdiğinde saat beşi geçiyordu.

Resepsiyondaki kıza sordu:

«Bay Lance kaç numarada kalıyor?»

«Bay Lance bir saat önce otelden ayrıldı.» Kız merakla Ruby'nin allak bullak olmuş suratına, bozulmuş, akmış boalarına bakıyordu.

Ruby'nin içine düştüğü düşkırıklığı adeta midesini bulandırdı, kıza ters ters sordu:

«Nereye gittiğini söyledi mi?»

Kız. başını salladı:

«Hayır hanımefendi ama çok acelesi vardı.»

Ruby laneti bastı:

«Allah kahretsin! Kahretsin!»

Sonra, kararsız, döndü, nerede arayacağını düşündü. Belki de Johnny büroya dönmüş olabilirdi.

O sırada asansör kapısı açıldı, Tracey Hartford asansörden çıktı. O sabırsızlığında bile Ruby, genç kadının çevresine saçtığı parıltıdan, onun sevdiği adamla az önce seviştiğini anlamakta gecikmedi. O adamın kim olduğu konusunda ise en ufak bir kuşku bile yoktu.

Bir an şok geçirir gibi olduysa da kendini çabuk topladı, sonra koşup Tracey'nin suratındaki o gizli gülüşü pençeleriyle kopartmak geldi içinden. Bu duygusunu da bastırdı. Tracey tam camlı kapılara doğru yürürken önünü kesti.

«Johnny nerede?» diye sorunca Tracey yıldırımla vurulmuş gibi, durdu. Dehşetle irkilmesinden Ruby onun suçlu olduğunu, kuşkularının gerçek olduğunu hemen anladı.

Alçak ama heyecandan çatlayan bir sesle sordu:

«Allah kahretsin, nerede o?»

Tracey çabuk toparlandı, donuk bir yüzle karşılık verdi:

«Burada değil.»

«Nereye gitti? Onu mutlaka görmeliyim.»

«Cartridge Körfezine uçtu.»

«Ne zaman ayrıldı? Önemli, çok önemli, çok!»

«Bir saat önce. Çoktan havalanmış olmalı.»

«Ona bir haber iletebilir misin?» Ruby sabırsızlıkla Tracey'nin bileğine yapışmış, öyle sıkıyordu ki parmaklarının izi kaldı.

Tracey elini kurtarıırken karşılık verdi:

«Onunla telsiz bağlantısı kurabilirim.»

Ruby kestirdi attı: «Olmaz.» Söyleyeceklerini herkes duysun diye havadan, uluorta aktarması olanaksızdı.

«Bir uçak kiralayıp peşinden gidebilir misin?»

Tracey başını salladı:

«Hava karardıktan sonra tarife dışı uçak kalmaz.»

«Öyleyse mutlaka peşinden gitmelisin. Otomobille. Oraya gitmelisin.»

«Neden?» Tracey dik dik onun yüzüne baktı Bu üstelemesine şaşırmıştı, üstelik yanaklarındaki kurumuş yaş izleri ve gözlerindeki o vahşi bakış da dikkatini çekmişti. «Sekiz saatlik yol?»

«Şimdi anlatırım sana. Johnny'nin odasını kullanabilir miyiz?»

Darmadağınık yatak aklına gelince Tracey bir an duraksadı.

Sonra otel yöneticisi lobiye indi. Tracey. rahat bir soluk alarak ona yaklaştı.

Beechcraft ansızın yan yattı, kanadı eğildi. Johnny içgüdüleriyle uçağı düzeltti, sonra alet tablosuna bir göz attı. Orada bir şey göremeyince kanadın üzerinden baktı, ilk kez altındaki uçsuz bucaksız düzlükleri örten tozu gördü sis gibi uzun uzun püsküller halinde, toprağın üzerinde, alçaktan ilerliyor

ve batan güneş onu mor ve altın renklerine dönüştürüyordu. Korkuyla karşıya, ufka baktı, toz bulutunun kuzeyden doğru indiğini gördü. O bakarken bulut, güneşi de örttü, donuk, kıpkızıl bir küreye dönüştürdü. Uçak kabini, bir fırının kapağı açılmışçasına, garip bir parıltıyla doldu.

Bir rüzgâr sağnağı daha gelince Beechcraft gene yan yattı ve o anda radyo, canlandı, çatırdamaya başladı «Zulu Şeker Peter Tango Baker, burası Alexandra Körfezi cevap verin lütfen.»

Fırtınanın yarattığı parazitten sözler güçlkle anlaşılıyordu. Johnny tam elini radyonun düğmesine uzatmışken vazgeçti. Çarçabuk düşündü. Uçuş iznini iptal etmek için arıyorlardı onu. besbelli.

Çölden kaynayıp yükselen, büyük bir kuzey fırtınasıydı. Uçuşunu iptal edecek, onu fırtınanın yolundan ayıracaklardı.

Kol saatine baktı. Cartridge Körfezine yirmi dakikalık bir uçuşu kalmıştı. Hayır, hayır tam fırtınanın merkezine doğru uçtuğuna göre, yirmi beş ya da otuz dakika. Hemen sol yanına baktı, gözleriyle kıyıyı aradı ve ileride, giderek yoğunlaşan mor karanlığın içinde kıyıyı döven dalgaların uzun, beyaz çizgilerini gördü. Kıyı hâlâ açıktı, otuz dakika daha böyle kalabilirdi.

«Zulu Şeker Peter Tango Baker, burası Alexandra Körfezi.

Tekrar ediyorum, cevap verin. Cevap verin. Zulu Şeker Peter Tango Baker.» Telsizcinin heyecanı, parazitin arasından güç belâ duyulan sesinden belli oluyordu.

Fırtınayla yarış edip kazanma olasılığı, Cartridge Körfezine sağ sağlam ulaşabilmek olasılığı vardı. Batıya dönebilir, denizden doğru girebilir, Kingfisher'in seyir ışıklarından kerteriz alarak toz bulutlarının altına usulca süzülebilirdi. Eğer başaramazsa döner, rüzgârın önüne katılıp geldiği yolu tutardı. Telsiz şimdi öfkeyle çatırdıyor, tıslıyor, telsizcinin sesi kimi zaman tamamen yok oluyor, kimi zaman da iyice güçleniyor, yükseliyordu.

«İptal edilmiştir. Tekrar ediyorum, uçuş izniniz iptal edilmiştir. Beni duyuyor musunuz, Zulu Şeker Peter Tango Baker? Cevap verin lütfen. Rüzgârın şiddeti Beauort ölçeğine göre yedi fırtına bölgesinde görüş uzaklığı tekrar ediyorum, fırtına bölgesinde görüş uzaklığı sıfır.»

Kuzey fırtınası artık günler boyu eserek ve İntihar ile Yıldırım adaları arasındaki geçitte çalışma olasılığını da sıfıra indirecek, son umutları söndürecek.

Johnny telsizi kapattı. Kontrol kulesiyle bağlantıyı kesti, ansızın uçağın içine garip bir sessizlik çöküverdi. Oturduğu yere iyice gömülüp kumanda kollarını çekti, yükseklik göstergesini izlemeye koyuldu.

Şimdi dokuz yüz metreye kadar inmişti. Beechcraft hoplayıp duruyordu. Otomatik pilota bağlamıştı çünkü dışarısı zifiri karanlıktı. Kanat uçlarını bile göremiyordu ama başının üzerinde yıldızlar hâlâ görünüyordu. Fırtınanın tam gözündeydi ilerliyordu, toz bulutları önünde, onu karşılamak üzere, Cartridge Körfezindeki iniş pistini örtmek üzere hızla koşuyorlardı.

Birkaç saniyede bir, ileriye bir göz atıyor ışıkları görebilmeyi umuyor sonra bakışları gene uçuş tablosuna takılıyordu.

«Şimdi» diye düşünüyordu acı acı, «Şimdi görmem gerekirdi.

Tam üzerinde olmalıyım. Otuz saniye daha geçerse kaçırdığımı anlayacağım.»

Gene başını kaldırıp baktı, Kingfisher'i tam karşısında gördü, ileride, orada. Tüm ışıklarını yakmıştı, karanlığın içinde pırıl pırıl bir umut şamandırası. Kolayca yol alıyor gibiydi çünkü rüzgâr henüz denizi allak bullak edecek zamanı bulamamıştı.

Geminin üzerinden, sürtünürcesine geçti, şimdi de ötede karada aydınlatılmış iniş pistini arıyordu.

Gecenin zifiri karanlığında biraz daha hafif bir karanlık olarak göründü pist. Dosdoğru üzerine giderken, çift sıra yağ kandillerinin rüzgârda titreyen alevlerini, savurduğu dumanı gördü.

Uçak yere konduğunda öyle bir sarsıldı ki iniş takımları kopacak sandı. Sonra kaba toprak pist üzerinde kandiller kanat uçlarından hızla geçerek ilerlerken kendi kendine derin bir soluk aldı, mırıldandı:

«Lance dostum, ucuz kurtardın postu!»

Mercedes döne döne uzanan dağ yollarını hızla aşıyorken rüzgârın uğultusu Tracey'nin yüreğinin gümbürtüsüne, kulaklarında güm güm atan nabzının patırdısına eşlik ediyordu.

Adeta içgüdüleriyle sürüyordu arabayı, karanlıkta birdenbire önüne çıkıveren dönemeçleri kolluyor, yolun üzerine eğilmiş, gece göğünün yarısını örten kayaların ağırlığını omuzlarında duyuyordu sanki.

Clanwilliam Gölünün gümüş yüzeyi, yıldızları yansıtıyordu. onu gerilerde bıraktı. Dağlardan aşağı inip Olifant Irmağını aştı, Vanrynsdrop'da kısa bir mola verdi. Benzin alırken istasyonun soluk aydınlığında haritayı inceledi. Yolun küçük, kırmızı boyunca sıralanmış kilometre işaretlerini yüreği burkularak okudu. Biliyordu, her kilometre sabırsızlığıyla bir katı uzayacaktı.

Sonra gene direksiyonun başında Namaqualand'in uçsuz bucaksız ıssızlığıyla karşı karşıya kaldı. Mercedes uçarcasına bu boşluğa daldı.

«Bir tür makine var. nasıl çalıştığını bilmiyorum ama elmasları eleyip alıyor. Benedict onu Las Palmas'da yerleştirmişti.»

Arabanın farları, karanlığı delen küçük beyaz ışık sütunlarıydı, yol ise bitmek tükenmek bilmeyen upuzun, mavi bir şerit.

«İçlerinde bir elmas var. Ona «Koca Mavi» diyordu. Benedict onun bir milyon değerinde olduğunu söylüyor.»

Tracey inandığına pek emin değildi. Ama bir türlü kabullenemediği bu ihanetin bu aldatmacanın akıl almazlığıydı.

«İtalyan'a, Kaptana dikkat edin. Benedict hesabına çalışıyor, onun emrinde. Öteki de, o Hugo da hepsi işin içindeler. Johnny'yi uyar!»

Benedict ha! Zayıf iradeli, şımarık Benedict, uçarı çapkın, avare Benedict. Bu planı tasarlayıp yürütmüş olması mümkün müydü?

Ansızın rüzgâr Mercedes'e yandan ve öyle şiddetle çarptı ki araba yoldan çıktı. Tracey direksiyona güç hakim olabildi. Toz ve kum, tekerleklerin altından bir bulut gibi yükseldi. Sonra kendini gene yolda, kuzeye doğru hızla ilerler buldu.

«Johnny'yi uyar! Johnny'yi uyar!»

Benedict van der Byl babasının evinde, babasının koltuğunda oturuyordu ve yalnızdı. Yalnızlığı tüm benliğini ta derinlere kadar kemiriyordu.

Önünde, yazı masasının üzerinde bir kristal kadehle bir sürahi duruyordu. Ama içki onu yatıştırmıyor, tersine, boğazında ve karnında duyduğu sıcaklık yalnızlığının buz gibi dondurucu soğukunu sanki büsbütün arttırıyordu. Hayalinde kendini içi boş bir adam gibi görüyordu. içi sadece soğuk bir hüznle doldurulmuş bir boş kabuk olarak düşünüyordu kendisini.

Çevresine, odanın koyu renk tahtayla kaplı duvarlarına baktı, o küflü ölüm kokusunu duydu. Babasının şu koltukla böyle yapayalnız, tek başına kaç defa oturduğunu düşündü. Kanseri onu diri diri yerken yapayalnız, korku içinde.

Huzursuz, kalktı, odada gezindi, burada yaşamış, burada ölmüş adamlarla ilişki kurmak istercesine eşyaya dokundu. Gitti, perdeleri kapalı pencerenin önünde durdu. Halı yeniydi. Bir türlü temizleyemedikleri öteki halının yerine koymuşlardı.

«İhtiyar doğru düşünmüş.» Yüksek sesle konuştu, sesi kendi kulaklarına yabancı geldi.

Sonra ansızın bir karar verip taş şöminenin yanında duran dolaba yürüdü, kapağı zorladı. Kilitliydi.

Telâşsız, geri çekilip kapıyı tekmeledi. Tahta çatırdadı, bir tekme daha, kapı rezelerinden koptu. Oval der« kutu en üst raftaydı, alıp masaya götürdü. Kapağını açtı, yatırdı.

Purdey Royal marka tüfeğin mavi metal çifte namlusunu aldı, tüfek yağı eline bulaştı.

«Jacobus Isaac van der Byl.» Çeliğe, sülün, av köpekleri şekilleri arasında altın harflerle kazılmış adı yüksek sesle okudu.

Sonra güldü.

«İhtiyar şeytan!» Aklına gelen bir şakaya gülüyormuş gibi, başını sallarken ağır ağır çiftinin parçalarını birleştirmeye başladı.

Sonra elinde tarttı, silahın o kusursuz, tatlı dengesini hissetti.

«İhtiyar kurnaz kendi kararlarını kendi verirdi.» Gene hep öyle gülerek, tüfeği yeni halının üzerine indirdi. Namlusu tavana bakacak biçimde, dipçiğini yere ayaklarının arasına dayadı, ağır ağır öne eğilerek ağzını açıp çift namluyu dudaklarının araşma yerleştirdi, sonra eğildi, eğildi, iki başparmağını iki tetiğe takıp aynı anda bastırdı «Klik! Klik!»

Horozlar, boş fişek yataklarından düştü. Benedict doğruldu dudaklarındaki tüfek yağı tadını sildi, gene sıırttı.

«İşte o, böyle yapmıştı. iki namluyu da gırtlığına dayamış. Bademciklere çok iyi gelir doğrusu» Güldü, dolabın parçalanmış kapağına baktı. Dörtköşe fişek kutuları, ikinci rafta duruyordu.

Silahlı kolunun altına sıkıştırıp gene dolaba gitti, şimdi daha kararlı adımlarla yürüyordu. Bir kutu mermi alıp yırttı, açtı. Birden elleri titremeye başladı ve birkaç kırmızı, tombul mermi yere saçıldı.

Eğilip iki tanesini aldı.

Heyecanı ve korkusu giderek artıyordu, çiftiyi kırıp mermileri namlulara sürdü. Tok bir sesle yerlerine oturdular, pencerenin karşısında, az önce kalktığı yere döndü.

Emniyeti kaldırırken gözleri parlıyordu, soluğu sıklaşmıştı, dipçiği yeniden ayaklarının arasına yerleştirdi. Namluları gene ağzına aldı, çirkin bir öpüş gibi, sonra tetiklere eğildi. Soğuk, yağlıydılar. Usulca okşadı, okşarken madenin eğimlerindeki incecik olukları hissetti, bir kadın vücudundan hiç almadığı bir zevki onlara dokunurken aldı.

Sonra birden, gene ayağa kalktı. Soluksuz kalmıştı, ağzını açıp ciğerlerine hava doldurmaya çalıştı.

Sallanarak tüfeği yazı masasına geri götürdü koyu renk cilâlı tahtanın üzerine bıraktı.

Kristal bir bardağa konyak doldururken gözleri, sapık bir büyüklenmişlikle o güzelim, pırıl pırıl tüfeğe çakılmıştı.

Buhar, banyonun ayna kaplı duvarlarını buğulandırdığından, görüntüsü hayal meyal seçiliyordu. Ruby Lance, kalın, yumuşacık bir havluyla ağır ağır kurulandı. Acelesi yoktu; Tracey'nin Cartiridge Körfezi yolunda en az dört saat gitmiş olmasını istiyordu. Kendi görüntüsünden derin bir zevk alarak, aynalarda vücudunu, banyonun sıcak suyundan pembeleşmiş tenini uzun uzun seyretti.

Havluya sarınıp giyinme odasına geçti ve gümüş fırçalardan birini aldı, saçlarını fırçalarken, giyeceği elbiseyi seçmek üzere kapağı açık dolabına yaklaştı. Özel bir şey giymeliydi, evet. belki de Louis Feraud'nun o hiç giymediği, ayak bileklerine inen sarı saten tuvaletini.

Hâlâ kararsız, gitti tuvalet masasının başına oturup yüzünü boyamaya koyuldu, bu oldukça uzun ve karmaşık bir işti. Büyük bir titizlikle, özenle çalışıyordu K/e ancak epey sonra, aynadaki görüntüsüne mutlu, gülümseyebildi.

Havluyu bıraktı, gene dolabına gidip incecik çırılçıplak durdu.

Yüzünü buruşturup bir süre düşündükten sonra, Feraud'yu giymekten vazgeçti. Sonra birden gülümsedi, Benedict'in vizonuna uzandı.

O açık renkli kürk bulutuna büründü, yakasını kaldırdı, kürk, yüzünü çerçeveledi. Kusursuzdu. Sadece kürk ayağında altın renkli sandallar, soluk altın rengi, tıpkı saçları gibi.

Şimdi birden bir an önce gitmeye can atar olmuştu. Evden koşarak çıkıp arabasını bıraktığı yere gitti.

Eski evin Maynberg Tepesinde çöreklandığı son dönemece saparken, farlarını söndürdü. Motorun fısıltısı yolun iki yanında uzanan kestane ağaçlarının yapraklarını hışırdatan rüzgârın sesine karışıyor, duyulmuyordu.

Arabayı avluda park etti ve Benedict'in Rolls'unun hâlâ garajda olduğunu gördü, çalışma odasının penceresindeki ışığı da gördü, perdelerin arkasında sarı oval bir aydınlık. Ön kapı açıktı. Karanlık koridorlardan, ayaklarındaki sandallarla hiç ses çıkarmadan geçti ve çalışma odasının kapısının kolunu çevirdiğinde kapı hemen açıldı. Odaya girip kapıyı arkasından kapadı. Sırtını koyu renk tahtalarla kaplı duvara dayadı, durdu. Tek bir abajur odayı belli belirsiz aydınlatıyordu.

Benedict masanın başına oturmuştu. Odada ağır bir yaprak sigarası ve konyak kokusu vardı. İçmişti belli. Yüzü kızarmıştı, gömleğinin üst düğmesi de açıktı. Masada, önünde bir çifte duruyordu. Ruby silâhı görünce şaşırdı, soğukkanlılığını yitirir gibi oldu hazırlanmış olduğu sözcükleri unuttu.

Benedict başını kaldırıp baktı ona. Bakışları bulanık gibiydi, önceleri pekiyi göremedi, gözlerini kırptırdı, sonra sıırttı. Ağzı çarpıldı, konuştuğunda dili peltek, sesi çatlaklı.

«Demek döndün?»

Ruby'nin ona karşı duyduğu nefret birden olanca şiddetiyle depreşiverdi. Ama yüzünden bir şey belli etmedi.

Sadece: «Evet.» dedi, «Döndüm.»

«Buraya gel!» Koltuğunu çevirdi, masada yan döndü. Ruby yerinden kıpırdamadı, sadece kapıya yaslandı.

«Buraya gel!» Benedict'in sesi şimdi daha yüksek çıkmıştı, titremiyordu da ve Ruby birden, gülümseyerek dediğini yaptı.

Kürke sarınmış, karşısında dikildi.

Benedict emretti:

«Diz çok.» Ruby duraksadı.

Bu kez erkeğin sesi, çatladı:

« Diz çok diyorum sana! Diz çok, Allahın belâsı!»

Ruby onun önünde diz çöktü, Benedict oturduğu yerde doğruldu dikildi. Kadın şimdi, önünde boyun eğmiş, altın saçları bir perde gibi yüzünü örtüyordu.

Benedict büsbütün yüreklendi:

«Söyle bakalım şimdi. Seni bağışlamamı dile benden.»

Ruby ağır ağır yüzünü kaldırıp ona baktı. Sonra yumuşak bir sesle:

«Tracey bu akşam beş buçukta Cartridge Körfezine yola çıktı.» dedi.

Benedict'in yüzü değişti.

«Dört saat gitti bile. Yolun yarısına vardı.»

Benedict, dudaklarını aralamış, ona bakakalmıştı, yumuşak kırmızı, gevşek dudaklarını.

Ruby sözlerini sürdürdü:

«Johnny'ye gidiyor. Kingfisher'deki o şeyden haberi var. O kocaman mavi elması da biliyor.»

Erkek, inanmıyormuş gibi, başını sallamaya başladı.

«Yarın şafak sökerken Johnny de öğrenmiş olacak. Yani görüyorsun ya, sevgilim, gene kaybettin sen, değil mi? Onu hiç bir zaman alt edemeyeceksin, değil mi, Benedict? Alt edemiyorsun, değil mi, sevgilim?»

Sesi giderek yükseliyor, sevinçle cınlıyordu.

Benedict, kısık bir sesle, hırladı:

«Sen ha? Sen ha?»

Ve kadın güldü, başını evet dercesine sallayarak güldü, öyle güldü ki, konuşamadı.

Benedict birden koltuktan beceriksizce fırladı, onun gırtlığına sarılmak istedi. Ruby sırtüstü yuvarlandı. Benedict üzerine çullanarak, kadının kahkahası boğazında kalmış, hırıltı gibi sesler çıkartıyordu.

Yerde altalta üstüste yuvarlandılar. Benedict'in elleri Ruby'nin boğazında kenetlenmişti, öfkeyle, umutsuzlukla basbas bağırıyordu. Ruby'nin uzun bacakları havayı dövüyor, tekmeliyor, erkeğin suratını, ellerini uzun tırnaklarıyla tırmalıyor, köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gücüyle ona karşı koyuyordu.

Birden Ruby üste çıktı, Benedict'in başı, masanın bacağına öyle şiddetle çarptı ki, tüm gövdesi tepeden tırnağa sarsıldı. Kadının boğazındaki elleri gevşedi. Ruby kendini kurtardı, soluğu ılık gibi ses çıkartıyordu şimdi, yuvarlanarak ondan uzaklaştı ve bir sıçrayışta ayağa fırladı. Vizonunun önü açılmış, saçları karmakarışık yüzüne inmiş, geri geri gidiyordu.

Benedict dizlerinin üzerinde masaya kadar süründü, doğruldu. Hâlâ basbas bağırıyordu, sesi tutarsız, akortsuz tekdüze çıkıyordu, Ruby ondan çarçabuk uzaklaşıp sendeleyerek kapıya gitti.

Saçlarından önünü göremiyor, hâlâ zorlukla, soluk alabilmek için savaşıyordu. Arkası adama dönük, e! yordamıyla kapının tokmağını aradı.

Benedict uzanıp masadan çiftelyi aldı. Hâlâ masanın yanında diz çökmüş durumda, çiftelyi kalçasına dayadı. Silah ellerinde şiddetle tepti, gümbürtüsü odanın duvarlarında yankılandı, gökgürültüsü gibi

namludan çıkan o uzun sarı alev de bir fotoğrafçının flaşı gibi odayı aydınlattı.

Ağır mermi Ruby'nin tam sırtına saplandı. Çok yakından atıldığı için dağılmadan, omuriliğini ve leğen kemiklerini deldi, geçti, karnını parçalayıp onu yana doğru itti. Ruby kayarak oturdu, vizonu açılmış, yüzü Benedict'e dönmüştü Benedict hep öyle dizüstü, tüfeği o düşerken indirdi, ikinci mermiyi de ateşledi. Gene o kısa gökgürültüsü ve namludan çıkan alev odayı doldurdu.

Birincisinden de daha yakın mesafeden atılan mermi kadının o güzelim, altın yüzünün tam ortasına isabet etti.

Benedict garajda, alnını RollsRoyce'un soğuk madenine dayamış, dikiliyordu. Çifte hâlâ elindeydi, cepleri de çalışma odasından çıkmadan önce yerden topladığı mermilerle tıkabasa doluydu.

Ateşi yükselmiş bir adam gibi, şiddetle titriyordu.

Kendi kendine durmadan inliyordu:

«Hayır!» Böyle, kocaman arabaya yaslanmış hep o tek olumsuz sözcüğü yineliyor, yineliyordu: «Hayır! Hayır!»

Birdenbire yukarıda yarattığı o feci sahne gözlerinin önünde canlanınca öğürdü, sonra Rolls'a dayanmış, kustu, dehşetiyle karışık konyağı kustu.

Sararmış, halsiz düşmüştü ama biraz kendine gelir gibi oldu şimdi. Açık pencereden tüfeği Rolls'un arka kanepesine attı ve titreyerek direksiyona geçti.

Orada başını direksiyona dayadı oturdu kaldı ve şimdi kendini koruma içgüdüsü, yavaş yavaş aklını başına getirir gibi oldu.

Önünde hâlâ açık tek bir kaçış yolu kalmış gibi görünüyordu.

Yabankazı onu okyanusu aşırıtabilecek güçteydi, belki de Güney Amerika, İsviçre'de parası da vardı.

Rolls'u çalıştırıp geri geri garajdan çıktı, lâstikler asfaltta patinaj yaptı, farların ışığında mavi bir duman göründü.

Mercedes kalın kum perdesinin arasından sürünürce sine ilerliyor, farları yolda uzayıp giden, sonu gelmek bilmez parlak turuncu renkli sisi delemiyordu. O sıcak, batıcı rüzgâr kumlu rüzgâr arabayı sarsıyor, yalpa vurduruyordu.

Tracey direksiyonda öne doğru eğilmiş, yorgunluktan ve mika tozundan acıyan, şişmiş gözleriyle önünü görmeye çabalıyordu.

Anayoldan kıyıya bu cip yolu, Cartridge Körfezine karadan giden tek yoldu. Yüz altmış kilometre uzunlukta, kumluk, çukurlarla, hendeklerle dolu, yer yer de taşlı, tümsekli bir yoldu.

Mercedes'in radyatörü su kaynatmıştı, kavurucu rüzgâr ve kalın kum katmanı üzerinde düşük vitesle ilerlemek, motoru iyice kızdırmıştı. Tracey yer yer yolu ancak diz boyu çöl çalılıklarının arasındaki açıklıklardan geçerek bulabiliyordu. Birkaç dakikada bir, rüzgârın sürüklediği bir topdiken, ürkmüş, tüylü bir hayvan gibi önünden geçiyor, ön cama çarpıyordu.

Zaman zaman yolunu yitirdiğine inanıyor, çölde baş boş dolaştığını sanıyor sonra farların ışığında uzayıp giden çift tekerlek izini görünce içi rahatlıyordu. Bir defasında gerçekten de yoldan çıktı ve Mercedes hemen durdu, arka tekerlekleri yumuşak kumda boşa dönmeye başladı. Tracey arabadan

indi, çıplak elleriyle tekerleklerin altındaki kumu kazdı, dönmelerini sağlamak için de tekerleklerin açtığı çukurları demet demet kopardığı çalılarla doldurdu. Mercedes tembel tembel yeniden yola çıkınca sevincinden neredeyse ağlayacaktı.

Şafak toz bulutlarının arasından ağır ağır söktü ve Tracey farları söndürdü, gitti, gitti birden, umulmadık b r anda kendini Cartridge Körfezinde buluverdi. Arsızın depo binaları karşısında belirince Mercedes'den inip koştu. Kapıyı yumrukladı, ustabaşı açtı şaşkın, bakakaldı, neden sonra içeri buyur etmek aklına geldi. Tracey onun sorularını kendi sorularıyla önledi.

«Yabankazı nerede?»

«Bay Lance'i Kingfisher'e götürdü ama döndü, iskelede yatıyor.»

«Hugo Kramer, Kaptan yani, o nerede?»

«Gemide kamarasındadır.»

«Sağol.» Tracey binadan çıktı, fırtınaya aldırmadan koştu.

Yabankazı ağır halatlarla babalara sımsıkı bağlanmış olmasına karşın gene de rüzgârda sallanıyor, kıpırdanıyordu. Güvertesine bir iskele uzatılmıştı, lombozlarından ışıklar görünüyor. Tracey gemiye bindi.

Hugo Kramer kamarasının kapısını buruşuk, çizgili pijamasıyla açtı. Tracey onu itip içeri daldı.

Tiz. kaygılı bir sesle, suçlar gibi:

«Lance'i Kingfisher'e mi götürdün?» diye sordu.

«Evet.»

«Seni aptal, bir şeyler döndüğünü anlayamadın mı? Aman Tanrım, öyle olmasaydı bu berbat havada havalanır mıydı hiç?»

Hugo ona bakakalmıştı, Tracey o anda içgüdüleriyle. Ruby'nin söylediklerinin doğru olduğunu anlayıverdi.

Adam kekeledi:

«Ne demek istediğinizi anlayamıyorum?»

«Hepimiz içeri tıklılınca bal gibi anlarsın. En azından on beşer yıl yeriz. Lance işi çaktı, budala, onu durdurmak zorundayım. Beni hemen Kingfisher'e götüreceksin.»

Kaptan hem şaşırmış, hem de korkmuştu.

«Bir şey anlayamadım ki.» diyecek oldu. «Boşuna zaman yitirme.» Tracey onun karşı koymasına aldırış etmedi.

«Beni hemen Kingfisher'e götür.»

«Peki ağabeyiniz, o nerede? O niye gelmedi?»

Tracey bu soruyu bekliyordu:

«Lance onu dövdü. Hem de çok fena. Hastanelik etti. Ağabeyim de çaresiz, beni gönderdi işte.»

Hugo birden inanmıştı.

«Gott!» diyerek kendi dilinde sövdü. «Ne yapacağız şimdi? Bu fırtınada, sizi belki oraya götürebilirim ama Yabankazı'ndan ayrılmam olanaksız, adamlarım bu denizde gemiyle başedemezler.

«Siz tek başınıza ne yapabilirsiniz ki?»

Tracey sadece:

«Sen hele beni oraya götür.» dedi. «Beni Kingfisher e bindirir dönersin. İtalyanla, Caporetti'yle ben Lance'ın çaresine bakarız. Bu fırtınada adam kolayca denize düşebilir, değil mi?»

«Ya.» Hugo'nun yüzü aydınlanmıştı. «Tamam ya! İtalyan!»

Ve duvarda asılı muşambasına uzandı. Pijamasının üzerine geçirirken Tracey ye yepyeni bir saygıyla baktı.

«Sizin, sizin de bu işin içinde olduğunuzu bilmiyordum.» dedi.

«Ne yani? Ağabeyimle ikimizin kuzu kuzu durup bir yabancının babadan kalma hakkımıza el uzatmasına seyirci kalacağımızı mı sanmıştın?»

Hugo sırtıttı:

«Çok soğukkanlısınız doğrusu. Beni de kandırmıştınız.»

Ve köprüye çıktı.

Johnny Lance ile Sergio Caporetti Kingfisher'in kaptan köprüsünde omuz omuza dikiliyorlardı. Gemi kocaman yeşil denizlerin dağ gibi yükselen su duvarlarını, pruvadan alıyordu ve rüzgârın sıçrattığı serpintiler, köprünün zırlı cam pencerelerine sıçırıyordu.

Kingfisher bir akşam önce o kocaman sarı şamandıraları demir kablolarının üzerinde bırakıp zincirlerinden kurtulmuş otomatik pilota bağlanmış, makine ve dümeninin yardımıyla dalgalara ve rüzgâra göğüs geriyor, konumunu tutuyordu.

Sergio asık suratla homurdandı: «Boşuna. Kayalara fazla yaklaştık. Onlara baktıkça midem bulanıyor.»

Rüzgârın o hain homurtusuna karşın toz bulutları denizin bu kadar açıklığına kadar ulaşamıyordu. Görüş uzaklığı bir mil kadar, belki daha fazlaydı. Yıldırım ve İntihar adalarının çifte kamburu açık seçik görülüyordu. Fırtınadan çılgına dönmüş dalgalar, odalara çarpıp patlarken bembeyaz köpükleri belki altmış metre yukarılara fırlatıyor, sonra aşağıya iniyor, pırıl pırıl beyaz kayalar ortaya çıkıyordu. Johnny homurdandı: «Gemiye tut böyle, yer değiştirmesin.»

Gece boyu iki kez yer değiştirmiş, her defasında da iki ada arasındaki açıklığa daha yaklaşmışlardı. Kingfisher o iki ada arasındaki sinsi, çekici akıntıya karşı koymak için kahramanca direniyor, bu akıntı, dalgalar ve rüzgârla birlikte gemiyi büsbütün zorluyordu.

Johnny hendeklerden hiçbirini derinlemesine taramak niyetinde değildi, sadece önünde kalan zamanda olabildiğince çok yerden örnek almak çabasındaydı, o kadar. Fırtına onu durduramazdı çünkü Kingfisher bundan da kötü havalarda çalışabilecek biçimde yapılmıştı. Fırtınaya karşı öngörülmüş hortum düzeni, teknenin iniş kalkışlarına aldırmadan, hortumun tarama başını dipte tutuyordu.

Johnny biraz soluk alır gibi olmuştu:

«Sakin ol Sergio. Bilgisayara güven, o yanılmaz.»

«O başbelâsı bilgisayarın gözü mü var ki bu kayaları görecektir?»

«Benim gözlerim var, midemi bulandırıyor.»

Gece boyunca Johnny iki kez aşağı, denetleme odasına inip bilgisayara, bulduğu elmasları bildirmesini emretmişti, dört kıratın üzerinde tek bir taş bile yoktu, değerlileri ise pek, pek azdı.

«Ben aşağı iniyorum, gözkulak ol.» diyerek Johnny, gemiyle birlikte yalpa vura vura köprünün arkasındaki kapıyı açtı.

Geçerken bilgisayarın ekranı önünde durdu ve bir bakışta, Kingfisher'in konumundan ayrılmadığını ve her bölümün normal çalıştığını anladı. Ekranı geçip harita masasına eğildi.

Güney Afrika Kıyısının Luderitz ile Walvis Körfezi arasını gösteren geniş ölçekli haritası, masaya iğnelenmişti.

Yabankazı'nın sondajları kurşunkalemle işaretlenmiş, Kingfisher'in çizdiği yol ise Yıldırım ve İntihar adalarının çevresinde dikkatle belirtilmişti.

Johnny bir pergel alıp haritayı seyre daldı. Birden bu iki ada içinde dayanılmaz bir öfkenin kabarmasına yol açtı. Öyle çok şey vaadedip öyle az vermişlerdi ki. O karmakarışık sondaj işaretleri arasında italik harflerle basılmış Yıldırım ve İntihar adlarına baktı, baktı, sonra öfkeden gözü karardı.

Pergelin sivri ucuyla haritayı yırttı, bir kez, iki kez, parçaladı.

Bu küçük şiddet gösterisi öfkesini yatıştırmaya yetti. Şimdi utanmıştı, çocuksu bir şeydi bu yaptığı. Yırtıkları düzeltmeyi denedi ve eline, haritanın altına kaymış bir kâğıt parçası geldi. Parmağını uzatıp çekti, çıkardı. El yazısıyla karalanmış başlığa ve altında sıralanmış dizelere, sayılara bir gözattı.

Kâğıdın başlığı:

«KAMİNİKOTO İKİNCİL ARAMA PROGRAMI» idi.

Ne demek olduğunu anlamamıştı ama sayılardan bunun bir bilgisayar programı olduğu belliydi. Yazı, Sergio Caporetti'nin sivri, Avrupalı yazısıydı. Bu gizemi çözmenin en kolay yolu, Sergio'ya sormaktı. Johnny gerisin geri, köprüye dönerken Sergio, kaygıyla seslendi:

«Patron! Patron, bak!»

İleriyi tam rüzgârın geldiği yönü gösteriyordu Johnny onun yanına koşarken elindeki kâğıdı buruşturmuş, unutmuştu bile.

Sergio, karanlıklar içinde bata çıka onlara doğru gelen küçük tekneyi tanımıştı:

«Yabankazı bu.»

Johnny kendi kendine konuşur gibi sordu:

«Ne işi var burada yahu?»

Yabankazı saniyeler boyu yeşil deniz dubarının ardında gözden yitiyor sonra gene yükseliyor, yükseliyor, inanılmaz yükseklerle çıkıyor, dalgaların üzerinde sekerken dibinin kırmızı boyasını gösteriyordu. Her yanından sular fişkırıyor, sonra bir dahaki dalganın derinlerine iniyor, burnunu köpüklü sulara daldırıyordu.

Rüzgârın önüne katılmış, hızla yaklaştı, dolandı. Kingfisher'e yanaşır gibi oldu.

Johnny gene:

«Bu ne oyun oynuyor böyle yahu?» diyecekken gözlerine inanamadı, incecik biri. Yabankazı'nın odasından fırlamış, Kingfisher'e en yakın küpeşteye koşmuştu.

Johnny bağırdı:

«Tracey bu!»

Tam küpeşteye vardığında bir dalga, kızın üzerinde patladı, Johnny onu denize sürükleneyecek sandı

ama Tracey sımsıkı küpeşteye tutunmuştu.

Kâğıdı cebine tıkarak Johnny köprünün kanadına gidip çelik merdivenden aşağı, güverteye indi, son üç metreyi atladı, koştu.

Küpeşteden aşağıya, suya düşmüş kedi yavrusuna benzeyen Tracey'ye eğildi.

«Geri dön.» diye sesinin çıkabildiği kadar bağırdı «Geri dön. Atlamaya kalkışma sakın.»

Kız bir şeyler bağırdıysa da sesi dalgaların gümbürtüsüne karıştı, ortalık yatıştığında Johnny onun iki gemi arasındaki boşluğu, o kudurmuş denizi aşmaya hazırlandığını gördü.

Kendisi de küpeşteyi aşırıp geminin bordasındaki çelik basamaklardan indi.

Kız atlamak üzereyken aralarında hâlâ üç metre vardı.

Johnny gene umutsuzca seslendi:

«Geri dön.»

Tracey atladı, tutunamadı, iki teknenin arasındaki o ölümcül sulara gömüldü. Başı Johnny'nin hemen altında, batıp çıkıyordu ve Johnny bir dahaki dalganın patlamak üzere olduğunu farkındaydı.

Bu dalga. Yabankazı'nı Kingfisher'in çelik gövdesine yaslayacak, Tracey arada kalıp ezilecekti.

Johnny son üç metreyi indi ve bir koluyla asılarak öteki koluyla kızı sardı, kaslarını ve eklemlerini çatırdatan bir çabayla tam iki tekne birbirine Yabankazı'nın tahtalarından parçalar kopartacak ve Kingfisher'in çelik kapamalarında yabancı bir boya izi bırakacak bir şiddetle çarparken onu sudan çekti aldı.

Yabankazı açıldı, dizel motorları homurdanarak rüzgâra daldı.

Sırılsıklam giysilerinden akan sular ayaklarının dibinde küçücük birikintiler yapmıştı. Tracey Kingfisher'in konuk kamarasında dikiliyor, siyah saçları, yüzüne, ensesine yapışlıyordu. Geçirdiği şoktan ve buz gibi sulardan öyle şiddetle titriyordu ki, çeneleri birbirine çarpıyor, konuşamıyordu.

Dudakları da soğuktan morarmıştı.

Gözlerini bir an bile olsun Johnny'nin yüzünden ayırmaksızın, umutsuzca, bir şeyler söylemeye çabalıyordu.

Johnny çarçabuk onu soydu, omuzlarına bir havlu atıp bir başka havluyla da sert sert ovalamaya ısıtmaya başladı.

Bir yandan da onu paylıyordu:

«Seni küçük budala! Aklını mı kaçırdın?»

Tracey çatırdayan dişleri arasından sadece:

«Johnny.» diyebilirdi.

Johnny diz çökmüş, onun bacaklarını ovalarken:

«Aman Tanrım, neredeyse gidiyordun.» diye söylendi.

«Johnny, dinle.»

«Kapa çeneni de saçını kurula.»

Kız çaresiz söyleneni yaptı, Johnny dolaptan kalın bir fanila bulup başından geçirince, titremesi hafifler gibi oldu. Fanila ta dizlerine iniyordu.

Sonra kızı omuzlarından yakaladı:

«Şimdi anlat bakalım ne demek oluyor bunlar?»

Ve Tracey yıkılan bir barajdan akan su gibi, ona anlatı verdi.

Sonra gözyaşlarını tutamadı, o kocaman fanila sırtında, ıslak saçları omuzlarında, yürek parçalarcasına hıçkırmaya başladı.

Johnny ona sarıldı.

Tracey uzun, upuzun bir dakika, kendini onun sıcaklığına, güçlü göğsüne bıraktı, ondan güç aldı ama kendini ilk toparlayan, geri çekilen de gene Tracey oldu.

Sesi hâlâ ağlamaklı, yalvardı:

«Bir şeyler yap, Johnny. Durdur onları. Alıp kaçmalarına izin verme, bunu onların yanına bırakma sakın.»

Johnny gene dolaba gitti, ona uygun giyecek bir şeyler ararken kafası da deli gibi çalışıyor, kızın anlattıklarını bir düzene koymaya uğraşıyordu.

Tracey'nin mavi pamuklu bir pantolonu ayağına geçirip bir iple belinden sıkmasını seyretti. Paçalarını katlayıp kalın yün çorapların içine tıktı, sonra ayağına ancak birkaç numara büyük gelen bir çift lastik denizci çizmesi giydi.

«Nereden başlıyoruz?» diye sorduğu anda Johnny kâğıdı hatırladı. Cebinden çıkartıp ranzanın başucundaki masanın üzerine yatırdı, düzledi. Sütun sütun sayılara çarçabuk göz gezdirdi. ilk tahmininde yanılmamıştı. Bu gerçekten bir bilgisayar programıydı.

Tracey'ye:

«Sen burada kal.» buyruğunu verdi.

«Hayır.»

«Bak şimdi köprüye gidip onlara bir iş verecek, meşgul edeceğim. Sonra gelir seni alırım. Söz. Bir şey kaçırmayacaksın.»

Sergio Caporetti gerçek bir kaygıyla, sordu: «Nasıl durumu, patron?»

Johnny adamın Tracey'nin geliş nedenini öğrenmek için meraktan çatladığını tahmin etti.

«Oldukça sarsılmış durumda.» dedi. «Neymiş istediği? Böylesine tehlikeye atar mı insan kendini? Neredeyse balıklara yem oluyordu.»

«Bilmiyorum. Şimdi burayı sen üstlen. Kingfisher durmasın yürüsün. Ben kızı yatıracağım, neden geldiğini öğrenir öğrenmez hemen sana da söylerim, tasalanma.»

«Okey, patron.»

«Haa, Sergio, şu kayaları da gözden kaçırma sakın. Geminin daha fazla yaklaşmasına izin verme ha!»

Johnny böylelikle, kaptanı köprüde alıkoymak için sağlam bir bahane bulmuş oluyordu.

Johnny ondan ayrılıp aşağı inerken konuk kamarasına uğradı.

«Haydi, gel.»

Tracey. Kingfisher'in salıntısına ayak uydurmaya çalışarak, peşinden gitti.

İki güverte aşağıda, bilgisayar denetim odasına vardılar, Johnny ağır çelik kapıyı anahtarıyla açtı, girdikten sonra arkalarından gene kilitledi.

Tracey sırtını duvara dayayarak Johnny'nin konsolun başına oturmasını, cebindeki buruşuk kâğıdı bilgisayarın üzerine ilâştirmesini seyretti.

Kâğıttan okuyarak ilk sayıları bilgisayara verdi. Bilgisayar hemen karşı koydu.

Ekranda: «Operatör hatası.» yazısı çıktı. Johnny buna aldırış etmeden bu kez ikinci sırayı tuşlara bastı Bu kez daha kesin bir karşılık aldı:

«İşlem yok. Operatör hatası.»

Johnny bundan sonraki sırayı da tuşlara bastı. Bu programı bilgisayarın belleğine gizlemiş olan her kimse, bir rastlantı sonucu ortaya çıktığında, hemen içyüzünün anlaşılmasını ele geçmesini önleyecek önlemleri alınmış olacağını tahmin ediyordu. Gene ekranda yazı çıktı:

«Operatör hatası.»

Johnny mırıldandı:

«İki sıçrarsın çekirge.» ve oralı olmadı.

Son dizi sayıları tuşlara vurdu, bu kez ekrandaki itiraz silindi.

Konsol, dev bir yengeç gibi çatırdadıktan sonra birden ekranda yazılar görünmeye başladı.

“KAMİNİKOTO İKİNCİL ARAMA PROGRAMI. EKİM 1969 DA HAZIRLANMIŞTIR.

LAS PALMAS'DA HİDEKİ KAMİNİKOTO TARAFINDAN. FEN DOKTORU.

TOKYO ÜNİVERSİTESİ."

Küçük Japon, başeserine imzasını koyma dürtüsüne karşı koyamamıştı. Tracey ile Johnny ekranın üzerine eğilip büyülenmişçesine gözlerini, bilgisayarın verdiği rapordan ayıramıyorlardı. Önce çalışılan saat sayısı bildirildi, ardından bu sürede çıkartılmış kum ağırlığı. Sonra siklondan elde edilen yoğunlaşmış kumun ağırlığı, en sonda da sütun sütun, denizden kazanılmış tüm elmasların ağırlık ve boyları ekranda belirmeye başladı. Koca Mavi, onur yerinde göründü, Tracey, dili tutulmuş gibi, 320 sayısına parmağıyla dokundu. Johnny de acı acı gülerek başını salladı.

Bilgisayar, elde edilmiş kıratların toplamını belirterek işini bitirdiğinde Johnny ilk kez konuştu.

Alçak sesle:

«Demek doğruymuş, inanılır gibi değil ama doğrumuş.»

Bilgisayarın çatırtısı, homurtusu sustu, ekran boşaldı.

Johnny sandalyesinde doğruldu.

Kendi kendine, elmas çıkarma işlemim baştan sonuna gözden geçirirken, soruyordu:

«Nereye saklamış olabilirler?» diye.

Sandalyeden kalkıp kapının gözetleme camından bitişik x ışını odasına bir baktı.

«Siklonun bu yanında bir yerde olmalı, kurutucunun bu yanında. Kurutucuyla x ışını odasının arasında.» Kendi kendine yüksek sesle konuşuyordu.

Sonra birden belleğinde bir anı canlanıverdi, sormayı tasarlayıp da sonradan unuttuğu o değişiklik?

«Taşıyıcı tünelindeki denetleme levhası!» Yumruğunu avucuna indirdi. «Denetleme levhasının yerini değiştirdiler, evet! Tamam! Taşıyıcı tüneline!»

Denetleme odasının elik kapısının kilidini açarken elleri heyecandan, telaştan titriyordu.

Sergio Caporetti kafese kapatılmış bir ayı gibi kaptan krsnde bir aşağı, bir yukarı geziniyor, bir yandan ucundan kıvılcımlar saçan yaprak sigarasını sinirli sinirli tttryordu.

Birden bir karara vardı ve dmenciye döndü:

«şu başbelâsı kayalara dikkat et. Gözden kaçırma sakın!»

Dümenci başıyla onayladı ve Sergio harita odasından kendi kamarasına geçti Kapıyı ardından kilitleyip masasına yöneldi.

Anahtarlarım cebinden çıkartıp masanın en alt çekmesini açtı, yaprak sigarası kutularının altına elini sokarak bez keseyi çıkardı.

Derin düşüncelere dalmış, elinde tarttı, sonra daha güvenli bir gizleme yeri bulmak için kamarasına bir bakındı. Bezin içinden taşların fındık gibi, düzensiz biçimleri eline geliyordu.

«şu Johnny var ya, akıllı herifin teki. İyi bir yer bulmalıyım.»

Sonra karar verdi:

«En iyisi her zaman gözümün önünde bir yer olsun.»

Ceketinin düğmelerini açıp keseyi i cebine yerleştirdi.

Düğmelerini yeniden ilikledi, yüreğinin üzerindeki keseyi eliyle yokladı.

«ok iyi!» dedi. «Al!» Ve masanın başından kalktı. Telâşla kilitli kapıyı açıp harita odasına, geçti, oradan köprüye çıkacaktı.

Tam harita odasının ortasında durdu başı, bilgisayarın ekranına döndü. Bilgisayar bir ıngıraklı yılan gibi tıslıyor, yeni bir programı haber veren ışık, usul usul gzkırıpıyordu.

Sergio korkuyla ekrana yaklaştı, eğildi. Bir bakışı yetti, hemen harita masasına koştu. Haritadaki ha biçimi yırtığı görmesi zor olmadı.

«Allah kahretsin!»

Kalın, hışır hışır kğdı yırttı, açtı, altını araştırdı. Sonra masadan geri geri uzaklaşıp göğsünü yumrukladı.

«Aptal!» diyordu. «Budala! Sersem!» Böyle, kendi kendine eziyet ederek on saniye geçirdi, sonra çevresine bakındı bir silah aradı. Kamaranın kapısının sürgüsü otuz santimlik ağır bir elik ubuktu, kocaman bir de topuzu vardı. Srgy yerinden çekti, çıkardı. Kemerine sıkıştırdı.

Dmenciye sadece:

«Aşağı iniyorum.» diyerek merdivenden indi Geminin yalpalarıyla kolayca uyum sağlayarak, hızla yürüyordu.

En alt güverteye vardığında, daha ihtiyatlı, sessizce, sürünür gibi ilerledi. şimdi elik çubuğu sağ eline almıştı. Birkaç adımda bir durup kulak kabartıyordu ama Kingfisher dalgaların üzerinde sallanırken homurdanıyor, inliyor, başka ses duyulmuyordu.

Denetleme odasının kapısına usulca yanaştı, küçük, zırhlı cam pencereden içeri kendini göstermemeye zen göstererek, baktı içerisi boştu. Kapının kolunu zorladı, kilitliydi.

Sonra sesler duydu, arkasındaki taşıyıcı odasının açık kapısından. arabuk oraya varıp duvara yapıştı.

Johnny'nin sesi boğuk geliyor, zor anlaşılıyordu:

«Burada bir kapak daha var. Araç dolabından bana bir santimlik somun anahtarı getirir misin?»

«Bir santimlik somun anahtarı nasıl bir şeydir?»

«Kocaman. Zaten numarası da üstünde yazılıdır.»

Sergio, kapının aralığından tek gözüyle içeri baktı. Taşıyıcı tüneline açılan gözetim deliğinin kapağı açılmıştı Tracey'nin kafası da delikten içeri uzanmıştı. Besbelli, Johnny Lance orada, içerideydi, gizli bölmeyi bulmuştu.

Tracey başını delikten çekti ve Sergio hemen geri çekildi koridora doğru bir gözattı. Araç gereç dolabı, yukarıki güverteye çıkan merdivenin altına çakılıydı. Döndü, ok gibi koridora daldı, köşeyi kıvrıldı.

Tracey taşıyıcı odasından dışarı çıktı, dolaba gitti. Kapağını açıp içerideki pırıl pırıl araçlara bir baktı, her biri ayrı bir çiviye asılmıştı.

Böyle, bir santimlik somun anahtarını aramaya dalmış dolabın önünde dikiliyorken. Sergio da saklandığı yerden çıkıp usulca arkasına yaklaştı.

Çelik çubuğu kaldırdı, parmaklarının ucunda yükselip vurmaya hazırlandı.

Tracey kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu, başını hafifçe eğmiş, tornavidaları birer birer alıp bakıyor ve Sergio, bir vuruşta onun kafasını kıracağını çok iyi biliyordu. Bu düşüncüyü zihninden uzaklaştırarak dikkatle ense köküne nişan aldı. Tam kolunu indirecekken, vazgeçti. Çok uzun bir zaman gibi gelen bir saniye, sanki dondu kaldı. Yapamayacaktı.

Tracey sonunda aradığını bulmuş olacak ki, küçük bir sevinç çığlığı atarak dolaptan uzaklaşacağı sırada Sergio da geri çekildi, gizlendi ve Tracey telaşla taşıyıcı odasına döndü.

Delikten içeri seslendi:

«Buldum. Johnny.»

«Onu bana getir, çabuk ol. Tracey. Sergio kuşkulanmaya başlayacak.»

Johnny'nin içeriden böyle seslenmesiyle Tracey de kocaman pantolonunun geniş paçalarını şöyle bir kaldırıp kıvrıla büküle deliğe girdi.

Ellerinin, dizlerinin üzerinde ilerleyerek Johnny'ye yaklaştı.

Tünelin içi daracık, dayanılmaz sıcaktı. Johnny anahtarı elinden aldı.

«Feneri tut sen.»

Tracey de feneri Johnny'den alarak kapağa tutarken erkek vidaları söküp kapağı çıkardı.

Yan yatıp delikten içeri baktı.

«Kutu gibi bir şey var burada.» diye homurdandı, elini uzattı. Bir dakika çengellerle, kıskaçlarla uğraştı, sonra yavaş yavaş paslanmaz çelik kabı çıkardı.

O sırada Kingfisher şaha kalkıp dalgalara bir dalış yaptığından, kap, Johnny'nin parmaklarından kaydı, içindeki elmaslar oraya buraya saçıldı. Renk renk, boy boy, pırıl pırıl taşlar, sağanak gibi, ikisinin üzerine yağdı. Bazıları Tracey' nin ıslak saçlarına takılıp kaldılar, bazıları da hoplaya zıplaya, cep fenerinin ışığını yakalayıp sonradan pırıl pırıl yansıyarak saçıldılar.

Tracey:

«Yippiiii!» diye bağırды, Johnny'nin de zafer çığlığını duydu, kahkahayla güldü.

Yanyana yatmış, çevrelerine saçılan hazineyi toplamaya çalışıyorlardı.

Tracey sevinçle:

«Şuna bak. şuna!» diyordu.

«Ya sen, sen de şuna baksana bir!»

Avuçları elmaslarla dolmuş, sevinçten heyecandan deliye dönmüşlerdi. Birbirlerine sarılmış, öpüşüyor, ağız ağıza vermiş gülüyorlardı.

İlk kendini toparlayan Johnny oldu.

«Hadi gel, çıkalım buradan.»

«Peki, ya elmaslar? Onlar ne olacak?»

«Bırak onları. Sonradan nasıl olsa bol zaman bulacağız.»

Tünelden geri geri sürünerek çıktılar, hâlâ gülüyor, bağrışıyorlardı, birbiri ardından taşıyıcı odasına indiler. Üstlerine başlarına çekidüzen verirlerken, biraz soluk alırlarken Tracey sordu

«Peki şimdi? Şimdi ne olacak?»

Johnny'nin bakışları sertleşiverdi:

«İlk iş şu genç Sergio'yu bir güzel kilitlemek. Adamlarını da tabii. Hain herifler!»

Tracey gene sordu:

«Peki, ya sonra?»

«Sonra hortumu çekip Kingfisher'i gerisin geriye, Cartridge Körfezine götüreceğiz. Sonra da telsizle polis çağıracağız. Şu hainler çetesiyle bir güzel hesaplaşacağız, tabii ağabeyin de içlerinde.»

Johnny kapıya yöneldi, bir yandan da soruyordu:

«Kapıyı neden kapadın, Tracey?»

Kız, telâşla peşinden giderken:

«Ben kapamadım.» dedi ve o anda Johnny'nin yüzü değişiverdi.

Hemen ağır çelik kapıya koşup olanca ağırlığıyla yüklendi. Kapı bana mısın demedi, bunun üzerine Johnny, taşıyıcı odasına geçen kapıya gitti.

O da kapalıydı. Kolu tuttu, abandı, açmaya çalıştı, boşuna.

Sonunda çaresiz geri çekilip daracık, upuzun kamarada çılgın gibi çevresine bakındı. Başka kapı, lomboz filan yoktu. Arkadaki taşıyıcı odasına geçen çelik kapının tam ortasındaki, minicik dörtköşe gözetleme deliğinden başka, hiçbir şey yoktu. Gözetleme deliği de en az içine gömüldüğü çelik kapı kadar sağlam, sekiz santim kalınlığında zırhlı camla örtülüydü. Eğilip delikten baktı.

Upuzun siklon, yerden tavana yükseliyor, tüm odayı kaplıyordu.

Arkasında, deniz dibinden taşlı kumu getiren çelik boru, yukarı güverteye, damı delerek çıkıyordu ama siklon odası bomboştu.

Johnny ağır ağır arkasına, Tracey'ye döndü, kolunu omuzlarına doladı.

«Bir sorunumuz var.» dedi.

Taşıyıcı odasına giren kapıların ikisini de kapatıp kilitledikten sonra Sergio çarçabuk yukarı, kaptan köprüsüne çıktı. Dümenci ona merakla baktı: «Bayan nasılmış?» Sergio terslendi:

«İyi. Güvenlikte.» Sonra gereksiz yere adama bağırdı. «Sen neden kendi işine bakmıyorsun, ha? Yoksa kendini bu geminin kaptanı mı sanıyorsun be?»

Dümenci şaşırmişti, hemen olanca dikkatini hâlâ çevrelerinde yeri göğü kasıp kavuran fırtınaya yöneltti. Sergio, geminin şiddetle yalpa vurmasına hiç aldırmış etmeden, köprüde bir aşağı, bir yukarı gidip gelmeye başladı. O yumuşacık bebek yüzü iyice asılmıştı, yaprak sigarasını öfkeli öfkeli tütürüyordu. Sergio Caporetti şimdi tüm benliğiyle, bu işe burnunu soktuğu için kendi kendisine lânet ediyordu. Keşke şu Kingfisher'in adını bile duymamış olsaydı! Ne güzel. Ostia'da deniz kıyısında oturup, içkisini yudumlayarak, gelen geçen kızları seyredebilmek uğruna, ömrünün geri kalan yıllarını zengin olarak geçirme umudundan o anda seve seve vazgeçebilirdi.

Birden dayanamadı, köprünün köşesindeki sürgülü kapıları çekti, açtı dışarı köprünün kanadına çıktı. Rüzgâr onu tokatladı, yumuşacık saçlarını havalandırdı, uçurdu.

Ceketinin iç cebinden bez keseyi çekti çıkardı. Gözleri keseye takılı, mırıldandı: «İşte baş belâsı bunlar, herşey bunların yüzünden. Pis taş parçaları, kahrolası elmaslar, ne olacak. Beyzbol oyuncusu gibi, kolunu iyice gerdi, gerdi, keseyi altında kaynayan, homurdanan yeşil sulara fırlatacakken son anda yapamadı, vazgeçti. Alçak sesle söverek taşları gene iç cebine tıkıp içeri, dümen odasına döndü.

«Telsizciyi çağır bana.» diye buyurdu, dümenci hemen ses borusuna uzandı.

Telsizci, gözleri uykudan şiş şiş ceketinin önünü ilikleyerek köprüye geldi. Sergio ona:

«Yabankazı'nı bul. » dedi. Adam durakladı, dışarı, fırtınaya bir gözett: «Bu havada nasıl bulayım?» Sergio, telsizcinin üzerine yürür gibi yaptı: «Hemen ara onu. Buluncaya kadar de aramanı sürdür, anlaşıldı mı?»

«Yabankazı Cartridge Körfezinin girişinde, dalgaların üzerinde bir süre sekti, çalkandı, sonra, binbir güçlükle kanala girip güvenliğe kavuştu.

Hugo gözle görülür biçimde, rahat bir soluk aldı. İntihar ve Yıldırım adalarından dönüş hem uzun hem de çok çetin bir yolculuk olmuştu. Gene de içindeki huzursuzluğu büsbütün silip atabilmiş değildi. Kızın Lance ile başedebileceğini umuyordu. O Lance denen herif çetin cevizin tekiydi, keşke kızla birlikte gidebilse, şu işin sağlam bir sonuca bağlandığını gözüyle görüp rahatlayabilseydi. On beş yıl hiç de azımsanacak bir zaman değildi, bu sürenin sonunda yaşı neredeyse elliyi bulmuş olurdu.

Hugo, toz bulutlarının arasından kilometre taşları gibi gözüken kanal işaretlerini izleyerek ilerledi, sonunda ileride uzanan iskelenin ve depo binalarının karaltılarını gördü.

İskelenin üzerinde biri vardı, dağ gibi yığılmış dizel fiçilerinin yanına çömelen biri. Hugo birden paniğe kapıldı gözlerinin ovuşturdu, bir daha baktı.

Yüksek sesle sordu:

«Vay canına, bu da kim olabilir acaba?»

Çömelmış adam doğruldu, kalktı, yaklaşıp iskelenin ucunda durdu. Başı açıktı, sırtında buruşuk koyu renk bir takım elbise vardı, elinde bir çifte tutuyordu. Hugo'nun onu tanıması birkaç saniye sürdü:

«Vay be.. Patronmuş bu!» Birden, midesinin, göğsünün sıkıştığını, soluğunun kesilir gibi olduğunu hissetti, çok korkmuştu.

Benedict van der Byl Yabankazı iskeleye değdiği anda güvertesine atladı.

Dümen odasına dalarken, bir yandan soruyordu:

«Neler oldu?»

Hugo istifini bozmamaya çalıştı:

«Ben sizi hastanede sanıyordum.»

«Kim söyledi bunu sana?»

«Kardeşiniz.»

«Onu gördün demek? Peki nerede şimdi?»

«Kendisini Kingfisher'e götürdüm. Siz öyle söylemişsiniz ya. Lance ile hesaplaşmaya gitti.»

«Lance ile hesaplaşmaya mı gitti? Kız onunla birlik, sersem, bizden yana değil ki! Tüm numarayı da biliyor. Her şeyi!»

«Evet, bana da söyledi.»

Hugo şaşırmıştı, ama Benedict çabucak onun sözünü kesti.

«Herşey ortaya çıktı. Bir an önce tüymeliyiz. Adamlarına söyle şu dizel fiçılarını hemen ambara indirsinler. Su tankların nasıl?»

«Dolu.»

«Kumanya?»

«O da tamam.»

«Kaç gün dayanır?»

«Üç hafta, zorlanırsa belki de dört.»

«Tanrıya şükürler olsun.» Benedict rahat bir soluk almış, üstünden bir yük kalkmış gibiydi. «Bu fırtına üç gün daha sürer. O kadar zaman kazanmış oluruz biz de. Bu havada bizi asla bulamazlar, olanaksız. Fırtına dinip hava açtığındaysa biz yolumuzu tutmuş oluruz.»

«Nereye. Angola'ya mı?»

«Yok canım! iyice uzaklaşmak zorundayız. Güney Amerika'ya.»

«Güney Amerika'ya mı?»

«Evet, başarabiliriz bunu. Eğer ye kadar yakıt alırsak.»

Hugo bir an sustu, kendini bu düşünceye alıştırmaya çalıştı.

Benedict gene:

«Başarabiliriz.» diye yineledi.

Hugo başıyla onayladı.

«Evet, öyle. Başarabiliriz.»

İlk kez. Benedict'e dikkatle baktı. Gerek duygusal açıdan, gerekse görüntü açısından karmakarışık durumda olduğunu gördü.

Kan çanağına dönmüş gözleri mosmor çukurlarına iyice gömülmüştü, sakalı kapkara bir gölge halinde, çenesini örtmüştü, bakışlarında bir ürkeklik vardı tıpkı kovalanan vahşi bir hayvana benziyordu.

Toz toprak içindeydi. Ceketinin önünde de kurumuş kusmuğa benzeyen bir leke aşağı doğru iniyordu.

Benedict'i tanıyalıberi ilk kez, üstünlüğün kendisinde olduğunu sezdi. Pazarlığa girişmenin, adamdan kopartabileceklerini kopartmanın tam sırasıydı işte. Sordu:

«İyi ama ya oraya vardığımızda, o zaman ne yapacağız?»

«İssız bir yerde kıyıya çıkıp dağılacağız, kayıplara karışacağız.»

Hugo dikkatle konuştu:

«Peki, ya para?» Bir yandan da çiftiyi kolluyordu. Benedict'in silâhı tutan elleri kıpır kıpır, huzursuzdu «Bende para var.»

Hugo gene sordu:

«Ne kadar?»

Benedict ihtiyatla gözlerini kırptırdı:

«Yetecek kadar.»

Hugo onu rahat bırakmadı, üsteledi:

«Bana da yeter mi?»

Benedict başıyla onayladı. Hugo gene sordü:

«Bana ne kadar?»

«On bin.»

«İngiliz lirası?»

«İngiliz lirası, evet.»

Hugo başım salladı:

«Hayır, yetmez, daha çoğu gerek bana.»

«Yirmi.»

Benedict, arttırdı ama biliyordu ki buna zorunluydu Ruby çalışma odasında paramparça, yatıyordu, kendisini yakalamak için ağ herhalde gerilmişti bile.

Hugo ise kararlıydı:

«Elli.» deyiverdi.

«O kadar param yok.»

Hugo sırtıttı:

«Kimi kandırıyorsun sen, ahbap? Yıllardır biriktiriyorsun ya? Gizli gizli.»

Benedict, çiftenin namlusunu Hugo'nun karnına dayadı. Hugo ise sadece sırtıtmakla yetindi: O soluk, akşın gözlerini adamın gözlerini dikti:

«Hadi, ne duruyorsun? Beni ortadan kaldırırsan bu kayığı yürütmek sana düşer. Denemek ister miydin? Daha kanalın girişinde, karaya oturturdun. Ancak oraya kadar gidebilirsen tabii.»

Benedict, namluyu yana çekti.

«Pekâlâ, elli.» dedi.

Hugo:

«Hah şöyle. Hadi şimdi buradan kirişi kiralım çabuk!» karşılığını verdi.

Yabankazı karadan da, kule gibi yükselen toz bulutlarından da iyice uzaklaşmıştı. Peşini kovalayan denizler, onu batıya doğru sürüklemek isterken rüzgâr direklerini çatırdatıyor, bir an önce uzaklaşmasını söylüyordu sanki.

Hugo dedi ki:

Aşağı inip biraz uyumaya çalışsana.»

Zaten dar, sıkışık dümen odasında Benedict'in durmadan dolaşan, huzursuz varlığı onu şaşırtıyor, huzurunu kaçılıyordu.

Benedict onu duymazlıktan geldi. Sadece:

«Radyoyu aç.» demekle yetindi.

«Nedenmiş o? Bu havada hiçbir şey alamazsın ki.»

Benedict karşılık verdi:

«Toz bulutundan kurtulduk. Polis telsizini duyabiliriz belki.»

Ruby'nin görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu bir türlü.

Onu bulmuşlar mıydı, öğrenmek istiyordu. Midesi gene bulanır gibi oldu. O kafa, aman Tanrım, o kafa! Hemen telsizin başına gidip düğmeyi çevirdi.

Hugo diyordu ki:

«Henüz bizi yakalayamazlar ki!» Ama Benedict oralı bile değildi, düğmeleri karıştırıyor, cazırdayan, inleyen radyo dalgaları arasından bir şeyler bulup çıkarmaya savaşıyordu. Parazit, çılgın gibi inliyor, bağılıyor, tiz sesler çıkartıyordu.

Hugo terslendi:

«Kapat şunu be! » Tam o anda bir ses duyuldu: Hoparlörden çıkan ses açık seçik anlaşılıyordu:

«Yabankazı» Benedict radyonun başındaki iskemleye çöktü, merakla eğildi, düğmeleri karıştırıyordu durmadan, Hugo da yanına geldi.

«Cevap ver Yabankazı. Burası Kingfisher, Tekrar ediyorum cevap ver Yabankazı.»

Benedict ile Hugo bakıştılar. Hugo:

«Cevap verme.» dediyse de, Benedict mikrofonu eline alırken onu önlemek için hiçbir girişimde bulunmadı.

«Kingfisher, burası Yabankazı.»

«Bekle. Yabankazı, bekle. Sergio Caporetti konuşacak.»

«Yabankazı bekliyor.»

Hugo, Benedict'in omuzuna yapıştı, sesi hem öfkeli, hem kararsızdı:

«Bırak şunu. Budalalık etme.»

Benedict bir silkinişte onun elini itti. Sergio'nun sesi hoparlörden gürledi:

«Ben Caporetti. Sen kim?»

Benedict onu uyardı:

«Ad verme sakın. Konukların nerede?»

«Güvenlikte. Güzelce kafese tıklandılar.»

«Güvenlikte mi? Emin misin? İkisi de güvenlikte mi?»

«Si. İkisi de güvenlikte, içeri tıktım onları.»

«Bekle.» Benedict iki büklüm, düşünmeye çalışıyordu. Johnny Lance elindeydi demek. Bu, son şansıydı bir daha böyle bir olanak asla eline geçmez, geçemezdi. Kafası çılgın gibi işliyor, tasarılar biçimlenmeye başlıyordu.

«Elmaslar. Elmaslar Caporetti'de. O koca mavi tek başına bir milyondan fazla eder. Caporetti ötekilerin çaresine baktıysa, tehlikeyi göze almaya değer doğrusu.»

Bunları Hugo söylüyordu. Benedict ona döndü:

«Evet.» dedi. Oysa Hugo'yu nasıl kandırabilir de ger', döndürebilirin diye kafa patlatıyordu. Elmasları tümüyle unutup gitmişti:

«Kingfisher'e şöyle bir uğrar, Caporetti'yle elmaslar, kaptığımız gibi yolumuzu sürdürürüz.»

Benedict onu düzeltti:

«Ama ben, gemiye çıkmak zorundayım »

Hugo sordu:

«Nedenmiş o?»

Bilgisayardaki, programın kayıtlı olduğu bandı silmek için içinde Japon'un adı var. Onu izleyip ele geçirebilirler. Parasını İsviçre'deki bankamdan ödemiştin o izden yürüyerek hesabımı bulurlar.»

Hugo duraksadı:

«Ama bak, bilmiş ol cana kıymak filan yok ha! Zaten başımız dertte, bu kadarı yeter.»

Benedict sordu:

«Sen beni deli mi sanıyorsun?»

Hugo:

«Peki, öyleyse.» dedi.

Benedict mikrofona konuştu:

«Kingfisher, sana geliyoruz. Durumu sonuca bağlamak için ben gemiye çıkacağım.»

Parazitin arasından Sergio'nun rahatlamış sesini duydular:

«İyi öyleyse. Bekliyorum.»

Yabankazı'nın dalgalarla boğuşa boğuşa Kingfisher'in Yıldırım ve İntihar adalarının hortlağa benzer bembeyaz kayaları altında yattığı yere varması iki saate yakın sürdü ve Hugo gemisini kocaman ana gemiye yaklaştırmak üzere manevra yapmaya başladığında vakit öğleyi geçmişti.

Hugo. Benedict'i uyarmadan edemedi:

«Boşuna zaman harcama ne kadar erken yola koyulur sak hepimiz için o kadar iyi olur.»

Benedict karşılık verdi:

«Yarım saatte dönerim. Sen biraz açıl da bizi bekle.»

Benedict başıyla işaret etti:

«Şu başbelâsı çiftely de alıyor musun yoksa? Benedict başıyla onayladı.

Hugo gene üsteledi: «Ne yapmak için?»

Benedict sesini çıkarmadı, başını kaldırıp göğre baktı. Güneş, sisin arasında sadece parlak bir gümüş lekesi gibi duruyordu ve fırtına hâlâ denizi kasıp kavurmaktaydı, aç bir kurt gibi.

Hugo'nun aklı çiftelye takılmıştı. Gene:

«Merdivenden tırmanırken sana engel olacak ama.» dedi. Benedict'i silahından ayırmayı çok çok istiyordu, onu denize fırlatıp atmak istiyordu çünkü teknedeki varlığı Hugo'nun son birkaç saat içinde gizli gizli kurageldiği planların gerçekleşmesini engelleyebilirdi, bu planlar Güney Amerika'da her an hazır olan elmas pazarlarını ve kazancı iki ortakla paylaşmanın hiç de arzu edilir bir şey olmadığı gerçeğini de içeriyordu.

«Hayır, onu da alıyorum.»

Benedict tüfeğinin dipçığıne sıkı sıkı yapıştı. Onsuz kendisini çıplak, çaresiz hissedecekti, üstelik gelecekteki özel tasarılarının da bir parçasıydı bu silâh. Benedict'in kafası da şu son iki saat durmamış, çalışmıştı.

«Canın isterse.»

Hugo çaresiz boyun eğdi. Nasıl olsa ileride, Güney Atlantik okyanusundaki uzun yolculuk sırasında, bir olanak geçerdi eline.

«Buradan tırman istersen, daha kolay olur.»

Bu kez Hugo gemiye çok güzel rampa etti. İki dev dalga arasındaki bir boşluktan yararlanarak Yabankazı'nın burnunu, fabrika gemisinin çelik bordasına dokundurdu. Benedict boşluktan atladı ve bir dahaki dalga üzerlerine inmeden, merdiveni tırmanmış, Kingfisher'in küpeştesine dayanmıştı bile.

Köprüye çıkar çıkmaz, Sergio'ya sordu:

«Lance nerede?»

Ama Sergio, merakla onları dinleyen dümenciye doğru anlamlı bir bakış fırlatarak Benedict'i kolundan tutup kamarasına götürdü.

Kapı kilitlenir kilitlenmez, Benedict sorusunu yineledi:

«Lance nerede?»

«Kardeşinizle ikisi taşıyıcı odasındalar.»

Benedict duyduğuna inanamamıştı:

«Taşıyıcı odasında mı?»

«Si. Kammy'nin makinesini buldular. Kapağı açıp içeri girdiler. Ben de iki kapıyı da kapadım üzerlerine. Onları bir güzel kilitledim.»

Benedict, düşüncelerini bir düzene koymak üzere zaman kazanmak için, sordu:

«Şimdi oradalar mı yani?»

«Si. Hep oradalar.»

«Pekâlâ.» Benedict karara varmıştı. «Şimdi dinle beni, Caporetti; bak ne yapacağız. Herşey berbat oldu, iş meydana çıktı. Bize karşı kullanılabilecek kanıtları elimizden geldiğince ortadan kaldıracak, sonra da çekip gideceğiz. Yabankazı'yla Güney Amerika'nın yolunu tutacağız Elmaslar sende, değil

mi?»

«Si.» Sergio ceketinin göğsüne pat pat vurdu.

Benedict elini uzattı: «Onları bana ver.»

Sergio sırtıttı:

«Ben iyi bakarım onlara. Üstelik yüreğimi sıcak tutuyorlar.»

Benedict'in kaşları cansıkıntısıyla, hafifçe çatıldı, ama belli etmedi. Gene dostça bir tavırla:

«Pekâlâ. Şimdi yapmam gereken şey, aşağıya denetleme odasına inip Kaminikoto'nun programını silmekten ibaret. Onun adını o banttan çıkartmalısın. Nasıl yapılacağını sana göstermiş miydi?»

«Si.» Sergio başıyla onayladı.

«Ne kadar sürer peki?»

«Yarım saat, fazla sürmez.»

Sergio bu karşılığı verince Benedict kol saatine bir göz attı, ona da zaman kalıyordu böylece.

«İyi öyleyse, hadi bakalım, iş başına.»

«Patron!» Sergio, kamaranın kapısında, duraksıyordu. «Ya benim çocuklar ne olacak, gemiciler? Hepsi de iyi çocuklardır, onların başına bir şey gelmeyecek, değil mi?»

Benedict sinirli sinirli:

«Onların bir şeyden haberi yok ki! Şimdi bir araya toplan, senin karaya çıkmak zorunda kaldığını anlatırım. Senin dönmeni beklerken Kingfisher'i burada bekletsinler varsınlar. Nasıl olsa fırtına patladıktan sonra üsle telsiz bağlantısı kurmak zorunda kalacak, senin kayıplara karıştığını öğrenecekler. Onlara bir şey olmayacak, tasalanma.»

Sergio memnun, başını salladı.

«Şimdi, hepsini köprüye çağırırım. Sen konuşursun onlarla.»

Beş gemici, Kingfisher'in kaptan köprüsüne toplandıkları zaman Sergio da aşağıya inmişti.

Benedict sordu:

«İçinizde İngilizce bilen var mı?»

Adamlardan ikisi başını salladı.

«Peki.» Benedict onlara döndü:

«Bu havada bu geliş gidişler ne oluyor diye merak ediyorsunuz.

«Hepinizin gemiden ayrılmak üzere hazırlanmanızı istiyorum Değerli eşyanızı toplayın, hemen.»

İngilizce bilenler bu sözleri çarçabuk ötekilere çevirdiler, adamlar Benedict'e ürkek, baktılar. Koltuğuna sıkıştırdığı çiftleyle, garip, vahşi bakışlı bir yaratıktı.

«Tamam, gidiyoruz.»

Kimse gık çıkarmadı, topluca merdivene yürüdüler.

Benedict onların peşinden mürettebat koğuşuna gitti. Bir ara saatine gözattı. Yedi dakika geçmişti. Önünde yürüyen adamlara baktı.

Enseleri sağlam bir hedef oluşturuyordu. Namaqualand da böyle, Afrika hindisi avlamıştı;

hayvanlar yerde, sık sık bir dizi halinde ondan kaçarlarken diz çöker, kafaların yoğun olduğu yere nişan alır, çift namlusuyla bir atışta sürünün yarısını yere yıkardı.

Şimdi de, tetiği iki kez çekmesiyle bu adamların beşini birden öldürebileceğini biliyordu. Ancak bırakmalı biraz daha uzaklaşsınlar ki saçmalar dağılabilsin. Ama Ruby gözlerinin önüne geldi, midesi kalktı. Öteki yöntem de aynı derecede güvenliydi nasıl olsa.

Beş adam tam boya deposunun önüne geldiklerinde, seslendi:

«Durun!» Durup döndüler, ona baktılar. Şimdi çiftmeyi kaldırmış, onlara doğru tutuyor, nişan aldığını belli ediyordu. Adamlar da korkuyla tüfeğe bakıyorlardı.

Namlunun ucuyla boya deposunu gösterdi:

«Açın şu kapıyı.»

Kimse yerinden kıpırdamadı.

Benedict İngilizce konuşanlardan birini seçti: «Sen.» dedi.

Zavallı, esrime haline girmiş biri gibi çelik kapıya gitti, kolu çevirdi, çekti, kanadı açtı.

Benedict çiftesiyle içeriyi işaret etti:

«İçeri!»

Beşi birden, zoraki, küçücük, penceresiz Kutu gibi bölmeye girdiler. Benedict arkalarından kapıyı çarptı, kapadı Olanca ağırlığıyla yüklenerek sürgüsünü çekti, kilitledi.

Şimdi rahatça davranabilirdi, saatine baktı, yirmi dakikası daha vardı. Telaşla buruna gitti, denetim odasından da, Sergio Caporetti'den de uzakta çalışmak istiyordu.

Baş taraftaki merdivenden aşağı güverteye inip cebindeki ye kadar anahtarları çıkardı.

Kapıyı anahtarla açıp çiftmeyi yere bıraktı, on iki kiloluk

«DİKKAT. PATLAYICILAR. İZNİ OLMAYAN GİREMEZ.» bir plastik fiçisini raftan indirdi.

Telâşından fiçi kenarında tırnağını koparmıştı ama acıyı duymadı bile. Yumuşak, koyu karamela rengi naylondan iki metre kadar çözüp boynuna astı. Sonra da bir mukavva kutu kalem fitil seçti, etiketi okudu.

«On dört dakika gecikmeli. Tamam işte, işime yarar.» Kopan tırnağından akan kan, kutuyu lekelemişti, içinden dört kalem çıkardı, sonra yerdeki çiftesini alıp çıktı. Siklonun jet motorunu andıran uğultusu, yanına yaklaşırken kulakları sağır edici bir şiddet kazanıyordu.

Tracey, Johnny'nin ceketini katlayıp başına yastık yapmış, yerdeki çıplak çelik döşemeye kıvrılmıştı. Yorgunluktan uyuşturulmuş gibiydi, öylesine derin bir uykuya dalmıştı ki, ölüye benziyordu.

Johnny, taşıyıcı odasında huzursuz, gidip gelirken, birkaç dakikada bir eğilip onun kendinden geçmiş, yatışına bakıyordu. O soluk, güzel yüze her bakışında, yüzündeki kaygı ifadesi biraz yumuşar gibi oluyordu. Bir defasında eğildi, yanağına düşmüş bir tutam siyah saçı usulca, sevecenlikle çekti, sonra gene daracık kamarada gidip gelmeye başladı.

Taşıyıcı odasının kapısına her gidişte minicik pencereden dışarı bir göz atıyordu. Somun anahtarıyla camı kırmak istemiş ama başaramamıştı. Pencereyi açıp imdat istemeyi düşünmüşse de kalın, zırlı cam ona karşı koymuştu.

Kamaradan çıkış olasılığı yoktu. Johnny akla gelebilecek her yolu denemiş, her çareye başvurmuştu, taşıyıcı sistemin iki ucundaki açıklıkları bir uçta kazanla, öteki uçta ise hareket halindeki makinelerle tıkanmıştı ve bu makinelere dolanmak, yüzde yüz ölüm demekti, adamı paramparça eder, çiğnerdi. Kafese sımsıkı tıklmışlardı işte ve Johnny, kafesini adımlıyordu.

Gene deliğin önünde durdu ama bu kez kapıyı yumruklamadı.

Çelik kapı, parmak eklemlerinin derisini sıyırdı, acı aklını başına getirdi. Sonra suratını cama dayadı ve camdan, Benedict van der Byl'in taşıyıcı odasına girmesini ve pencereden yana bakmaksızın siklona doğru yürümesini izledi.

Benedict, elindeki çiftelyi bir kenara bıraktı, bir an durdu. Yukarıdaki güverte tulumbalarından aşağı kum taşıyan kalın çelik boruya baktı. Boynuna astığı kalın plastik halatı çıkartırken Johnny onun ne yapacağını iyice anlamıştı.

Benedict, siklonun çelik merdivenini tırmanırken, büyülenmiş gibi onu seyretti. Bir eliyle merdivene asılarak Benedict ötekisiyle uzandı, plastik halatı güçlükle hortumun çevresinden geçirip bağladı. Orada çirkin bir tarihöncesi canavarın boğazına takılmış bir gerdanlık gibi sarktı kaldı.

Johnny içeriden bağırdı:

«Seni alçak! Seni gözünü kan bürümüş domuz katil!»

Ve gene çelik kapıyı yumruklarıyla dövdü. Kapının kalınlığı ve siklonun uğultusu, sesini boğdu Benedict onu duyduğunu belirtir hiçbir davranışta bulunmadı, ama Tracey kalkıp oturdu, uykulu uykulu bakındı. Sonra ayağa kalktı geminin yalpalarıyla sendeleyerek Johnny'nin yanına gelip suratını o da cama dayadı.

Benedict ateşleme fitillerini yumuşak, kara patlayıcıya yapıştırıyordu şimdi. Ateşlenmemesi tehlikesini de gözönünde bulundurmuş, fitillerin dördünü de kullanıyordu.

Tracey, ağabeyini tanıdığı an içine düştüğü şaşkınlıktan kendini kurtarabildikten sonra, sordu:

«Ne yapıyor bu?»

«Hortumu kesecek. Kingfisher kendi Kendini kumla dolduracak.»

«Yani, gemiyi batıracak mı?»

Tracey'nin sesinde telâş vardı.

«Kendi kendine öyle yüksek bir basınçla su ve kum pompalayacak ki, bu basınç, geminin kaplamalarını parçalayacak.»

Tracey çelik kaplamaya pat pat vurdu:

«Bunu da mı?»

«Bir kesekâğıdı gibi patlayıverecek. Tanrım, bu tulumbaların ne denli güçlü olduğu konusunda hiçbir fikrin yok senin.»

Tracey başını salladı:

«Hayır, yok ya. O benim kardeşim. Bunu yapmaz, Johnny. Bizi öldüremez, yapamaz bunu.»

Johnny acı acı onu yalanladı:

«İşini tamamladığında Kingfisher altmış metre derinlikte yatıyor olacak. Gövdesi öylesine tıkabasa kum dolmuş olacak ki bir çimento bloğuna dönüşecek adeta. Biz de içindeki herşey, Benedict'in küçük makinesi de dahil tanınmayacak derecede ezilmiş olacağız. Kingfisher'i kurtarmak, çıkartmak

milyonlara mal olur ve hiç kimse de böyle bir zahmete girişmez.»

Tracey adeta yalvarıyordu:

«Hayır, hayır, Benedict yapamaz bunu. Bu kadar da kötü bir insan değildir.»

Johnny sertçe onun sözünü kesti:

«Ancak böylelikle canını kurtarabilir. Başka çıkar yol yok denemesine değer. Kendisine karşı kullanılacak tüm kanıtları beton içine göm, betonu da denizin dibine göm, işte o kadar.»

«Hayır, Benedict!»

Tracey ağabeyinin siklonun merdiveninden inip çiftelyi almasını seyrediyordu şimdi.

«Hayır, Benedict, ne olur yapma bunu.»

Benedict, sanki onu işitmiş gibi birden döndü ve pencereye yapışmış iki suratı gördü. Duyduğu suçluluk duygusundan bir an kaskatı kesildi, onlara bakakaldı. Tracey'nin dudakları bir şeyler söylüyordu ama. o duyamıyordu. Johnny'nin gözleri ise öfkeyle, alev alev yanıyor, bakışları onu suçluyordu.

Benedict gözlerini kaçırdı, kararsız, adeta acınası bir işaret yaptı eliyle, sonra başını kaldırıp fitillenmiş, yüklenmiş patlayıcı halatına bir gözattı, sıırıttı. Dudakları alaylı bir gülüşle kıvrıldı, sonra sendeleyerek siklon odasından çıktı, gitti.

Tracey fısıldadı:

Geri dönecektir. Bunun olmasına izin vermeyecektir.»

«Ben olsam Benedict'e bel bağlamazdım.»

Benedict Kingfisher'in küpeştesine ulaşp, sıkı sıkı yapışmıştı. Yabankazı'nın dalgaların üzerinde sektiği, hopladığı yere baktı. Hugo'nun suratını, dümen odasının penceresinden beyaz bir leke gibi gördü, ama küçük trol gemisi, onları almak için yaklaştımaya başlayınca Benedict eliyle bir işaret yaptı. Yeniden saatine bir gözattı sonra kaygıyla kaptan köprüsüne baktı.

Uzun dakikalar bir türlü geçmek bilmiyordu. Şu İtalyan'da hangi cehennemdeydi yahu? Benedict onu bırakıp gidemezdi, o elmas hâlâ herifin üzerindeyken, yapamazdı bunu; hâlâ emme tulumbalarını durdurup aşağıda kapatılmış tutsakları salıverebilecekken yapamazdı.

Benedict gene saatine baktı, fitilleri ateşlediğinden bu yana on iki dakika geçmişti. Gidip şu Caporetti'yi bulmalıydı. Tam küpeşteden ayrılıyorken Sergio köprüünün kanadında gözükte.

Bağırarak bir şey sorduysa da, rüzgârın uğultusundan ne dediği işitilmedi.

Benedict ona telaşla el salladı:

«Hadi gel! Gel buraya! Çabuk!»

Sergio köprüye son bir kez baktı, aşağı güverteye koştı.

Benedict'e bağırdı.

Nerede benim çocuklar? Ortalıkta neden kimseler yok? Ne yaptın onlara?»

Benedict onu yatıştırmak istedi.

«Tasalanma, hepsi iyi.» Sonra dönüp Yabankazı'na yaklaşması için işaret etti.

Sergio gene sordu:

«Nerede onlar? Benim çocuklar nerede?»

«Onları şeye gönderdim ben.» Benedict sözünü tamamlayamadan Kingfisher'in güvertesi ayaklarının altında sarsıldı.

Patlama geminin karnında donuk bir darbe gibi inmişti, Sergio'nun ağzı bir karış açıldı. Benedict küpeşte boyunca geri geri çekildi.

Sergio çenesini kapadı, tepeden tırnağa, öfkeden şişmiş gibiydi

«Pis herif! Onları öldürdün ha, pis domuz! Benim çocukları öldürdün! Johnny'yi öldürdün, kızı da!»

Benedict, sırtını küpeşteye dayadı, boşta kalen iki eliyle tüfeği sımsıkı kavradı:

«Yaklaşma, uzak dur benden!»

Bu çift namlunun ölümcül, bomboş gözlerine Sergio bile yürüyemez, üzerine gidemezdi. Duraksadı. ne yapacağına karar veremedi.

Benedict onu uyardı:

«Barsaklarını güverteye dökerim ha!» Ve parmağı tetiğe cengel gibi takılmıştı.

Böyle birbirlerine bakışıp durdular, rüzgâr saçlarını uçuşturuyor, üstlerini başlarını adeta parçalıyordu.

Benedict buyurdu:

«Ver bana o elmasları.» Ve Sergio'nun kıpırdamadığını görünce, adeta yakardı: «Kahramanlığa kalkışma, Caporetti. Seni şimdi şu silahla yere yıkıp onları nasıl olsa alabilirim. İyisi mi sen kendin ver anlaşmamız hala geçerli. Bizimle geliyorsun. Seni buradan kurtarıyorum. Yemin ederim.»

Sergio'nun yüzündeki öfke, silindi. Bir an daha duraksadı.

«Hadi Caporetti, çok zamanımız kalmadı.»

Belki yanıliyordu ama Benedict'e öyle geliyordu ki, Kingfisher'in hareketleri yavaşlamıştı, dalgalara daha tembel tembel karşılık veriyor ve büsbütün şiddetli yalpa vuruyordu şimdi.

Sergio sonunda, ceketinin düğmelerini çözmeye başladı:

«Okey, sen kazandın, veriyorum.»

Benedict, gözle görülür derecede rahatladı, Sergio elini cebine daldırıp ona doğru bir adım attı. Bez keseyi boğazından yakaladı, bir gürz gibi tuttu, çıkardı.

Sergio çok yakınındaydı, çiftiyi ateşlemeyeceği kadar yakınında. Suratı birden vahşileşiverdi niyeti kara gözlerinde alev alev belli oldu, bez keseyi kaldırıp Benedict'in kafasına indirmek üzere hazırlandı, ne var ki karşısındaki atletin olağanüstü doğal reflekslerini hesaba katmamıştı Sergio kolunu indirirken Benedict de bir omuz hareketiyle ondan uzaklaştı, tüfeğin dipçiyini kendini korumak üzere kaldırdı. Sergio'nun bileği yıllar yılı bekletilmiş ceviz tahtaya çarptı, adam acıyla inledi. Sinirleri kopmuş gibi, parmakları açıldı, bez kese elinden uçtu. Benedict'in şakağına çarptığı gibi, güvertede kaydı kaydı, on metre kadar ötedeki basınçlı hava tanklarından birinin dibinde durdu.

Benedict geri geri giderken tüfeğin namlularını da Sergio'nun gözleri hizasına indirdi.

Hırlar gibi seslendi sonra:

«Kıpırdama alçak. Seçimini yaptın işte. Şimdi bakalım, barsakların neye benziyormuş, görelim.»

Sergio, yaralı bileğini karnına bastırmış, iki büküm olmuştu.

Benedict geri geri kesenin düştüğü yere kadar gitti suratı öfkeden kıpkırmızı, bakışları deli bakışı gibiydi, ama ikide birde yan yan keseye göz atıyordu.

O anda Kingfisher bir dalga daha yedi, deniz, güverteyi süpürürken keseyi de alıp suyu denize akıtacak deliklere doğru sürükledi.

Sergio bağırdı:

«Dikkat! Kese! Gidiyor.»

Benedict bir dalış yaptı, boylu boyunca yere uzandı. Boş eliyle sıırıslıklam kese tam sulara yuvarlanacakken son anda yakaladı.

Ama şimdi Sergio'dan on metre kadar uzaktaydı, gene de çiftmeyi öteki elinde tutuyordu. Sergio ona ulaşmaya kalkışacak olursa, çiftenin her iki namlusu da karnına boşalırdı.

Bunun için geri dönüp koş a koş a kaptan köprüsüne doğru gitti.

Benedict dizlerinin üzerinde doğrulmuş, deli gibi, elmas kesesini ceketinin yan cebine tıkarırken, bir yandan da Sergio'nun arkasından bağıırıyordu:

«Dur! Dur yoksa ateş ederim!»

Sergio ne arkasına baktı, ne yavaşladı, Benedict keseyi cebine tıktığından şimdi iki eli de boş kalmıştı. Çiftmeyi kaldırdı, Kingfisher'in yalpalarına karşı dengesini bulmaya çabalayarak nişan aldı.

Tüfek patlar patlamaz Sergio hafifçe sendeledi ama Koşmasını sürdürdü, merdivene ulaşp yukarı tırmandı.

Benedict gene nişan aldı, tüfek, rüzgâra karşı donuk bir sesle patladı. Bu kez Sergio'nun koca gövdesi tepeden tırnağa acıyla sarsıldı, merdivenin üzerinde dondu kaldı.

Benedict elini cebine daldırıp yeni mermi aradı ama tüfeğı bir daha doldurmaya zaman bulamadan Sergio merdiveni gene tırmanıyordu. Benedict çiftmeyi kırıp mermileri namluya sürdü. Sonra çat diye kapadı, tam Sergio sürgülü kapılardan içeri dalarken başını kaldırıp baktı ve kaptanın arkasından attığı iki mermi, sadece boyada lekeler bırakıp dümen odasının camını yıldız gibi çatlattı, o kadar.

Hugo, Yabankazı'nın dümen odasından seyrediyordu:

«Aptal, alçak! Çıldırımış bu herif.»

Patlamayı duymamış, sadece silâh atıldığını görmüştü.

«On beş yıl yetmiyormuş gibi bir de ipe çekilmek ha?»

Dümeni çevirdi, Yabankazı Kingfisher'e yaklaştı. Tuzdan dışarısını göstermeyen camdan yaklaşıp bakınca, Benedict'in sürünerek ayağı kalktığını ve güverte boyunca yaklaşıp Sergio'nun peşine düştüğünü zorlukla seçebildi.

Hugo elektrikli ses yükselticisini çengelinden kaptığı gibi dümen odasının yan penceresini çekti, açtı, boruyu ağzına tuttu.

«Hey, sen, aptal, alçak, aklını mı kaçırdın? Ne yapıyorsun yahu?»

Benedict aşağıya, trol gemisine bir göz attı sonra oralı olmadı, olanca dikkatini çiftmeyi yeniden doldurmaya yöneltti. Sergio'nun işini bitirmek üzere peşine düştü Hugo gene seslendi:

«Hepimizi ipe çektireceksin. Bırak onu, bırak gitsin. Biz uzaklaşalım buradan, hemen.»

Benedict oralı değildi, Kingfisher'in güvertesinde, kaya doğruyla ilerlemeye çalışıyordu.

Ben gidiyorum, şimdi, duydun mu beni? Ne halin varsa gör. Ben savuşuyorum.»

Benedict durdu, aşağı, trol gemisine baktı Bağırarak köprüyü gösterdi ve Hugo yalnız bir sözcük duyabildi: «Elmaslar!»

«Pekala, dostum, nasıl istersen öyle yap. Nasıl olsa görüşürüz.» diyerek Hugo, gemisine tam yol verdi dizellerin homurtusu ve uskurun suları döven sesi, Benedict'i kandırdı.

«Hugo! Bekle! Bekle beni. geliyorum » diyerek paldır küldür merdiveni indi.

Hugo Yabankazı'nı döndürdü, tam merdivenin altına yanaştırdı.

Ses yükselticisinden bağırdı: «Atla!» Benedict de söz dinledi, ön güverteye ağır bir yük gibi düştü. Çifte elinden uçup sulara gömüldü. Benedict tüfeğinin arkasından son bir kez, özlemle baktı, sonra binbir güçlkle ayağa kalkıp topallaya topallaya dümen odasına yürüdü.

Yabankazı fırtınaya göğüs geriyordu, gemiden uzaklaşmıştı bile ama Benedict dümen odasına girdiğinde Hugo'nun ona dönen o pembe akşın suratında anlatılmaz bir öfke vardı.

«Ne yaptın sen, alçak herif? Bana yalan söyledin. Neydi o patlama?»

«Patlama mı? Ne patlaması? Benim haberim yok.»

Hugo onun yanağına bir şamar indirdi «Cana kıymak yok demiştik, değil mi? Anlaşmıştık? Hepimizi tehlikeye attın şimdi. Hepimizi bulaştırdın.»

Hugo'nun olanca dikkati, dümen odasının en uzak köşesine çekilmiş olan Benedict'te toplanmıştı Benedict, yanağındaki kırmızı parmak izlerini ovuşturuyordu.

«Kingfisher'i sen dinamitledin, değil mi? Sen. pis alçak o. çocuğu. Tanrım, Lance'le o kıza ne yaptığını düşünmek bile istemiyorum.»

Dışarıda fırtına, doruğuna yaklaşmak üzereydi. Bir sağanak koptu, yağmur, Yabankazı'nın güvertesin süpürdü; bu, rüzgârın yakında dineceğinin kesin belirtisiydi.

Hugo robot gibi, ön camın sileceklerini çalıştırdı, bir yandan da Benedict'e çıkışmayı sürdürüyordu.

«İtalyan'ı gebertmeye çalıştığını gördüm, Tanrım! Neden ama? O da bizden biri! Yoksa listende sıra bende mi, ha?»

Benedict homurdandı:

«Elmaslar ondaydı, elmasları almaya çalışıyordum.»

Hugo birden değişti, dümenden başını çevirdi, Benedict'e şaşkın, baktı:

«Yani elmaslar sende değil mi? Bunu mu söylemek istiyorsun?»

Sesi kırılmış, gocunmuş gibiydi.

«Denedim, istedim ama vermedi işte.»

Hugo dümenden uzaklaşıp bir leopar gibi adıldı. Benedict'in yakasına yapıştı, suratına avaz avaz bağıldı:

«Elmasları bıraktın ha? Hem başımı derde soktun, hem de elime bir şey geçmiyor, öyle mi?»

Öfkeden tirtir titriyordu, soluk gözleri yuvalarından uğramıştı.

Benedict bu gözlere bakınca kendi canının ne denli tehlikede olduğunu anladı. Kingfisher'in güvertesinden ayrılıp trol gemisinin dümen odasına girinceye kadar geçirdiği zaman süresinde. Hugo'yu, elmasların Sergio'da kaldığına inandırmaya karar vermişti. Hugo her ne kadar Johnny ile

Tracey'i yok etmekten yana görünmemişse de, her ne kadar 'cana kıyılmamasını' ısrarla istemişse de. Benedict. Hugo'nun bir milyon sterlin getirecek elmaslardan da vazgeçmeye hiç niyetli olmadığını seziyordu.

Hugo taşların gemisine bindiğine bir kez inandıktan sonra Benedict biliyordu ki, kendisinin Güney Amerika'ya sağ sağlam ulaşabilme şansı da sıfıra inecektir.

Yolculuk haftalar boyu sürebilirdi, trol gemisinin mürettebatının parasını Hugo veriyordu, adamlar ona, sadece ona bağlıydı.

Benedict'in uyuması da gerekecekti elbet, o zaman gece, uykuda bastırırlardı.

Öte yandan, Benedict, milyonluk elması Hugo Kramer ile paylaşmaya da elbette ki hiç niyetli değildi. Hugo'nun ellerinde kıvranırken, sesini yumuşatmaya çalıştı:

«Denedim, uğraştım ama Sergio vermedi, vermek istemedi, bu yüzden vurdum onu.»

Hugo elini çekip Benedict'i bir daha tokatladı Benedict hafifçe büküldü, dizini Hugo'nun apış arasma indirdi, kaptan geri, geri, ta karşı duvara gitti, ikibüklüm, bacaklarının arasını tutmuş, acıyla inliyordu.

Benedict usulca:

«İşte Kramer, bu sana bir ders olsun, ufak bir ders. Uslu durursan Atlantik'in karşı kıyısına ulaştığımızda elli bin papelini alırsın.»

Birbirlerinin gözünün içine baktılar. Hugo Kramer acıdan bitmiş, sararmıştı, Benedict ise gene öyle küstah, dikiliyordu.

«Bana iyi davranacaksın, Kramer, ben senin umut kapınım. Unutma bunu.»

Hugo ağzı bir karış açık, ona bakakaldı. Durum öylesine çabuk değişivermiş, altüst olmuştu ki! Doğruldu, binbir güçlkle kendini topladı, konuştuğunda sesi acı dolu ama uysaldı.

Bağışlayın, Bay van der Byl, kendimi kaybetmişim, yoksa.»

«Reis! İleride!» Uyarı, zenci gemici Hansie'den geliyordu.

Hugo başıboş kalmış dümene doğru sendeleyerek yaklaştı ve dışarı, fırtınaya baktı.

Yabankazı yemyeşil sudan bir bayırı dimdik iniyordu ve tam burnunun ucunda, Hugo, Kingfisher'in bıraktığı, kendi yazgısına terkettiği o koskocaman sarı şamandıralardan birini gördü. Demir halatına takılmış, kalmıştı orada. Halat trol gemisinin burnuna çelik tel gibi sımsıkı, gerilmişti, su düzeyinin biraz üstündeydi; şamandıra çekip gerdikçe üzerinde su damlacıkları titreşiyordu.

«Aman Tanrım!»

Hugo dümeni döndürdü ve Yabankazı'nın makinelerini tornistan etti. Ama gemi dalgalardan aşağı deli gibi iniyordu ve halat, omurgasını şiddetle sıyrınca birden hızı kesildi.

Sonra halat uskura dolanırken şaft çatırdadı ardından kırıldı.

Yabankazı'nın makinesi, üzerindeki yük kalkıverince çığlık çığlığa, boşa dönmeye başladı.

Hugo kolu çekti, makineyi susturdu, dümen odasına derin bir sessizlik çöktü. Yabankazı şimdi dalgaların üzerinde başıboş yalpa vuruyor, sular güvertesini baştan başa yalıyordu. Uskuru olmayınca, bir anda dayanıklı, küçük bir deniz yaratığıyken, suların, rüzgârın oyuncağı bir tahta parçasına dönüşüvermişti.

Hugo başını ağır ağır çevirdi. Yıldırım ve İntihar adalarının, sağanak perdesi arasından dağ gibi

beliren koca kayalıklarına baktı.

«Kulaklarını kapa, sımsıkı kapa!»

Johnny Lance, siklon odasından olabildiğince uzaklaşmış, Tracey'nin sırtını bölmeye dayamıştı.

«Orada on iki kilo plastik var, yanardağı gibi patlayacak. Kısa fitil kullanmış olmalı, ondört dakikalık Fazla beklemeyeceğiz anlaşılan.»

Johnny, Tracey'nin omuzlarını çelik bölmeye sıkı sıkı yapıştırıp iki büküm üzerine eğildi, gövdesiyle ona kalkan olmaya çabaladı.

Dişleri birbirine kenetlenmiş, avuçlarını sımsıkı kulaklarına bastırmış, gözgöze bakıştılar az sonra odları sarsacak patlamadan elverdiğince korunabilmek için büzüldüler, sindiler.

Dakikalar geçti, Tracey'nin yaşamının en uzun dakikaları. Onu örten, iri, sert gövde olmasaydı, çığlık çığlığa bağıırdı mutlaka, şimdi bile, saniyeler bitmek bilmez gibi uzarken, korkunun içinde giderek büyüdüğünü hissediyordu.

Birden ciğerlerinden soluğu patlayıp çıkacak gibi oldu. Johnny olanca ağırlığıyla üzerine düştü. Patlama kulak zarlarını yırtarcasına dışarı çekti, gözlerinin önünde parlak noktalar uçuştı, başının içinde bir şeyler gümledi, çelik bölmelerin omuzlarına yüklendiğini sezdi.

Sonra kafası aydınlandı, kulakları çın çın ütüyordu ama hâlâ yaşamakta olduğunu anlayınca derin bir soluk aldı.

Johnny'ye uzandı, yoktu, gitmişti. Paniğe kıpıldı, gözlerini açtı.

Koşmuş, taşıyıcı odasının ucundaki kilitli kapıdan dışarı bakıyordu.

Suratını gene cama yapıştırmıştı.

Patlamanın dumanları hâlâ siklon odasını doldurmaktaydı, fırıl fırıl dönerek yükselen mavimtırak bir sis, ama Johnny bu sisin arasından patlamanın verdiği zararı görebiliyordu.

Dev siklon, kökünden sökülmüş, ezilmiş, ileride yatıyordu.

Johnny'nin o dehşeti görmesi için bir bakışı yetti, kaskatı kesiliverdi.

Kum hortumu, tam üst güverteyle bağlantı yerinden bıçakla kesilmiş gibi ayrılmıştı. Birbuçuk metresi sarkıyordu ama içinden fişkırان kumun şiddetiyle, çelik değilmiş de lastik bir bahçe hortumuymuş gibi oraya, buraya bükülüyordu.

Fıskiye, dimdik, kırk beş santim çapında bir sütundu, esmer çamurla sarı taşlardan ve deniz suyundan bir sütun, geminin çelik kaplamalarını gök gürültüsü gibi bir sesle döven bir sütun.

Patlamadan beri geçen birkaç saniye içinde siklon odası geminin yalpalarıyla bir duvardan ötekine gidip gelen o yapış yapış lapamsı yığınla yarı yarıya dolmuştu bile. Her saniye gücü ve ağırlığı artan dev bir denizanasına benziyordu.

Tracey Johnny'nin yanına geldi ve erkek, onun omurlarına kolunu doladı. Kız zırhlı camdan dışarı baktı, bakar bakmaz da kaskatı kesildi.

O anda sarı canavar pencereyi de kapladı tamamen örttü. Johnny elinin altındaki çelik kapının ilk kez titrediğini, gerildiğini hissetti.

Çelik kaplamalar direnmeye çalışsalar da o dayanılmaz baskıya karşı koyamadılar Bir kaplama açıldı, incecik bir pis su fıskiyesi, ıslık çalarak aralıktan içeri doldu. Johnny'nin kazağını, buz gibi

ıslattı.

«Geri çekil!» Johnny, Tracey'yi gıcırdayan, inleyen bölmeden uzaklaştırdı. Sendeleyerek daracık taşıyıcı odasının duvar dibine çekildiler, ama güçlükte ilerliyorlardı çünkü ayaklarının altındaki kaplamalar da Kingfisher karnında giderek artan yükün ağırlığıyla ezilmeye başladıkça, yan yatıyordu.

Tracey'yi hep öyle sımsıkı tutarak. Johnny kilitli kapıya vardı ve kapıya çıplak elleriyle saldırmamak için kendini zor tuttu, biliyordu, bu boşuna zahmet olurdu. Ellerinin yerine kafasını çalıştırdı.

Kingfisher'in kesin sonunu getirecek olan olaylar dizisini öngörmeye çabaladı. Kingfisher'in ve içindekilerin sonunu.

Benedict, siklon odasının öteki girişin, ardına kadar açık bırakmıştı.

O yapış yapış çamur ve su yığını şimdiden, teknenin alt katmanlarına hızla yayılıyor olmalıydı, hem de en ufak bir direnişle karşılaşmaksızın, daha doğrusu en zayıf noktaları bulup oralardan sızarak, patlayarak, fişkirarak.

Taşıyıcı odasının bölmeleri basınca karşı koyabilir dayanırsa, teknenin öbür kesimleri dolacak ve ikisi o koskocaman sarı canavarın sayısız dokunaçlarıyla sarılmış, kuşatılmış olacaktı. Bu canavarın içinde sıkışıp kalmış küçücük bir hava kabarcığı gibi, çıktığı derinliklere dönerken onunla birlikte aşağı inecek bir hava kabarcığı gibi.

Taşıyıcı odasının bölmeleri dayanacak mıydı acaba? Bunun karşılığı hemen geldi, madenin madeni çizerken çıkan gıcırtyla, ardından yerinden sökülen perçinlerin çatırtısıyla.

Canavar, zayıf noktayı bulmuştu, taşıyıcıda kurutma kazanına giden deliği; ve perçinleri çekmiş kopartmış. bir buhar bulutu halinde kazanın içine fişkirmiş, oradan taşıyıcı odasına geçerken derin deniz çamurunun o lâğım kokusunu da birlikte getirmişti.

Kingfisher bir yalpa daha vurdu, tembel bir yalpa, her zamanki o çevik hareketlerinden bambaşka bir yalpa ve çamur, tünelden deli gibi koşarak geldi, dizboyu bir duvar gibi yükseldi.

İkisini birden şiddetle bölmeye dayadı şaşılacak derecede güçlü, nicedir ölmüş, çürümüş bir şey gibi soğuk, iğrençti.

Kingfisher yeniden doğrulunca çamur da geri çekildi, ta karşı bölmeye gitti, sonra gene üzerlerine saldırdı.

Bellerine kadar çıktı, bir dahaki yalpada geri çekilirken onları da sürüklemeye kalkıştı.

Tracey şimdi çılgık çılgığa bağıırıyordu, sinirleri de. kasları da patlama noktasına gelmişti. Beline kadar pis kokulu çamura bulanmış Johnny'ye sımsıkı yapışmış, gözleri ve ağzı dehşetle açılmış, çamurun bir dahaki saldırıya hazırlanmasını seyrediyordu.

Johnny tutunabilecekleri, yapışabilecekleri bir şey aradı. Bir dahaki çamur dalgasına karşı koyabilmek canlarını kurtarabilmek için ayağa kalmak zorundaydılar Kapının sürgüsüne buldu, ona yapıştı, vargücüyle de Tracey'ye sarıldı.

Çamur gene geldi, sessizce, öldüresiye. Başlarının üzerinde patladı ve onları şiddetle kaplamalara çarp!

Sonra gene geri çekildi, ikisini de dizüstü bırakarak, ancak kapı koluna sımsıkı yapışmış Johnny'nin gücüyle direnebilmişlerdi.

Tracey pislik kusuyor, ama pislik, kulaklarına, gözlerine, burun deliklerine doluyor, tıkıyor, onu

soluksuz bırakıyordu.

Johnny kollarının arasında kızın giderek zayıf düştüğünü kendini koyuverdiğini seziyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken gücünü toparlayamıyordu artık.

Kendi gücü de giderek zayıflamaktaydı zaten, ikisini birden ayağa kaldırmak için son çabalarını da harcadı.

Kapının kolu parmaklarının arasında döndü kapı açıldı. Sırtını dayadığı çelik kapı, yoktu artık geri geri dayanaksız ama hâlâ Tracey'yi sımsıkı kavramış, sendeleyerek gitti.

Sergio Caporetti'nin kocaman, güven verici gövdesini yanbaşımda hissetmesi ancak bir saniye sürdü, çam dalına benzer bir kol onu doğrulttu, sonra taşıyıcı odasından gelen çamur, üzerlerine çullandı, üçünü birden yere yıktı, döne döne ta öteki uca yuvarlandılar, ne var ki çamur, gücünü, taşıyıcı odasının kapısının ötesinde bulduğu yeni boşlukta dağıtmıştı.

Johnny doğruldu, ayağa kalktı. Tracey'yi yitirmişti. Bakışları bulanık, ama umutsuzca onu aradı, adını mırıldandı.

Yüzükoyun, bele kadar çıkan çamurda yüzdüğünü gördü. Çamurlu saçını avuçladı, başını çekti çıkardı, ama çamur Johnny'yi bacaklarından kavramıştı, dengesini yitirdi, öne arkaya sallandı.

Boğuk bir sesle, inledi:

«Sergio, imdat! Tanrı aşkına, Sergio.»

Ve Sergio yetişti, kızı bir çocukmuş gibi kucağına alıverdi, çamura bata çıka yukarı güverteye çıkan merdivene doğru yürümeye çalıştı. Çamur Johnny'yi bir daha yere yıktı, yüze çıkabildiğinde Sergio dimdik, merdiveni tırmanıyordu.

Johnny görüşünü engelleyen çamur ve suya karşın, Sergio'nun geniş sırtının, omuzlarından kalçalarına kadar bir örgü şişi ardarda batırılmış gibi, düzinelerle noktayla beneklendiğini görebiliyordu. Her bir noktadan fişkırان kandamları, sıırıslıklam ceketinin üzerinde, kurutma kâğıdı sisteminde kahverengi mürekkep gibi yayılıyor.

Merdivenin başına vardığında Sergio, Tracey hâlâ kucağında, döndü: aşağıda, çamurun içinde düşse kalka ilerlemeye çalışan Johnny'ye dev bir tanrı gibi, yukarıdan baktı.

«Hey, Lance, git de şu başbelâsı makineni kapat. Benim gemimi batırıyor. Artık onu ben yürütürüm; bildiğim gibi. Makine filan istemem.»

Johnny sırtını bölmeye dayadı, seslendi:

«Sergio. Benedict van der Byl ne oldu? Nerede o?»

«Galiba Yabankazı'yla gitti ama önce benim işimi bitirdi, yarım bırakmadı, bitirdi, hadi sen git makineni düzelt, gevezeliğe zaman yok.»

Ve Tracey kucağında, uzaklaştı gitti.

Yeni bir çamur dalgası Johnny'yi koridordan sürükleyip denetleme odasının kapısına çarptı. Gövdesi baştanbaşa sızlayan, ağrıyan bir yaraya dönüşmüştü. Gene de denetim odasının kapısını açmaya çabalarken çamurdan darbe yiyor, yiyordu.

Sonunda çamurun emme gücünün de yardımıyla kapıyı açabildi, peşinden sarı, yapışkan dalga içeri daldı, çamur omuzlara kadar yükseliverdi.

Bilgisayarın konsoluna yapıştı, uzandı, esas kontrol düğmelerini yumrukladı.

«Pompalama dur.»

«Tulumbalar dur.»

«Esas makineler elle çalışmaya.»

«Gemi yürütme sistemi elle çalışmaya »

«Bütün programlar iptal.»

O anda kesik emme hortumunun tüm bu çabalar süresince gemide yankılar yapan homurtusu, dev bir çağlayan aniden kurumuş gibi kesiliverdi. Bir sessizlik oldu. Gerçi sadece kısmi bir sessizlikti bu, çünkü geminin bölmeleri hâlâ, şimdi yüklendiği o dayanılmaz yükün altında inliyor, çatırdıyor ve çamur, şap şap iç kaplamalara vuruyor, dövüyordu.

Johnny halsiz, hasta gibi, konsola yapıştı. Soğuktan tirtir titriyordu, vücudunun her kası ezilmiş kopmuş gibiydi.

Ansızın geminin hareketi değişiverdi, ayaklarının dibinde zıpkın yemiş bir balina örneği yükseldi, fırtınaya yan verdi. Johnny korkuyla doğruldu.

Çamur içindeki koridorlardan merdivene donuş, zihnen ve bedenen de dayanamaz bir cançekişmeyi andırıyordu. Çünkü Kingfisher şimdi garip, anlaşılmaz davranışlar içindeydi.

Binbir güçlkle köprüye çıkabildiğinde Johnny'yi bekleyen sahne, tıpkı çamurun vücudunu dondurduğu gibi ruhunu dondurdu.

Yıldırım ile İntihar Kingfisher in sancak omuzluğuna iki yüz metreden yakında dikiliyordu. Her iki adada kayalarını top atışı gibi döven dalgalardan tüten serpintilerin yarattığı sis perdesi ardındaydı.

Rüzgârın çılgın ıslığı, dalgaların gümbürtüsüne katılıyor, Cehennem müziği gibi bir senfoni yaratıyor, ama bu şeytan müziğinin üzerinden Sergio Caporetti gürlüyordu:

«İskele ana makinemiz çalışmıyor.»

Johnny ona döndü. Sergio iki büklüm dümene yaslanmıştı, Tracey, kırık bir bebek gibi ayaklarının dibinde yatıyordu.

Sergio makine telgrafının kolunu durmadan çalıştırıyordu:

«Su, iskele ana makinesini öldürmüş.»

Sonra vazgeçti, gitti, aşağı baktı.

Beyaz kayalar şimdi daha da yakınlaşmıştı çok daha yakın, elini uzatsan tutacak gibiydin. Gemi, rüzgârın önüne katılmış, hızla sürükleniyordu.

Sergio dümeni iskele alabanda yaptı Kingfisher'in burnunu rüzgâra, açık denize vermeye çabaladı. Gemi, hiçbir geminin yalpalamaması gerektiği gibi yalpallıyor, her dalganın ta tepesine tırmanıyor, asılıp kalıyor, dümen odasının pencereleri, yeşil dalgalarla boy ölçüşüyor, öyle asılı kalıyordu, sonra da istemeye istemeye, tembel tembel, iniyor, çıkıyor, iniyor, içindeki o koskocaman su ve çamur yığını, bir o yana, bir bu yana gidip geldikçe onu da bir o yana bir bu yana eğiyordu.

Sergio dümeni iskele alabandada tutuyordu ama bana mısın demiyor, Kingfisher hâlâ İntihar ve Yıldırım adalarının kayalarına doğru gidiyordu. Rüzgâr tıpkı dişlerinin arasına kemik sıkıştırmış bir köpek gibi yakalamıştı onu. Kingfisher, makinelerinin yarısı çalışmaz, karnı dolu durumdayken bu dişlerden kendini kurtarması olanaksızdı».

Johnny ise çaresiz bir seyirciydi; dehşetten kaskatı kesilmiş, sersemlemişti, öyle ki, hâlâ öyle yerde yatan Tracey'ye yardıma koşmayı bile düşünemiyordu. Herşeyi doğaüstü bir açıklıkla görüyordu. Sergio'nun sırtındaki kan damlayan küçük saçma deliklerinden, yanbaşılarında yükselen kayaları

döven bembeyaz suyun dayanılmaz gücüne varıncayadek, herşeyi.

«Dümene karşılık vermiyor. Çok hasta, yavrucağ.»

Sergio şimdi, doğanın homurtusu arasından şaşılasi bir açıklıkla duyulan, alelade bir sesle, rastgele bir şey söylüyormuş gibi konuşuyordu.

«Peki öyleyse, bizde öte yandan gideriz. Aralıktan geçeriz.»

Bir an Johnny duyduğuna inanamadı, daha doğrusu anlamadı.

Sonra gördü. Kingfisher'in burnu, iki adanın arasındaki daracık açıklığa yaklaşıyordu.

En dar yeri yüz metre bile olmayan bir geçitti bu, karşıt akıntıların çatışıp on beş metre yukarılara fırladığı bir geçit. Burada denizin yüzü kalın bir köpük katmalıyla kararmış, okyanus sanki o kalın, krem renkli örtü altında soluk almaya çabalıyor, göğsü inip kalkıyor gibi yükselip alçalıyordu.

Johnny başını salladı, o iğrenç geçitten bir türlü gözlerini alamıyordu. «Hayır, başaramayız. Sergio. Yapmayalım.»

Ama Sergio dümeni iskele alabandadan sancak alabandaya döndürmüştü bile ve inanılmaz şey. Kingfisher bu kez dümene karşılık veriyordu. Rüzgârın da desteğiyle, ağır ağır döndü, sanki burnu Yıldırım adasının beyaz kayalarına sürter gibi oldu sonra doğruldu, geçide yöneldi. İşte Johnny ilk kez o zaman gördü.

«Aman Tanrım, ileride bir tekne var, başıboş!»

Dimdik yükselen dalgalar tekneyi o anadeğin gizlemişti, ama şimdi bir dalganın doruğunda çalkalandığı görölüyordu işte. Minicik bir trol teknesiydi bu, zorunlu kaldığından olacak, pis bir bez parçasını, düdük direğine yelken olarak açmış, İntihar ve Yıldırım adalarının granit çeneleri arasına da acınacak biçimde savaş veriyordu.

Sergio gürlledi:

«Yabankazı!» ve gürlemesiyle, başının üzerinde bulunan, sis düdüğünün koluna yapışması bir oldu.

«Şimdi biraz eğlenelim hele.» diyerek kola asıldı. Sis düdüğünün çatlak kükremesi iki yanlarından, üzerlerine kapanacakmışçasına yaklaşan dimdik kayalara çarpıp yansıdı.

«Benim çocukları öldürürsün, ha? Bana ateş edersin ha? Beni oyuna getirirsin, ha? Şimdi de ben seni oyuna getireyim de gör, hem de bak nasıl getireceğimi»

Sergio, bağırduğu her sözcüğü, sis düdüğünün bir uğultusuyla noktalıyordu.

Johnny koştu, iriyarı İtalyan'ın omuzuna yapıştı; «Aman Tanrım, hayır yapamazsın bunu!»

Ama Sergio onu bir silkinişte itti, kendini kurtardı ve dümeni dosdoğru, daracık geçitte, tam önünde yatan trol gemisinin üzerine sürdü.

«Ben onu yeterince uyardım, hem de fazlasıyla.» Sergio kola bir daha asıldı, sis düdüğü bir daha kayalarda yankılandı. «O bana ateş ederken uyardı mı? Alçak.»

Trol gemisinin baş güvertesinde bir topluluk vardı Johnny onların şişme bir salla, siyah lastikten kalın bir şişme yatakla uğraştıklarını, salı trol gemisinin onlardan yana olan bordosundan indirmeye çabaladıklarını görüyordu. Ama şimdi Kingfisher'in sis düdüğünü duyunca, dona kalmışlardı. Dosdoğru üzerlerine gelen o yüksek çelikten tepeye, başlarını kaldırmış, bakıyorlardı sadece.

Suratları, yarı karanlıkta soluk lekeler gibi belirliyordu.

«Sergio. Cinayet bu! Dön geri, başbelâsı, onları henüz kurtarabilirsin, dön geri uzaklaş!»

Johnny gene atıldı, bu kez dümene yapıştı Sergio elinin tersiyle ona öyle bir vurdu ki, tokat Johnny'nin şakağında şakladı ve onu yarı sersem, geri geri gitti, sırtı sürgülü kapılara dayandı.

«Bu kahrolası geminin kaptanı kim?»

Sergio'nun dudaklarında kan vardı, besbelli, bağırınca zorladığı ciğerlerinden geliyordu.

Kingfisher'in burnu, trol gemisinin üzerine, bir cellâdın satırı gibi kalkıp, iniyordu. Artık iyice yaklaşmış olduklarından Johnny trol gemisinin güvertesindekileri tanıyabiliyordu ama olanca dikkatini içlerinden yalnız birinin üzerinde toplamıştı.

Benedict van der Byl, geminin küpeştesine iki eliyle sımsıkı tutunmuş, büzülmüştü. Saçları yumuşak ve simsiyah, rüzgârda uçuşuyordu. Gözleri, bembeyaz kesilmiş suratında kocaman, kapkara delikler gibi görünüyor, bir kafatasının göz boşluklarını andırıyordu. Dudakları ise pespembe dehşetten büzülmüştü.

Sonra birden, trol gemisi Kingfisher'in altında gözden yitti, hemen ardından parçalanın tahtalarının çatırtısı duyuldu.

Kingfisher iki adanın arasındaki daracık geçide, hızını hiç kesmeden daldı.

Johnny el yordamıyla sürgülü kapıların tokmağını buldu, çekti açtı. Köprünün fırtınaya açık kanadına çıkıp küpeşteye koştu, ayağı sarktı.

Fırtına, giysilerini parçalarcasına uçururken öyle durup Kingfisher'in boyunca yavaş yavaş sürüklenen, sonra da geride kalan gemi kalıntısına baktı.

Batan geminin çevresinde, suya batıp çıkan kafalar vardı Kingfisher'in uskur dalgaları onları da İntihar adasının kayalıklarına doğru itiyordu.

Bir dalga adamlardan birini tuttuğu gibi kaldırdı, kaldırdı sonra da olanca şiddetiyle granit kayaya vurdu.

Adam hâlâ yaşıyordu, Johnny onun çıplak parmaklarıyla kayalara sımsıkı yapıştığını, kendini denizden kurtarmaya, yukarı tırmanmaya çalıştığını gördü.

Hugo Kramer'di bu serpintilerin yarattığı sis arasından bile o soluk sarı saçlı başı tanımamak olanaksızdı.

Bir dahaki dalga, ona kadar uzandı, adamı alıp gerisin geriye, kayaların üzerinden sürüklerken çengel olmuş parmaklarının tırnaklarını da kopardı götürdü.

Kramer, kayaların dibinde kaynaşın sulara henüz fırlatılmıştı ki bir dalga daha gelip onu yeniden granite vurdu. Bacaklarından biri dizinden kırılmış, bir yeldeğirmeninin kanadı gibi. Bomboş sallanıyordu.

Hugo gene granitin üzerindeydi ama artık kıpırdamıyordu.

Kollarını iki yanına açmış, bacağı, dizinden garip, doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

Sonra tüm bu kocaman dalgaların arasından öylesine bir yeşil su duvarı yükseldi ki ötekiler yanında cüce gibi kalakaldılar.

Duvar, ağır ağır, görkemle gerildi, gerildi, bir an granit kayanın tepesinde durur gibi oldu sonra da Hugo'nun paramparça gövdesinin üzerine, neredeyse kayayı bile sarsacak bir gümbürtüyle çöktü.

Dev dalga geri çekildiğinde, kaya tertemizdi. Hugo gitmişti.

Onu yokeden dalga, bu kez kayaların arasındaki geçide girdi Hugo Kramer'e yaptığıının tam tersine. Kingfisher'i bir ana sevecenliğiyle, usulca kaldırıp dışarı, açık denize o acımasız kayaların zarar veremeyeceği yere, güvenliğe taşıdı.

Johnny arkasını dönüp geçtikleri yere, adaların arasındaki açıklığa baktığında, Yabankazı'ndan son kalan izin, kaynaşan suların kargaşasında, bembeyaz köpükler arasında çalkalanıp duran, siyah lâstik cankurtarma salı olduğunu görebildi.

Yüksek sesle söylendi:

«Nasılsa kullanacak olan kalmadı artık.»

Canını kurtarmış kimse var mı diye bakındıysa da, kimseyi göremedi. İntihar ve Yıldırım, iki dev çene gibi onları çiğnemiş, ezmiş ve yutmuş, denizin yemyeşil, buz gibi kursağına indirmişti.

Johnny döndü, içeri, dümen odasına girdi. Tracey'yi yerden kaldırıp Sergio'nun kamarasına taşıdı.

Ranzaya uzatırken, fısıldadı:

«İyi ki görmedin, sevgilim, iyi ki görmedin.»

Geceyarısı rüzgâr hâlâ geminin çevresinde kükrüyor, uğulduyor köprünün pencerelerine yağmur, perde gibi iniyordu.

Kırk dakika sonra fırtına yüz seksen derecelik bir açıyla yön değiştirmiş ve hafif bir güneydoğu esintisine dönüşmüştü. Kapkara gökyüzü bir tiyatro perdesi gibi açıldı ve dolunay, yıldızları solduracak derecede pırıl pırıl, patladı. Gerçi yüksek, kara dalgalar kuzeyden hâlâ asker gibi sıra sıra iniyorlardı ama rüzgâr yumuşamıştı, yatıştırıcıydı, onları da yatıştırmaya başlamıştı.

«Sergio, artık dinlenmelisin. Ben dümeni alırım. Tracey sırtını temizlesin, sarsın.»

Sergio, küçümser bir tavırla güldü:

«Dümeni sen alacaksın, ha? Gemiye ben kurtardım, sen batıracaksın, öyle mi? Hiç umma.»

«Dinle beni. Sergio, yaranın ne kadar ağır olduğunu bilmiyoruz. Kendi kendini öldürüyorsun böylelikle.»

Bu tartışma gecenin uzayan saatleri boyunca böyle sürdü gitti.

Sergio inatla dümene yapışmış, binbir zahmetle ilerlemeye çalışan gemiyi Cartridge Körfezine doğru götürüyordu. Adalardan uzak geçmek için denize iyice açılmakta direttiğinden şafak pırıl pırıl söktüğünde kara ufukta alçacık, esmer bir çizgiden ibaretti ve içerideki dağlar ta uzaklardan mavi mavi belli oluyordu.

Şafak söktükten bir saat sonra Johnny Cartridge Körfezindeki çok telaşlı, heyecanlı telsizciyle radyo bağlantısı kurabildi.

«Bay Lance, dün akşamdan beri sizi bulmaya çabalıyoruz.»

«İşim vardı.» Onca yorgunluğuna karşın Johnny, bu söylediklerine kendisi de sırtıttı. «Şimdi beni dinle. Cartridge Körfezine geliyoruz. İki saate kadar orada oluruz. Cape Town'dan bir doktoru uçakla getirtmenizi istiyorum, Doktor Robin Sutherland'i. Polisi de hazır bekletmenizi istiyorum. Hem Elmas polisinden, hem de Hırsızlık ve Cinayet masasından birilerini istiyorum, anlaşıldı mı?»

«Polis zaten burada, Bay Lance. Bay Benedict van der Byl'i arıyorlar. Otomobilini burada buldular, ellerinde bir de tutuklama emri var.» Telsizci sustu ve Johnny geride bir şeyler mırıldanıldığını duydu sonra: «Bay Lance, orada mısınız? Polis soruşturma masasından müfettiş

Stander'e veriyorum.»

Johnny hemen telsizcinin sözünü kesti:

«Olmaz. Kimseyle konuşacak değilim. Körfeze dönünceye kadar beklesin. Siz sadece Doktor Sutherland'i getirtin. Gemide ağır yaralı bir adam var.»

Johnny eğilip telsizi kapadı, sonra ağır ağır köprüye döndü Gövdesindeki kasların her biri kaskatı kesilmiş, ağrıyordu yorgunluktan sersem gibiydi, adeta uyuşmuştu gene de Sergio ile bıraktıkları yerden tartışmayı sürdürdü.

«Bak dinle beni Sergio. Hemen yatmalısın. Körfeze yaklaştığımızda gene alırsın dümeni; şimdi git de bir iki saat dinlen bari.»

Sergio gene de dümeni bırakmıyordu sadece yarı beline kadar soyunmaya ve Tracey'nin sırtına bakmasına izin vermeye razı oldu, o kadar.

Johnny ile Tracey kaygıyla bakıştılar, sonra kız, ilk yardım çantasına uzandı ve işe koyuldu.

«Nasıl duruyor, Johnny?»

Sergio'nun sözde neşeli sesini, yeşilimtırak mavi gölgelerle bezenmiş bir ekmek hamuruna benzeyen suratı, yalanlıyordu.

Johnny de ona uydu:

«Eti çiğ mi, pişmiş mi sevdiğine bağlı.» diye şaka etti.

Sergio gülmek istediye de, yüzünü buruşturdu, gülemedi.

Johnny onun dudaklarının arasına bir yaprak sigarası sıkıştırıp kibriti çaktı. Sergio sigarasını tütürürken de, önemsiz bir şeymiş gibi soruverdi:

«Fikrini neden değiştirdin?»

Sergio yaprak sigarasının dumanı arkasından ona suçlu, bir bakışla baktı.

«Bizi kısıkvrak yakalamıştın. Belki de kaçıp kurtarabilirdin.» diye Johnny, usulca üsteledi. «Neden geri döndün?»

Dinle, Johnny. Ben belki de çok berbat, kötü şeyler yapmışımdır ama ömrümde bir erkeğin veya bir kadının canına kıymadım, asla.

Adam öldürmek yok demişti. Pekâlâ, tamam, bende varım. Sonra plastik bombanın patladığını duydum, ikinizin taşıyıcı odasında olduğunuzu biliyorum. O zaman, canı cehenneme diye düşündüm. Artık iniyorum ben bu trenden, şimdi. Ama tren çok hızlı gidiyor. Sırtıma saçmayı yedim işte.»

Bir süre sustular. Tracey saçma yaralarını flasterle örtmeye dalmıştı.

Johnny sessizliği bozdu:

«Gerçekten iri bir elmas var mıydı, Sergio? Kocaman mavi bir elmas?»

«Si.» Sergio içini çekti. «Bir daha eşine rastlayamayacağım türden bir elmas.»

«Benedict mi aldı?»

«Si. Benedict aldı.»

«Üzerinde miydi?»

«Ceketinde. Ceketinin cebine koydu.»

Tracey bir adım geri çekildi:

«Şimdilik yapabileceğimiz bu kadar.» diye mırıldanırken Johnny ile gözgöze geldi, başını hafifçe salladı, kaşları çatıldı, kaygılandığı belliydi:

«Doktora ne kadar çabuk ulaştırırsak o kadar sevineceğim.»

Öğleye doğru Sergio Kingfisher'i Cartridge Körfezinin ağzına getirmiş, içi çamur dolu gemiyi usta bir gemicinin hüneriyle yöneterek, limana sokuyordu ama kanaldaki ilk dönemece vardıklarında usulca olduğu yere yığıldı ve boş kalan dümen dolabı, hızla donuverdi.

Johnny daha dümene erişmeden Kingfisher ağır ağır burnunu döndürdü. Öyle yavaş ilerliyordu ki, karaya oturduğunda ancak ufak bir sarsıntı oldu ve birkaç derece yan yattı, o kadar.

Johnny, makine telgrafını 'STOP' a getirdi.

«Yardım et bana, Tracey.» diyerek eğilip Sergio'yu koltuklarından yakaladı. Tracey de ayak bileklerine yapıştı. Yarı sürükleyerek taşıyarak kaptanı kamarasına götürüp ranzasına yatırdılar.

Sergio mırıldanıyordu:

«Hey, Johnny. Üzgünüm, Johnny ilk kez gemim karaya oturuyor. Hiç başıma gelmemişti, ilk kez! Sersem! Bu kadar yaklaş da sen, sonra, vwap! Üzgünüm, hey, Johnny!»

Tekne, iskeleden ayrıldı ve kanal boyunca Kingfisher'in oturduğu kıyıya doğru yaklaşmaya başladı. Kalabalıktı ve dıştan takma motorun homurtusuyla sürü sürü su kuşu kanat çırparak havalandılar, bulut gibi yükseldiler.

Motor yakına geldikçe Johnny içindekilerden bazılarını tanımaya başladı. Mike Shapiro, yanında Robin Sutherland. Ama iki de üniformalı polis ve bir başka sivil vardı, ses duracak kadar yaklaştıklarında bu sivil ayağa kalkıp ellerini ağzının kenarlarında boru gibi yaptı, bağırdı:

«Ben polis müfettişiyim, elimde tutuklama emri var, Benedict.»

Bu sırada Mike Sharpio adamın koluna dokunup usulca bir şeyler söyledi. Müfettiş bir an duraksadı sonra Johnny'ye bir gözattı, başını olur gibi sallayarak yerine oturdu.

Johnny aşağıya, motora seslendi: «Robin hemen buraya çık, çabuk.» Doktor küpeşteden atlayınca da onu ite kaka köprüye doğru götürürken Mike Sharpio arkalarından yetişti: «Johnny, seninle konuşmalıyım.»

«Beklesin.»

«Hayır, bekleyemez.» Mike Shapiro Tracey'ye döndü: «Lütfen doktorla sen ilgilenmez misin? Polisten önce ben Johnny ile konuşmak istiyorum da.»

Mike Johnny'yi biraz öteye götürdü, ona bir sigara uzattı ve üç polis az ötede beklerlerken dedi ki:

«Johnny, sana çok kötü bir haber vereceğim. Bunu sana kendim vermek istemiştim.»

Johnny, gözle görünür biçimde, kendini toparladı, haberi yiğitçe karşılamaya hazırlandı:

«Evet?»

«Ruby konusunda.»

Johnny polis müfettişine ifadesini Kingfisher'in konuk kamarasında verdi. Öyküyü olduğu gibi başından sonuna kadar anlatması iki saat sürdü ve bu sürede üniformalı polisler de güvertenin altındaki boya ambarına kapatılmış gemicileri buldular.

Adamlar boya kokusundan yarı zehirlenmiş durumdaydılar ama gene de polise ifade verebildiler.

Müfettiş Johnny'nin sorgusunu sürdürürken, onları da bitişik kamarada bekletti.

Şimdilik bir sorum daha var. Bay Lance. Sizce, iki geminin çarpışması bir kaza sonucu muydu yoksa isteyerek mi oldu?»

Johnny, onun çelik mavisi gözlerine baktı ve ilk kez yalan söyledi:

«Kaçınılmaz bir şeydi.»

Müfettiş başıyla onaylayıp defterine bir şeyler yazdı Son soru. Trol gemisinden canını kurtaranlar, onların kurtulma şansı neydi?»

«O fırtınada hiç şansları yoktu. Kingfisher zaten zorlukla gidebiliyordu, kurtarma işine girişmesi olanaksızdı, üstelik adaların arasındaki geçitte denizin durumu da göz önüne alınacak olursa.»

Müfettiş gene başını salladı:

«Anlıyorum. Teşekkür ederim. Bay Lance. Şimdilik bu kadar.»

Johnny kamaradan ayrılıp çarçabuk üst güverteye çıktı. Tracey ile Robin hâlâ Sergio'nun ranzasına eğilmiş, çalışıyorlardı ama Robin başını kaldırıp da Johnny'yi kapıda görünce hemen yanına geldi.

«Durumu nasıl, Robin?»

«Hiç umut yok.» Robin alçak sesle konuşuyordu: «Ciğerlerden biri iflas etmiş, barsaklarda da delikler var anlaşılan. Ağır bir karınzarı iltihabından kuşkulaniyorum. İkinci derecede bir kanama tehlikesini göze almadan onu yerinden kıpırdatmam olanaksız.»

«Kendinde mi?»

Robin başını salladı:

«Hayır, çabuk gidiyor. Tanrı bilir bunca zaman nasıl dayanmış!»

Johnny ranzaya yaklaştı, kolunu Tracey'nin omuzlarına doladı.

Kız da ona sokuldu, öylece durup Sergio'ya baktılar.

Gözleri kapalıydı, yüzünün alt kısmı, uzamaya başlayan sakaldan gölgelenmişti. Soluğu hışırdayarak çıkıyor, sessiz kamarada yankılanıyordu, ateşten yanakları kızarmıştı.

Johnny usulca konuştu:

«Seni gidi eşi bulunmaz İhtiyar haydut!»

Sergio gözlerini kırpıştırarak, zorlukla açtı.

Johnny hemen onun üzerine eğildi.

«Sergio, senin gemiciler, senin çocuklar, kurtuldu »

Sergio gülümsedi. O kara ceylan gözlerini kapadı, sonra gene açıp zorlukla fısıldayabildi:

«Johnny, hapisten çıktığımda bana iş verir misin?»

«Seni hapse almazlar ki, oranın kalitesini düşürürsün.»

Sergio gülmeye çalıştı. Sadece boğulur gibi bir ses çıkartabildi, sonra dirseklerine dayanıp doğruldu, gözleri evinden uğramış, ağzını açmış, soluk almaya çabalıyordu. Bir kez öksürdü, sert, yırtılırcasına bir sesle, kan dudaklarından yoğun, kapkara pıhtılar ve parlak damlacıklar halinde fişkırdı.

Yeniden sırtüstü, yastığa düştü ve Robin yanına yetişemeden öldü.

Tracey bitişik yatak odasında uyuyordu. Robin ona bol bol uyku ilâcı vermişti, on iki saat uyutacak kadar.

Johnny Cartridge Körfezi deposunun ikinci konuk odasında, daracık yatağa çırılçıplak uzanmıştı, başucundaki lambayı yakıp kol saatine baktığında, sabahın 2.46'sıydı.

Gözlerini indirip kendi vücuduna bir baktı. Çamurun onu, sert çelik kaplamalara vurduğu yerler, kaburgaları, böğürleri mosmor ve kıpkırmızı berelenmişti. Şimdi, «Keşke Robin'in verdiği uyku haplarını geri vermeseydim de alsaydım.» diye düşündü, pişman oldu çünkü bedeninin ağrısı ve düşüncelerinin karmaşası gece boyu uyumasını engellemişti.

Zihni bir karabasanın yarattığı kısır döngüye sıkışıp kalmıştı.

Durmadan iki ölüm çevresinde döneliyordu, Benedict van der Byl'in, hiç kuşkusuz gittiği o karanlık yerlerde hesabını vermek zorunda olduğu iki ölüm.

Ruby ile Sergio. Ruby ve Sergio. Biri gözlerinin önünde ölmüştü, ötekinin nasıl öldüğünü tüm acıklı ayrıntılarıyla, hayalinde canlandırabiliyordu.

Johnny doğrulup oturdu, bir sigara yaktı, aşırı heyecan içindeki zihninin durmadan yağdırdığı o feci görüntüleri uzaklaştırmak için oyalanmaya gereksinme duyuyordu.

Bu son felâket günlerinin yarattığı berbat durumu temizlemek için gerekecek pratik adımların neler olduğunu tasarlamaya, düşünmeye çalıştı.

O akşam telsizle Larsen'le görüşmüş ve ondan Kingfisher'in içine dolmuş çamurlardan arınması ve taşıyıcı tüneldeki elmasların çıkartılması için gerekecek sürede tam bir parasal destek sözü almıştı. Tarama gemisi yeniden Yıldırım ve İntihar adalarının zengin madenlerini işlemeye başlayıncaya kadar geçecek kurtarma ve onarım çalışmaları süresince de gereken yapılacaktı.

Bir kurtarma ekibi ertesi gün uçakla gelip Kingfisher' de çalışmaya başlayacaktı. IBM'e tel çekmiş, bilgisayarın sudan ne kadar zarar gördüğünü saptamak için mühendis istemişti.

Kingfisher'in yeniden denize açılması için altı hafta kadar gerektiğini hesaplıyordu Johnny.

Sonra birden aklına, önündeki günler geldi, Ruby'nin cenaze töreni. Gelecek hafta Salı günü kararlaştırılmıştı.

Johnny yattığı yerde döndü, bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmayı denediyse de başaramadı, kapkara bir sürü gibi beynine doluşuyorlardı.

Ruby, Benedict, Sergio, o koca mavi elmas.

Gene kalktı, oturdu, sigarasını tablaya bastırıp, uzandı, başucu lambasını söndürdü.

Yepyeni bir düşünceyle, öyle dondu kaldı. Sergio'nun sesi kafasının içinde çınladı:

«**Bir daha eşine rastlayamayacağın türden bir elmas.**»

Şimdi bu düşünce sanki omuriliğinden sinsi sinsi yükseliyor gibi, ense kökü de kollarındaki tüyler de heyecanla ürperiyordu.

Neredeyse bağırarak: «Kızıl Tanrılar!» dedi.

«**Ceketinde. Ceketinin cebine koydu.**»

Johnny, bacaklarını yataktan sarkıttı, giysilerine uzandı.

Gömleğini iliklerken yüreğinin vuruşlarını parmaklarının altında duyuyordu. Pantolonunu ayağına,

kazağını sırtına çekti, pabuçlarını bağladı, odadan koşarak çıkmadan koyun postu ceketini de kaptı.

Boş telsiz odasına girip ışıkları yakarken bir yandan da koyun postu ceketini giymeye çabalıyordu. Hemen harita masasına gitti, üzerine eğildi.

Haritanın üzerinde aradığını buldu, gene yüksek sesle:

«Kızıl Tanrılar.» dedi.

Cartridge Körfezinin kuzeyinde, kıyı otuz mil boyunca dümdüz, girintisiz çıkıntısız uzandıktan sonra birden, bu çizgi, suçlayan bir parmak gibi denize doğru uzanmış kırmızı bir kaya uzantısıyla bozuluverirdi.

Johnny, orasını iyi biliyordu. Güçlü kıyı akıntılarının önünü kesebilecek nitelikteki doğal engelleri bulup incelemek onun mesleği idi. Böyle bir yerde elmaslar ve denizin getirdiği öteki şeyler, kıyıya savrulurdu çünkü.

Rüzgârla denizin gülünç doğal heykeller biçiminde oyduğu kırmızı kayalıkları gözlerinin önünde canlandırdı, adını da bu heykellerden almıştı zaten; ama daha önemlisi, kayaların dibindeki kumsallarda, okyanusun getirip yığıldığı çerçöpü anımsadı. Tahtalar, gemi kaplamaları, boş şişeler, plastik kutular, kaplar, variller, naylon balık ağı parçaları, mantarlar, gemilerden denize düşmüş veya atılmış, sonra da akıntıyla buraya, sürüklenip bu burnun dibine bırakılmış herşey.

Parmağını harita boyunca gezdirdi. Yıldırım ve İntihar adalarının oluşturduğu benekler üzerinde durdu. Adalardan Kızıl Tanrıların belirgin çizgisine doğru uzanan minicik okların üzerindeki anlamlı yazıyı okudu sonra:

«GüneyGüneybatı doğrultusunda akıntı, beş deniz mili.»

Harita masasının üzerinde depo anahtarları çengelleri ne asılıydı, her biri etiketli, numaralanmıştı.

Johnny içlerinden GARAJ" ve "LANDROVER" yazılı olanları seçti.

Ay, yusuvarlak, yükselmişti. Gece sakindi, en ufak bir esinti bile yoktu. Johnny, garajın çift kanatlı kapısını ardına kadar açtı, LandRover'in park lambalarını yaktı. Onların ışığında arabayı gözden geçirdi: benzin deposu dolu, beş galonluk ye kadar benzin bidonları, tamam, içme suyu bidonu, dolu. Parmağını su kabına daldırıp tattı. Temiz ve tatlı su. Sürücü yeri yanındaki koltuğu kaldırıp altındaki bölmeyi göz den geçirdi. Kriko, somun anahtarı, ilk yardım çantası, cep feneri, işaret roketleri, duman roketleri, su şişesi, çadırbezi örtü, iki ye kadar konserve, çekme halatı, alet çantası, sırt çantası, bıçak, pusula. LandRover, çöl yolculuğunda karşılaşılabilecek her türlü zorluğa karşı donatılmıştı.

Johnny direksiyona geçip motoru çalıştırdı. Depo binalarının önünden sessizce, ağır ağır geçti, içeride uyuyanları uyandırmaktan çekiniyordu ama denizkulağının ucundaki sağlam kuma bastığında farları yakıp motora yol verdi.

Körfezin girişindeki kumulları aşır kumsala yöneldi. Farların ışığı denizden gelen sisin içine, iki mızrak gibi saplanıyordu ve LandRover'in önünden ürkmüş deniz kuşları, kanat çırparak telâşla havalanıyorlardı.

Suların çekilme zamanıydı ve açıkta kalmış kumsal pırıl pırıl, ıslak, sertti, asfalt gibi pürüzsüz dümdüz uzanıyordu. Arabayı hızlı sürdü, beyaz kum yengeçleri, farların ışığından görmez olmuş, tekerleklerin altında çatır çatır ezildiler.

Şafak apaçık, doğarken kumulların garip biçimleri kıpkırmızı göğün önünde yükseldi.

Bir defasında yolunu yitirmiş bir hayvanı ürküttü, bom boş kıyıda yiyecek arayan boz sırtlanlardan biriydi bu. Kambur omuzlarıyla, iğrenç bir paniğe kapılmış, dörtmala koşuyor, kendini kumulların

güvenliğine atmaya çabalıyordu. Johnny o telâşı arasında bile bu iğrenç yaratığa karşı içinde bir tiksinti duydu.

Yüzüne vuran soğuk, nemli rüzgâr onu kendine getirdi, canlandı. Gözlerinin yanması geçti, uykusuzluktan şakaklarında vuran nabızı, yavaşlar gibi oldu.

Güneş ufkun üzerinde patladı ve beş mil önündeki Kızıl Tanrıları bir oyun sahnesi aydınlatıyormuş gibi ansızın aydınlatıverdi.

Şafakta altın kırmızısı, parladılar, denize yürüyen, bir dizi dev boyutlu yarı insan görüntüsü.

Johnny cipi onlara doğru sürerken ışık ve gölge oyunları, kayaların üzerinde otuz metre boyunda bir Neptün figürü yarattı, eğilmiş, alev alev kızıl sakalını denize daldıran bir Neptün. Bu arada kurt başlı dev bir kambur da yanbaşına çömelmişti. Kızıl kayadan uzun giysileri içinde sıra sıra Vestal Bakireleri, garip akılalmaz biçimleriyle itişip kakışıyorlardı. Tekinsiz, huzur bozucu bir görünümdü bu. Johnny bu düşünceleri kafasından atmak için silkindi, dikkatini kayaların dibindeki kumsala yöneltti.

Gördüğü şey yeniden tüylerini ürpertti, gaz pedalına köküne kadar bastı. Islak kumların üzerinden hızla, deniz kuşlarının bulut gibi döne döne inip kalktığı, suyun kıyıcığında yatan bir şeyin çevresinde zıpladıkları yere doğru gitti.

Yaklaşırken bir martı, LandRover'in önünden uçtu. Gagasından upuzun ıslak, etsi bir şerit sarkıyordu, martı bir yandan uçarken bir yandan da bu şeyi iştahla yuttu. Kursağı tıkabasa dolmuş, gerilmişti zaten.

LandRover yaklaştıkça deniz kuşları öfkeyle çığlık çığlığa perdeli ayaklarının izleriyle beneklenmiş bir bölgenin tam ortasında yatan bir insan vücudunu öylece bırakarak dağıldılar. Tüyleri, dışkıları her yanı örtmüştü.

Johnny LandRover'i durdurup aşağı atladı. Cesede bir kez, uzun uzun baktıktan sonra hemen dönüp arabanın yanına sırtını verdi, sımsıkı dayandı. Midesi ağzına gelmişti, zorlukla yutkundu, az kalsın kusuyordu.

Ceset çıplaktı, ancak birkaç giysi parçası kalmıştı üzerinde, kana bulanmış parçalar, bir ayağındaki çizmesi hâlâ duruyordu. Açıkta kalan etlerinin her santimine saldırmıştı kuşlar, bir kafa derisi kalmıştı. Surat tanınacak gibi değildi.

Burun gitmişti, göz çukurlarıysa boş birer delikten ibaretti. Sırıtan dişleri örtecek dudak yoktu.

Bu harap olmuş, suratın üzerinde, o renksiz akşın saçlar, oraya ayıp ve tatsız bir şaka gibi geçirilmiş bir perukayı andırıyordu.

Hugo Kramer, Yıldırım ve İntihar adalarından Kızıl Şeytanlara kadar o upuzun yolculuğu yapmıştı .

Johnny, LandRover'in koltuğunun altından çadırbezi örtüyü aldı.

Bakmamaya çalışarak, cesedi dikkatle sardı, çekme halatından kestiği bir parça halatla sımsıkı bağladı sonra binbir güçlkle kumsaldan yukarı, su yükselmesi çizgisinin epey üzerine taşıdı.

Kalın çadırbezi kuşları uzak tutardı ama daha emin olsun diye Johnny suların yükselme çizgisi boyunca dağılmış tahtaları ve gemi kaplamalarını topladı, cesedin üzerine yığdı.

Kaplamalardan bazıları yeni kırılmıştı, üzerindeki boya hâlâ parlaktı, yeniydi. Johnny bunların Yabankazı'ndan geldiğini tahmin etti.

LandRover'e döndü, bir mil uzaktaki Kızıl Tanrılara doğru yolunu sürdürdü.

Güneş artık iyice yükselmişti, sıcak şimdiden iyice bastırmıştı.

Bir yandan cipi sürerken bir yandan da koyun postu ceketi çıkardı, bu arada gözlerini kumsaldan ayırmıyordu.

Başka bir martı topluluğu arıyordu, ama onun yerine, kırmızı taşların oluşturduğu köşeye atılmış geniş, siyah bir şey gördü.

Elli metre yaklaştığında ne olduğunu anladı.

Midesi birden burkuldu, göğsü sıkıştı. Şok geçirmişti.

Bu siyah lastik bir şişme saldı, kumsal boyunca su çizgisinin yukarısına sürüklenerek çekilmişti.

LandRover'den inerken Johnny bacaklarının titrediğini hissediyordu, dağa tırmanmış gibi. Göğsündeki o yumruk da soluk almasını zorlaştırıyordu.

Ağır ağır sala doğru gitti, yumuşak kumların üzerinde, öyküyü olduğu gibi okudu.

Salın yumuşak, sürüklenme izi ve iki dizi ayak izleri. Biri çıplak ayak, geniş, küt parmaklı, düşük tabanlı, genellikle çıplak dolaşan ayakların izi.

Bu izler Yabankazı nin zenci gemicilerinden birinin olmalıydı, Johnny böyle düşündü sonra dikkatini öteki ayak izlerine yöneltti.

Pabuçlu ayaklardı bunlar, uzun ve dar, yumuşak deri ökçeli; izlerin iyice belirgin olması, az giyilmiş yeni pabuçlar olduğunu gösteriyordu, adımlar arasındaki uzunluğa ve izlerin derinliğine bakılırsa, uzun boylu, ağır bir adamın izleriydi.

Johnny, ellerinin titremeye başladığını farkedince biraz şaşırdı, hatta dudakları bile titriyordu. Ateşi yükselmiş bir hasta gibiydi; başı dönüyordu, halsizdi, tepeden tırnağa ürperiyordu. Benedict van der Byl'di bu. En ufak bir kuşkusu yoktu, kesinlikle biliyordu.

Benedict İntikam ve Yıldırım adalarının girdabından canını kurtarabilmişti.

Johnny, yumruklarını sıktı, sıktı, çenesini çıkardı, dudaklarını sımsıkı kapadı. Gene de nefret, kapkara, sıcak dalgalar halinde zihnini yalayıp geçti.

«Tanrıya şükürler olsun!» diye fısıldadı. «Tanrıya şükürler olsun şimdi onu ben kendi ellerimle öldürebileceğim.»

Ayak izleri salın çevresinde kumu altüst etmiş, çiğnemişti.

Yanıbaşlarında da ye kadar su kabını ve kumanya dolabını salın zemin tahtalarından sökmek için kaldıraç gibi kullanılmış kalın bir tahta parçası yatıyordu.

Kumanya dolabı yağma edilmiş, bırakılmıştı. Konserve kutularını ceplerine tıkmış, ağırlık yapmasın diye dolabı bırakmış olacaktı ama su kabı gitmişti.

İki dizi ayakizi dosdoğru kumullara yöneliyordu. Johnny onların peşinden koşarak gitti ve ilk kumulun rüzgârdan süpürülmüş kumlarında hemen yitirdi.

Ama yılmadı. Kumullar ancak bin metre kadar sürüyor, sonra yerlerini içerilerde, düzlüklere, tuzlu topraklara bırakıyordu.

LandRover'e koştu, duygularını yeniden denetim altına almış, kendini toplamıştı. Nefreti kaburgalarının altında, sert, yutulmaz bir yumruk gibi kalmıştı, birkaç saniye, LandRover'in telsizinin mikrofonunu kaldırıp Cartridge Körfezini aramayı düşünmedi değil.

Müfettiş Stander polis helikopterini depo binalarının arkasındaki iniş pistine park etmişti. Yarım

saate kalmaz, burada olurdu. Bir saat sonra da Benedict van der Byl'i ele geçirmiş olurlardı.

Johnny, bu düşüncüyü zihninden uzaklaştırdı. Benedict resmen ölmüştü, boğularak ölmüştü. Namibya çöllerinin ıssızlığında hiç kimse onu az derin kazılmış bir mezarda aramazdı.

Yanındaki gemici gerçi işleri zorlaştırabilirdi: ama rüşvet verilerek, korkutularak ya da tehdit edilerek susturulması, ağzının kapatılması olasıydı, öç alma yoluna hiçbir engel çıkmamalıydı, hiçbir engel.

Johnny, LandRover'in dolabını açıp bıçağı buldu. Sala gidip birkaç yerinden bıçakladı. Hava, deliklerden tıslayarak çıktı, sal ağır ağır söndü.

Johnny, onu sarıp sarmaladı, LandRover'in arka kanepesine attı. Çölde gömecekti; Benedict'in kıyıya çıktığını gösterir hiçbir kanıt kalmamalıydı.

Motoru çalıştırdı, dört tekerleği birden vitesine geçirip kumulların dibinden izi kovalamaya başladı.

Vadilerden geçti, bıçak sırtı gibi dik kum yığınlarını aştı.

Kumulların son yamacını inerken, çevresini saran toprakların ezici sessizliğini ve sonsuzluğunu sezdi. Burada, denizden çok değil, ancak bir mil içeride, soğuk Benguela akıntısı etkili olamıyor, havayı serinletemiyordu.

Sıcak bunaltıcıydı. Johnny terin, derisinin her gözeneğinden fişkırıp kupkuru, sıcak havada hemen o arada kuruduğunu hissediyordu.

LandRover'i kumul çizgisine paralel sürüyor, yürür gibi yavaş gidiyor, arabanın yanından sarkarak yerleri kolluyor du. Kumdaki parlak mika tanecikleri güneşin sıcaklığını yüzüne çarptırıyordu.

Kumullardan indiği yerde izleri gene buldu ve peşinden gitti, öğleye doğru sıcak gittikçe artarken, izler, mavi siste gerilemeye başlayan dağların uzaktaki çizgisine doğru ok gibi dümdüz, yöneliyordu.

Johnny, kısa atılımlarla ilerliyordu şimdi, izler bir gidiyor, bir duruyor, karışıyor, bir kayboluyordu, iki kez LandRover'den inip yerde izleri kovaladı ama dümdüz beyaz tuz çölünde dört mili dört dakikada alabildi. Burada izler, bir gerdanlığın boncukları gibi pırıl pırıl tuz topakları arasında açık seçik, dizilmişlerdi.

Tuz çölünün ötesinde, izler kara kayaların arasından gidiyor, arada hendeklere dalıyor, arada biçimsiz taşların dibinden geçiyordu.

Bu hendeklerden birinde Hansie'yi buldu, Yabankazı' nin yaşlı küçük zenci gemicisini. Yanıbaşında duran kana bulanmış kayayla kafası göçürülmüştü. Kan, yapış yapış, pırıl pırıl kurumuştur ve Hansie, kurumuş göz çukurlarıyla acımasız göğe bakıyordu. Hafif şaşkın bir ifade, yüzüne yapışıp kalmıştı.

Bu yeni facianın öyküsü de hendeğin kumluk dibinde yazılıydı.

Dönelen, karmaşık izler, iki adamın kavga ettiğini gösteriyordu.

Johnny, Hansie'nin kıyıya dönmek istediğini tahmin etti. Yolun yüz mil ötedeki dağlara gittiğini biliyor olmalıydı. Bu çılgın girişimden vazgeçmek, kıyıya ve Cartridge Körfezine dönmek istemişti herhalde.

Sırtını Benedict'e dönüp geldiği yoldaki izlere basmaya başladığında kavga da sona ermişti.

Benedict'in kayayı aldığı yerde, kumda çukur vardı, alıp Hansie'nin peşine düşmüş olmalıydı.

Hansie'nin başında durmuş, o zavallı, ezilmiş kafaya bakarken Johnny ilk kez, bir delinin peşinde olduğunu anladı.

Benedict van der Byl çıldırmıştı. Artık bir insan değildi, sadece kuduz, aklını yitirmiş bir hayvandı, o kadar.

«Onu geberteceğim!»

Johnny ayaklarının dibindeki o yaşlı, bembeyaz yün saçlı kafaya böyle söz verdi. Artık gizli saklı davranmanın gereği kalmamıştı.

Benedict van der Byl'i yakalar öldürürse, dünyadaki hiçbir mahkeme onu sorguya çekemez, yasal kendini savunma olduğunu inkâr edemezdi. Benedict insanların koyduğu yasaların dışına, ötesine çıkmıştı.

Johnny sönmüş lastik salı alıp Hansie'nin üstüne yaydı. Dört köşesinden kayalarla sağlamca tutturdu.

Yepyeni bir hevesle, danseden, pırıltılar saçan sıcak duvarlarının içinden cipi sürdü; kana susamış gibiydi, bir yandan da sevinçli bir bekleyiş içindeydi. Şu anda kendisinin de kısmen bir hayvana benzediğini pekâlâ biliyordu, peşine düştüğü adamın vahşiliği onu da zıvanadan çıkarmıştı. Benedict van der Byl'e borcunu kendi parasıyla ödetmek istiyordu, cana can, kana kan.

Bir mil ileride su kabını buldu. Bir kenara fırlatılıp atılmıştı, besbelli öfkeyle, çünkü kumların üzerinde kayıp gittiği anlaşılıyordu; açık ağzından taşan su, aç toprakta kurumuş, bir çukur açmıştı.

Johnny, inanamaz gözlerle kaba bakakaldı. Bir deli bile kendisini böylesine korkunç bir sona mahkûm edemezdi.

Johnny beş galonluk pirinç fiçinin yan yattığı yere gitti. Aldı salladı, az bir su kalmıştı içinde.

Dehşetle ve ister istemez içi acımayla burkularak:

«Tanrım! Artık çok dayanamaz!» diye fısıldadı.

Fiçiyi dudaklarına götürüp kocaman bir yudum aldı. Burun delikleri o anda tiksintiyle açıldı, içtiğini hemen tükürdü, fiçiyi yere atıp ağzını elinin tersiyle sildi.

«Deniz suyu!» diye homurdandı, sonra LandRover'e koşup ağzını tatlısuyla çalkaladı.

Deniz suyunun fiçiyi nasıl dolduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Sal herhalde Yabankazı'nda yıllar yılı kullanılmaksızın kalmış, bu arada hiç kimse ye kadar depolarını denetleyip yenilemeyi akıl etmemişti.

O noktadan itibaren Benedict ölüme mahkum olduğunu biliyordu herhalde. Umutsuzluğu ayak izlerinin kargaşasından kolayca okunuyordu zaten. Paniğe kapılmış, koşmaya başlamıştı. Beş yüz metre ileride, kuru bir dere yatağının dibine boylu boyunca düşmüş, orada bir süre kalmış, sonra sürüklenerek çıkmıştı.

Şimdi yolunu şaşırmıştı. Ayak izleri kuzeye doğru uzun bir eğim çiziyor, koşuyordu. Sonra çemberi kapatıyordu ve çizginin kendisiyle kesiştiği yerde Benedict oturmuştu. Kabaetlerinin izleri açık seçikti. Burada kendini toparlamış, korkusunu yenmiş olmalıydı, çünkü izler bir kez daha, dümdüz, dağlara yöneliyordu Bununla birlikte, yarım mil kadar sonra tökezleyip düşmüştü. Şimdi gene sendeleyerek yoldan çıkıyor, güneye doğru kayıyordu. Bir kez daha düşmüş, orada bir pabucunu yitirmişti.

Johnny, pabucu yerden alıp içindeki yaldızlı yazıyı okudu.

BALLY. İSVİÇRE: HARRODS İÇİN ÖZEL YAPILMIŞTIR. Tamam, bu bizim Benedict'in ta kendisi. Kırk sterlinlik siyah süet.» diye homurdanarak LandRover'e bindi. Artık heyecanı doruk noktasına çıkıyordu. Yakında, çok yakında herşey olup bitecekti.

Az ileride Benedict eski bir dere yatağına inmiş, onu izlemek için dönmüştü. Sağ ayağı, dere yatağındaki jilet gibi keskin çakmaktaşlarından kesilmişti ve koyu renkli benek benek kanın bıraktığı izlerden, bir sarhoş gibi sendelediği anlaşıyordu.

Johnny, dere yatağını boğan taşların arasında LandRover'e zikzaklar çizdirerek ilerledi. Hen kadar daha da derinleşti, iki yanında, siyah kayalardan sivri uçlu bir çit yükseldi. Su yatağında hava, ağır bir sıcak örtüşüydü. Johnny'nin gırtlığını kavuruyor, burun deliklerinin mukozasını taş gibi sertleştiriyordu.

Dağlardan küçük bir öğle esintisi koptu, ağır hava tembel tembel dalgalanır gibi oldu. gerçi soluk aldırmadı, tersine havanın boğucu basıncını ve güneşin ısırmasını arttırır gibi oldu.

Dere yatağı boyunca yer yer çalılıklar vardı. Yılların kuraklığıyla eciş bücüş olmuş, gülünç küçük bitki kümeleri.

LandRover'in önündeki bu kümelerin birinden, dev gibi kara bir kuş, tembel tembel kanat çırpı. Johnny, sıcaktan ve ağır havadan serap görüp görmediğini anlamak için gözlerini ovuşturdu.

Sonra kuş, birden değişti, lâcivert bir takım elbisenin ceketine dönüşüverdi. Dikenli dallara takılmış sallanıyor, rüzgâr pahalı kumaşın kıvrımlarını dalgalandırıyor.

«Ceketinde. Ceketinin cebine koydu onu.»

Gözlerini ceketten bir an bile olsun ayırmaksızın, gaza bastı, LandRover ileri atıldı. Johnny yoluna çıkan diz boyu yükseklikteki demirtaşını göremedi. Saatte yirmi mil hızla taşa çarptı, LandRover yırtılan maden gıcirtısıyla zınk diye durdu. Johnny hızla direksiyona abandı, soluğu kesildi.

Hâlâ acıdan iki büklüm, soluk almaya savaşıarak topallaya topallaya gidip ceketini çalıdan aldı.

Ağır cep sarkıyordu.

Sonra tumbul bez kese, elindeydi, ipini çözerken içindekiler ceviz gibi çatırdıyordu. Dünyada başka hiçbir şey ele böyle gelmez, bu duyguyu uyandırmazdı.

«Bir daha eşine rastlayamayacağın türden bir elmas.»

İp sıkı sıkı düğümlenmişti. Johnny cipe koştu. Torpido gözünü telâşla karıştırıp bıçağı buldu, ipi kesti, kesenin içindekileri LandRover'in kaputuna boşalttı.

Çatlak dudaklarının arasından fısıldadı:

«Aman Tanrım! Aman güzel Tanrım! Gözleri yaşarmıştı, koca mavi elmas, gözyaşlarının arasından, esrarlı, parlıyordu.

Ancak bir dakika, tam bir dakika geçtikten sonra ona dokunabildi. Kutsal bir eşyaymış gibi, büyük bir saygıyla, çekinerek dokundu o zaman da.

Johnny Lance, ömrü boyu böyle bir taş bulmak için didinmişti.

Avucuna alıp LandRover'in yanına, gölgesine çöktü.

Motor yağının sıcak, yapışkan kokusunu algılaması, için beş dakika daha geçmesi gerekti.

Başını çevirince LandRover'in şasisinin altında, ağır ağır yayılan yağ gölcüğünü gördü. Hemen yüzükoyun yuvarlanıp elmas hâlâ sımsıkı avucunda, arabanın altına girdi. Demirtaş, motorun yağ deposunu delmiş, parçalamıştı. LandRover kanını dere yatağının sıcak kumuna akıtıyordu.

Arabanın altından kıvrıla büküle çıktı, ön tekerleğe dayandı.

Saatine bir göz attı, öğleden sonra ikiye birkaç dakika geçtiğini görünce şaşırıldı.

Saatinin kadranını görebilmek için bir çaba harcamak zorunda kalışına da şaşırdı. Uykusuz geçen iki gün, iki gece, o günlerin ve gecelerin dayanılmaz duygusal gerginliği, heyecanı, vücudunun yediği ağır darbeler, hırpalanması, sıcakta geçirdiği uzun saatler ve ay yüzeyini andırır şu manzaranın ruhu karartan ıssızlığı, tüm bunlar yapacağını yapmıştı işte. Sarhoş gibi başı dönüyor, doğru dürüst düşünemeyeceğini anlıyordu. Şimdiden saçmalamaya başlamıştı bile. O taşlık dere yatağında arabayı öyle ansızın, delice sürmesi yüzünden LandRover'in bu hale gelmesi, şu sıradaki dengesizliğinin bir belirtisi değil de neydi?

Kocaman elması okşadı. ılık pürüzsüz düzeyini dudaklarına götürdü, baş ve işaret parmakları arasında hafifçe ovaladı, el değiştirdi, bu arada kaslarının her teli ve kemiklerinin iliğine varıncaya kadar tüm benliği, dinlenmeye can atıyordu.

Yumuşak, yanıltıcı bir uyuşukluk tüm gövdesine yayıldı, oradan beynine ulaşır dondurdu. Bir an gözlerini köredici ışıktan korumak için kapatacak oldu, yeniden açtığı anda ve saatine baktığında dördü geçmişti. Zorlukla ayağa kalktı. Hendeğin içinde gölgeler uzanmış, esinti dinmişti.

Yaşlı bir adam gibi kaskatı kesilmiş kaslarıyla ağır ağır hareket ediyordu ama o kısacık uyku bile zihnini açmaya yetmişti ve üzerine et ezmesi sürdüğü bir paket peksimeti büyük bir iştahla gövdeye indirip ardından bir maşrapa dolusu ılık suyu yuvarlarken kararını verdi.

Bez elmas kesesini LandRover'in altına, kuma gömdü, ama o kocaman Mavi'den ayrılmaya gönlü razı gelmedi. Pantolonunun arka cebine koyup güzelce ilikledi. Koltuğun altından çıkardığı hafif sırt çantasına su şişesini, ilk yardım çantasını, küçük bir el pusulasını, iki duman roketini ve bıçağı koydu. Çakmağı, tabakası ceplerinde mi diye yokladı.

Sonra LandRover'in telsizine bir göz bile atmadan, dönüp hendekten çıktı. Benedict van der Byl'in izine düştü.

Yarım mil gidince, vücudundaki ağırlık geçmişti, adımlarım uzattı, şimdi sıkı yürüyordu. Elmasları bulduğundan beri sönüp küllenen o öç alma tutkusu ve nefreti, yeniden, olanca şiddetiyle alevlenivermişti. Bacaklarına güç veriyor, duyularını biliyordu.

İzler birden, keskin bir dönüşle, hen kadar boyuna saptı: sonra siyah kayaların arasında yitirdi, ama gene bulmakta gecikmedi.

Şimdi hızla yaklaşıyordu. Benedict'in giderek güçsüz düştüğü açıkça belliydi. Ardarda yere yığılmış, acımasız taşlardan, kayalarda kanayan dizleri üzerinde sürünmüş, çalılıkların arasına düşmüş kırmızı uçlu çengel dikenlere giysilerinden parçalar takılmış kalmıştı.

Sonra izler dere yatağından ve çalılıklardan uzaklaşıp alçak, portakal rengi tepelere yöneldi. Johnny bir koşudur tutturdu. Güneş gökte giderek alçalıyor, kayarcasına iniyor, kumulların çukuruna mavi gölgeler düşürüyor ve sıcak da giderek azalıyordu. Öyle ki Johnny'nin teri kurumadan önce onu serinletmeye yetiyordu artık.

.Johnny tüm dikkatini sendeleyeyen ayak izlerinde toplamış.

Benedict'i ölü bulacağından kaygılanmaya başlıyordu. İzler, adamın son gücünü kullanmaya zorlandığına işaret ediyor ama o hâlâ sürünerek de olsa gidiyordu.

Johnny, kumullardan gelip Benedict'in izlerine paralel uzayan öteki izleri, iyice yaklaşıncaya ve insan izlerinin üzerine basıncaya kadar farkedemedi.

Sonra diz üstü çöktü, geniş, köpek izine benzeyen işaretlere baktı.

«Sırtlan!» Diye söylenirken midesi tiksintiyle bulandı. Çarçabuk çevresine gözetinca solda öteki

izleri de gördü;

«Hem de iki tane! Kan kokusu almışlar.»

Johnny şimdi iz sürerek koşmaya başlamıştı. Çaresiz bir adamı yakalayınca neler olacağını bildiğinden tüyleri ürperiyordu.

Afrika'nın en pis, en korkak ama aynı zamanda çeneleri, erişkin bir buffalonun uyluk kemiğini unufak edebilecek güçte hayvanlarıydı bunlar. Kalın, küt dişleri de kokuşmuş leş yemekten öylesine bir bakteri tabakasıyla kaplanmıştı ki, ısırılmaları kara bir mamba yılanının sokması gibi ölümcül olurdu.

«Zamanında yetişeyim; ne olursun Tanrım, onu iş işten geçmeden bulayım.»

O zaman duydu işte. En yakındaki kumulun tepesinin ardından. Sesin dehşetinden, adımını atarken ayağı havada, kalakaldı. Sessizlik içinde hıçkıran, tiz, anlaşılmaz kahkahayı andıran bir çığlık.

Johnny, koşmaktan soluk soluğa, durdu, kulak kabarttı.

Gene yükseldi o çığlık. Şeytanların kahkahası, coşmuş, kana susamış.

«Onu yakalamışlar.»

Johnny kendini yumuşacık kum yamacına attı. Doruğa ulaşip aşağıya, kumulun yarımayının oluşturduğu, tabak biçimindeki arenaya baktı.

Benedict sırtüstü yatıyordu. Gömleğinin beli açılmıştı. Takım elbisesinin lacivert pantolonu yırtılmış, lime lime olmuş, dizleri görünüyordu. Ayaklarından biri çorapla kurumuş pisliğin üzerinde donduğu kanlı bir yumruydı.

Sırtlan çifti, onun çevresinde, kumda durmadan daire çizmişlerdi. Saatler saati böyle dolanmış durmuşlar, sonra da açgözlülükleri korkaklıklarına baskın çıkmış olmalıydı.

Sırtlanlardan biri üç metre kadar ötesinde, yassı, yılan kafasına benzeyen kafasını kambur omuzlarının arasına sıkıştırmış, çirkin biçimde oturuyordu. Daha koyu esmer benekli boz tüyleri sarkmış, kulaklarını dikmiş, kara gözleri hırsla ve heyecanla parlayarak eşini seyrediyordu.

Öteki sırtlan ön ayaklarını Benedict'in göğsüne dayamıştı. Başını eğmiş, çenelerini onun suratında kilitlemişti. Şimdi adamın göğsünden güç alarak başını çekiyor, ağız dolusu eti koparmaya uğraşıyor, çekiştiriyordu. Sırtlan böyle üzerinde uğraşırken Benedict'in kafası da sarsılıyor, zıplıyordu. Bacakları güçsüz, tekme atmaya çabalıyor, elleri ise kumun üzerinde, sakatlanmış kuşlar gibi çırpınıyordu.

Suratının eti yırtıldı Johnny, çöl akşamının tam sessizliğinde yırtılırken çıkardığı hışırtıyı açık seçik işitti. İpek gibi yumuşacık yırtıldı ve Johnny çığlığı bastı.

Sırtlanların ikisi birden çığlığı duyar duymaz sıçradılar, korkunç gülünç bir panik içerisinde kumulun ufuktaki tepesine kaçarlarken Benedict'i kıpkızıl bir maskeden ibaret kalmış suratıyla, yattığı yerde öylece bıraktılar. Johnny bu surata bakınca anladı ki bu adamı artık öldüremeyecek, belki de hiçbir zaman öldüremeyecek. O suratı paramparça, akli çarpılmış yaratıktan öcünü alamazdı artık.

Yanı başına diz çöktü, sırt çantasını beceriksiz, telâşlı parmaklarla açmaya çalıştı.

Benedict'in bir kulağıyla yanağı kalın, yırtılmış bir et parçası halinde dudağına sarkmıştı. Azı dişleri, ortaya çıkmıştı ve kan, incecik, iğne gibi fiskiyeler halinde damlıyor, fişkırıyordu.

Johnny, bir pamuklu sargı bezinin kâğıt ambalajını yırttı, açtı, onunla yanağı yerine oturttu. Parmaklarını geniş açıp sıkıca bastırdı. Kan pamuktan sızıyordu ama baskıyla yavaşlamıştı akması.

«Tamam Benedict, Ben yanımdayım artık. Herşey düzelecek.» Bir yandan çalışırken bir yandan da kısık bir sesle fısıldıyordu.

Boşta kalan eliyle başka bir sargı bezinin kâğıdını yırtıp kana bulanmış olan ötekisinin yerine koydu. Benedict' in başını kaldırıp kucağına alırken temiz sargı üzerindeki baskısını azaltmadı.

«Şu kanamayı bir durduralım, sonra sana su veririz.» ilk yardım çantasından bir parça pamuk çıkartıp Benedict'in burun deliklerindeki ve dudaklarındaki kanla kumu usul usul silmeye koyuldu. Benedict'in güç alabildiği soluklar biraz rahatladı ama gene de kararmış dudaklarının arasından ılık çalarak çıkıyordu. Dili şişmiş, tombul mor bir sünger gibi ağzını doldurmuştu.

Johnny: «Hah. şöyle.» diye mırıldandı. Sargı bezi üzerindeki baskısını hiç azaltmadan, su şişesinin ağzını açtı. Başparmağını dayayıp o kapkara, kuyu gibi ağza bir damla su damlattı.

On damla daha içirdikten sonra şişeyi kuma dikti ve yutma refleksini sağlamak için Benedict'in boğazını hafifçe ovaladı. Baygın adam güçlkle yutkundu.

Johnny: «Aferin sana.» diye onu yüreklendirdi, gene damla damla su içirmeye koyuldu, bir yandan da onu yatıştırmak istercesine okşar gibi bir sesle konuşuyordu:

«İyi olacaksın artık, bir şeyciğin kalmayacak. Tamam, yut bakayım.»

Ilık, tatlı su şişesinden birkaç yudum içirmesi, yirmi dakika sürdü, kan artık iyice hafiflemişti. Johnny gene ilk yardım çantasına uzanıp iki tuz, iki de glüköz masatı aldı. Ağzına atıp çiğneyerek iyice macun haline getirdikten sonra, öldürmeye and içtiği adamın harap olmuş yüzüne eğildi, dudaklarını Benedict'in şiş, kuru dudaklarına yapıştırdı. Tuz ve glüköz karışımı eriyiği Benedict'in ağzına aktardıktan sonra doğruldu gene su damlatmaya koyuldu.

Benedict'e dört Masat daha verip su şişesinin yarısını içirince şişeyi kapadı, sırt çantasına koydu. Sargı bezini parlak sarı antiseptiğe buladı, sıkı sıkı bağladı. Bu, sandığından da güç bir iş oldu ve sonunda sargıyı çenesinin altından ve gözlerinin üstünden geçirmek zorunda kaldı, böylece Benedict'in sadece ağzıyla burnu açıkta kalmış oluyordu.

Güneş, artık ufka inmişti. Johnny ayağa kalkıp sırtını, omuzlarını gererken, bir başka çöl gününün gözkamaştırıcı altınlı, kızıllı ölümünü seyrediyordu.

Bir dahaki kararını geciktirmekte olduğunun farkındaydı. LandRover'i hendekte bıraktığı yere kadar beş mil olduğunu tahmin ediyordu. Bu karanlıkta dört saatlik bir yoldu bu, belki de beş saatlik. Benedict'i burada bırakıp arabaya dönebilir. Cartridge Körfezine telsizle durumu bildirip gene buraya gelebilir miydi?

Johnny dönüp kum tepelerine doğru baktı. İşte sorusunun karşılığı oradaydı. Sırtlanlardan biri kumullardan birinin üstüne oturmuş, dikkatle onu süzüyordu. Açlık ve gecenin yaklaşması ona alışılmadık bir küstahlık vermişti.

Johnny bağırarak bir küfür savurdu, hayvana yumruk salladı. Sırtlan yerinden fırladı, kumulun ardında gözden yitti.

«Bu gece ay sekizde doğacak. O zamana kadar dinlenirim, hem de serinlikte gitmiş oluruz.» diye karara varıp Benedict'in yanına, kuma uzandı. Arka cebindeki yumru, onu rahatsız ettiğinden, elması çıkartıp elinde tuttu.

Karanlıkta sırtlanlar mırıldanmaya, bağışmaya başladılar. Ay yükseldiğinde de yukarıda çirkin silüetleri belirdi.

«Hadi bakalım Benedict, eve dönüyoruz, gel. Seninle konuşmak isteyen bir iki nazik polis var.»

Johnny onu kaldırıp oturttu, kolunu kendi omzuna dolayıp altına girdi, omzuna vurdu.

Bir an böyle, ayak bileklerine kadar yumuşak kuma gömülerek, durdu. Yükünün ağırlığı altında şaşırmişti.

Kendi kendine her bin adımda bir dinlenmeye söz verdi. Ve kumuldan yukarı kumlara bata çıka yürümeye başladı. Alçak sesle adımlarını sayıyor, gene de bir kayaya veya herhangi bir yere dayanıp güç almazsa, bir daha bu yükü yerden kaldıramayacağını çok iyi biliyordu. Bu yüzden, kum tepelerini bir çırpıda aşmak zorundaydı çaresiz.

«. Dokuz yüz doksan dokuz. Bin.» Sadece içinden sayıyordu.

Yükün altında iki büklüm, olanca gücünü toplamaya çabalayarak, omuzları ve sırtı dayanılmaz ağırlar içinde, ayakları her adımda kuma gömülerek yürüyordu işte:

«Beş yüz adım daha gidelim. Bir beş yüz adım daha.»

İki sırtlan sessizce arkasından geliyorlardı. Johnny'nin aşağıda bıraktığı o kanlı bezleri yutmuşlardı, kan tadı onları çılgına çeviriyordu.

«Tamam, bir beş yüz adımcık daha şimdi.» Ve Johnny üçüncü beş yüze başladı, sonra dördüncüye, sonra beşinciye.

Johnny bacaklarının arkasına tıp tıp damlayan bir şeyler duyuyordu. Benedict omzundan başaşağı sarkmıştı ya kanaması yeniden başlamış olmalıydı ve sırtlanlar da kokuyu almış, inliyor, titrek sesler çıkartıyorlardı.

«Neredeyse geldik, Benedict. Dayan. Neredeyse geldik.»

Ayda gümüş gibi parlayan kayalar onlara doğru yüzercesine yaklaştı, Johnny aralarına girer girmez yüzükoyun yığıldı.

Benedict'in ağırlığını omzundan atacak gücü toplaması uzun zaman aldı.

Yaralının sargılarını düzeltti, birkaç yudum da su içirdi. Sonra kendisi de bir avuç dolusu tuz ve glikoz Masatını su şişesinden iki yudum suyla yuttu. Saatine bakarak yirmi dakika dinlendi, sonra kayalardan birine tutunup kalktı. Benedict'i gene omzuna vurup yola koyuldular.

Johnny her saat başı on dakika dinlendi. Sabahın birinde suyu bitirdiler, saat ikide Johnny, dere yatağını kaçırdığını, yolunu şaşırdığını anlamıştı, hiç kuşku yoktu.

Yorgunluk ve umutsuzluktan uyuşmuş, sırtını bir demirtaşına verip yattı ve yakındaki kayaların arasından, çatırtıyı andıran ölüm korkusunu dinledi. Nerede yanıldığını anlamaya çabaladı. Belki de dere yatağı kıvrılmış gidiyor ve kendisi de ona paralel ilerliyordu, belki farkına varmadan yatağı aşmış, geçmişti. Olasıydı bu, asfalt yolu bile farkına varmadan geçenler olduğunu duymuştu.

Kaç tepe tırmanıp inmişlerdi? Hatırlayamıyordu ki! Bir yerde top dikenlere takılmış, bacakları yırtılmıştı. Belki dere yatağı orasıydı.

Sürünerek Benedict'e yaklaştı.

«Dayan ahbap, dönüyoruz.»

Şafak sökmeden az önce Johnny son kez yere düştü.

Başını çevirip de yan yan saatine bakabildiğinde, kadranı okuyabilecek kadar aydınlanmıştı ortalık. Saat beşti.

Gözlerini kapadı, uzun süre öyle yattı, vazgeçmiş, pes etmişti.

Canını dişine takıp denemişti ama olmamıştı işte, başaramamıştı. Bir saat sonra güneş yükselmiş olacak ve o zaman her şey bitecekti. Yakınında bir şey kıpırdıyordu, yumuşak, sinsî. Ama onunla ilgisi yoktu. Bana ne?» diye düşündü.

Şimdi her şey bittiğine göre. orada öyle sakın sakın yatmaktan öte bir şey istemiyordu artık.

Sonra bir homurtu duydu, aç bir köpeğin homurtusunu.

Gözlerini açtı. Sırtlan üç metre ötesinde, onu kolluyordu. Alt çenesi düşmüştü, pembe dili ağzının bir yanından sarkıyordu. Kokusunu alıyordu hayvanın; hayvanat bahçesinde kafese kapatılmış bir hayvanın pis kokusu, gübre, dışkı ve çürüyen leş karışımı bir koku.

Johnny bağırmayı denedi, ama ağzından ses çıkmadı. Gırtlığı tıkanmış, dili ağzının içini dolduruyordu. Güçlkle dirseklerinin üzerinde doğrulabildi. Sırtlan geri çekildi ama eskisi gibi paniğe kapılmadı. Sadece ağır ağır uzaklaştı, sonra altı metre ötesinde, gene durdu, döndü, baktı. Tükürüğünü yutarken pembe ağzını şapırdatıyor, sırtıyordu.

Johnny sürünerek Benedict'in yattığı yere yaklaştı, ona baktı.

Gözünü kapatan sargılara sarınmış baş. yavaş yavaş ona döndü, dudaklar kıpırdadı.

«Kim var orada?»

Kuru. boğuk bir fısıltıydı bu. Johnny karşılık vermeyi denediyse de sesi gene çıkmadı. Zorlukla yutkunmaya, ağzını ıslatmaya çabaladı. Şimdi Benedict kendine geldiğine göre, Johnny'nin öfkesi yeniden alevlenmişti.

Kısık bir sesle: «Johnny.» diyebildi. «Johnny var.»

«Johnny mi?» Benedict'in eli kalktı, gözlerinin üzerindeki sargılara dokundu.

«Ne?»

Johnny uzandı, yan yatarak Benedict'in şakağındaki düğümü çözdü, sargıyı çekti, Benedict gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Şafak sökmüş ortalık iyice aydınlanıyordu şimdi, Benedict sordu:

«Su?»

Johnny başını salladı «Yalvarırım.»

«Hiç kalmadı.»

Benedict gözlerini kapadı, sonra açtı. dehşetle Johnny ye baktı:

«Ruby!» diye fısıldadı Johnny: «Sergio! Hansie!»

Benedict'in suratı bir suçluluk titreyişiyle buruştu. Johnny daha da yaklaştı, eğildi, kulağına tek bir sözcük fısıldadı:

«Alçak!»

Sonra güçlkle yutkunarak dirsekleri üzerinde doğruldu. sonra gene konuştu.

«Kalk!» Benedict'in arkasına sürünerek onu ite kaka, oturur duruma getirdi.

«Bak.»

Yirmi metre ötede iki sırtlan, umutla bekliyor, sabırsızlıktan parlayan gözleriyle, aptal aptal sırtıyorlardı.

Benedict titremeye başladı. miyavlar gibi, inler gibi bir ses çıkardı.

Johnny onu yavaş yavaş yatırdı, başını bir taşa dayadı.

Sonra o da sırtını bir taşa verdi, uzandı.

«Ben gidiyorum.» dedi ve fısıldadı. «Sen kal.»

Benedict gene o miyavlayan sesini çıkardı, başını güçsüz, sallıyor, karşısında duran, ağzından salyaları akan iki hayvana bakıyordu.

Johnny sırt çantasını boynundan geçirdi. Gözlerini kapayıp son gücünü de toparladı. Zorlanarak dizlerinin üzerinde doğruldu.

Gözleri kararıyor, benek benek parıltılardan bir şey göremiyordu.

Sonra görüşü aydınlandı, gene davranıp ayağa kalktı. Dizleri çözülüyordu, bir kayaya tutunup doğrulabildi.

«Hadi hoşça kal!» diye fısıldadı. «İyi eğlenceler!» Ve düşe kalka, sendeleyerek, siyah kayaların arasına daldı.

Arkasından o miyavlamaya benzer inilti, bir çığlığa dönüştü.

«Yalvarırım, Johnny! Yalvarırım!»

Johnny bu çığlığa kulaklarını tıkayıp yolunu sürdürdü.

Benedict gene bağırdı:

«Katil!»

Bu suçlama. Johnny'yi durdurmaya yetti. Bir kayaya tutundu, dönüp arkasına baktı.

Benedict'in suratı allak bullaktı. incecik, kanlı bir köpük, dudaklarında belirmişti. Yaşlar, utanmasız. yanaklarından süzülüyor, kanlı antiseptiğe bulanmış sargıları ıslatıyordu.

«Johnny. Kardeşim. Beni bırakma.»

Johnny binbir güçlkle kayadan uzaklaştı. Sallandı, neredeyse düşüyordu. Sonra sendeleye sendeleye Benedict'in yanına dönüp yığılırcasına oturdu.

Sırt çantasından bıçağı çıkartıp, kucağına koydu. Benedict utanmadan ağlıyor, hıçkırıyor, inliyordu. Johnny ona fısıldadı:

«Kapa çeneni. Allahın belâsı!»

Güneş artık iyice yükselmişti. Doğrudan doğruya Johnny'nin suratını yakıyordu. Yanaklarının derisinin patlayacak derecede gerildiğini hissediyordu. Gözleri durmadan kararıyor ama o kırpıştırarak bu karanlığı gidermeye çalışıyordu. Zaten şu son saat yaptığı tek hareket, gözkapaklarını oynatmak olmuştu.

Sırtlanlar yaklaşmışlardı. Johnny'le Benedict'in oturdukları yerin önünde, sinirli sinirli gidip geliyorlardı. Şimdi bin durup boynunu uzattı, Benedict'in kana bulanmış ayağım iştahla kokladı, santim santim, usulca yaklaştı.

Johnny kırıdayınca yaratık geri sıçradı. Özür diler gibi sırtıyor, kafasını sallıyordu.

Son savunma aracını da kullanmanın zamanı gelmişti. Johnny iş işten geçmemiş olmasını umuyordu. Çok zayıf düşmüştü çünkü.

Kulakları da. gözleri de onu yanıltıyor, önünü göremiyor, kulakları da sanki çöl arılarıyla dolu bir meyve bahçesiymiş gibi çınılıyordu.

Çakmağını açtı. çaktı, alev yükseldi. Alevi dikkatle duman roketinin fitiline yaklaştırdı. fitil

ateşlendi.

Johnny roketi sırtlanlara doğru fırlattı ve pembe duman bulut bulut yayılırken hayvanlar dehşetten çığlıklar atarak kaçıştılar.

Bir saat sonra dönmüşlerdi. Gene öyle sinsi sinsi, usulca kayaların arasından çıkıp geldiler. Johnny onları hayal meyal ancak gözlerindeki karartı arasına açıldıkta seçebiliyordu. Kulaklarındaki arı vızıltısı daha da artmıştı, onu şaşırtıyor, doğru dürüst düşünmesini engelliyordu.

İkinci roketi ateşlemesi on dakika sürdü. Öyle güçsüz fırlatabilmişti ki. ayağının ancak birkaç santim uzağına düştü ve pembe duman üzerlerine yayıldı.

Böyle, pembe dumanlara boğulurken Johnny, kanının güm güm kulaklarında vurduğunu duyuyordu. Kükürtlü duman, gırtlığına doldu, onu boğacak gibi oldu. Kulaklarındaki ses giderek yükseldi, bir gümbürtüye dönüştü, dayanılmaz bir gümbürtüye. Sonra çölün kıpırtısızlığında deli bir rüzgâr esti. Duman bulutu büyüdü bir değnekle dokunulmuş gibi bu rüzgârda dağıldı gitti.

Johnny göğe. rüzgârın geldiği yöne baktı. Altı metre yukarısında, rotorunun canavar kanadına asılmış, polis helikopteri sallanıyordu.

Tracey'nin yüzü. helikopterin penceresinde belirmişti. Johnny kendinden geçmeden önce onun dudaklarının, adını hecelediğini gördü.

BİTTİ

ELMAS AVCILARI Güney Afrika' Kıyı çöllerinin kum fırtınalarından. Güney Atlantik'in terk edilmiş buzlu topraklarına.

Cape Town'dan Londra'ya oradan tekrar Cape Town'a uzanan bir heyecanlı öyküyü anlatıyor Şiddet ve gerilimin yanısıra büyüleyici elmas aleminin oluşturduğu fon WILBUR SMITH'ın bu yeni romanının da en az 'ALTIN MADENİ' kadar başarılı olmasını sağlıyor.

[1] Yarı saydam, damarı andırır çatlak.

[2] Çok çok hafif kusur.